

Trúc Mã Là Ông Xã Hờ

Contents

Trúc Mã Là Ông Xã Hờ	2
1. Chương 1: Vợ Hờ Cũng Có Quyền Ghen	2
2. Chương 1: Vợ Hờ Cũng Có Quyền Ghen	4
3. Chương 2: Đánh Ghen Truyền Thuyết	5
4. Chương 2: Đánh Ghen Truyền Thuyết	8
5. Chương 3: Cái Giá Phải Trả	10
6. Chương 3: Cái Giá Phải Trả	12
7. Chương 4: Ký Ức	14
8. Chương 4: Ký Ức	16
9. Chương 5: Chiến Tranh Lạnh	18
10. Chương 5: Chiến Tranh Lạnh	21
11. Chương 6: Đánh Chết Anh...	23
12. Chương 6: Đánh Chết Anh...	26
13. Chương 7: Mẹ Chồng, Em Chồng Cực Phẩm	29
14. Chương 7: Mẹ Chồng, Em Chồng Cực Phẩm	33
15. Chương 8: Thay Đổi Thất Thường	36
16. Chương 8: Thay Đổi Thất Thường	38
17. Chương 9: Chương 9	40
18. Chương 9: Sự Lãng Mạn	44
19. Chương 10: Chương 10	47
20. Chương 10: Phát Hiện	50
21. Chương 11: Chương 11	52
22. Chương 11: Đùng Là Gì Của Nhau Nữa	56
23. Chương 12: Chương 12	59
24. Chương 12: Xem Mắt	62
25. Chương 13: Chương 13	65
26. Chương 13: Bộc Phát Tình Ý Triền Miên	68
27. Chương 14: Về Nhà Thôi.	70
28. Chương 14: Về Nhà Thôi	73
29. Chương 15: Suy Tính.	75
30. Chương 15: Suy Tính	77
31. Chương 16: Ăn Tối Dùng Mỹ Nam Kế.	78
32. Chương 16: Ăn Tối Dùng Mỹ Nam Kế	82
33. Chương 17: Sự Phản Kích Của Mạc Từ Duệ.	85
34. Chương 17: Sự Phản Kích Của Mạc Từ Duệ	87
35. Chương 18: Kế Hoạch	89
36. Chương 18: Kế Hoạch	91
37. Chương 19: Anh Đánh Đàn Em Nghe	92
38. Chương 19: Anh Đánh Đàn Em Nghe	94
39. Chương 20: Mưu Kế	96
40. Chương 20: Mưu Kế	98
41. Chương 21: Về Quê	100

42. Chương 21: Về Quê	103
43. Chương 22: Mạc Thị Nguy Hiễm.	107
44. Chương 22: Mạc Thị Nguy Hiễm	108
45. Chương 23: Chương 23	110
46. Chương 23	112
47. Chương 24: Chương 24	114
48. Chương 24: Đại Kết Cục	117
49. Chương 25: Chương 25	119
50. Chương 26: Chương 26	119
51. Chương 27: Chương 27	119

Trúc Mã Là Ông Xã Hờ

Giới thiệu

Thể loại: Hiện đại, thanh mai trúc mãThẩm Ninh Ninh, 23 tuổi, hiện đang là nhà văn mạng, đồng th

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truc-ma-la-ong-xa-ho>

1. Chương 1: Vợ Hờ Cũng Có Quyền Ghen

“Mạc phu nhân.

Đến khách sạn Swea phòng 302.

‘Bất ngờ’ đang chào đón phu nhân.”

Thẩm Ninh Ninh khẽ cười thầm. Mấy hôm nay những tin nhắn bí ẩn này liên tục được gửi đến. Không khó để nghĩ ra rằng ‘ông chồng hờ’ của cô đang ở đó. Khách sạn sao? OMG ngạc nhiên bất ngờ quá. Thẩm Ninh Ninh cười sắc lên. Hôm trước thì quán bar, trước nữa thì nhà hàng, người gửi tin nặc danh này cũng tốn công mất sức a. Quá đúng thời điểm, thở dài một cách vui sướng, Ninh Ninh đang phân vân không có việc gì quây phá, nếu cô không ‘động thủ’ thì chẳng phải phụ tấm lòng của người này trong thiên hạ hay sao? Ông xã, xin lỗi anh, chỉ trách ‘bà xã hờ của anh’ nhân cơ hội bất tiện (nhân rồi quá thì sẽ có hành động không tốt).

Hôm nay, Thẩm Ninh Ninh cô, sẽ làm một cuộc đánh ghen trong truyền thuyết,

Hoạn, Thù, nổi, giận, gây, đánh, uyên, ương.

Trên gương đồng hiện lên hình dáng của một tiểu mỹ nhân, khuôn mặt khuynh thành được trát một lớp phấn thật dày, trắng bóc như hồn ma, đôi môi phẫn nộ tô son đỏ rực cùng với lông mày sắc nét, thập phần quỷ dị.

Trang điểm một hồi, Thẩm Ninh Ninh hài lòng gật đầu. Chọn một chiếc váy đỏ không kém phần rực lửa, cổ áo khoét sâu thấp thoáng đôi bông đào nóng bỏng, trong thoáng chốc khuôn hình của một người đàn bà chanh chua hiện lên, đánh đá, dữ tợn mà không kém phần điêu ngoa.

Cười trộm một tiếng, Ninh Ninh cầm điện thoại lên, ấn gọi một dãy số.

Tiếng tút tút vang lên chưa đến nhịp thứ hai đã có người nhắc máy:

“Ông xã.”

Tiếng gọi cực thấp, nhẹ nhàng cùng với giọng điệu nũng nịu vang lên.

Ở đầu dây bên kia, Mạc Từ Duệ khẽ nhú mày, trầm ngâm trong giây lát, trong lòng hình dung ra khuôn mặt đang tràn đầy ‘âm mưu’ của cô.

Khi tức giận, cô sẽ gọi thẳng tên anh, Mạc Từ Duệ.

Khi cô làm nũng hay có điều gì muốn anh giúp, cô sẽ dùng khuôn mặt cùng ánh mắt long lanh của mình nhìn thẳng anh, nhẹ nhàng kêu Tiểu Duệ, Duệ Duệ.

Còn khi cô gọi anh là ‘ông xã’, ‘chồng yêu’, tức là, cô đang có một âm mưu, một kế hoạch, hay một phi vụ gì đó rất đáng ngờ.

Điện thoại vẫn reo lên giọng nói ngọt ngào, nũng nịu đó:

“Chồng yêu, anh cứ ở yên đó, em sẽ cho anh một bất ngờ. Một bất ngờ thật lớn luôn nha.” Thẩm Ninh Ninh trích luôn câu nói từ tin nhắn bí ẩn kia, cười duyên hai tiếng, cô khéo léo nhắc nhở:

“À, ông xã, anh nên cẩn thận, không chừng có người nào đó bám đuôi đằng sau anh kìa! Trong 15’ này chồng nhớ ở nguyên vị trí đó nha.”

Cúp máy là tiếng cười quỷ dị đã được đè nén một cách khó khăn, Thẩm Ninh Ninh hài lòng xách túi sách ra khỏi nhà. Đi chiếc giày cao gót 8 phân cũng cùng một màu đỏ chói sáng rực, trông cô như một con phượng hoàng rực lửa, toàn thân tỏa mát ra một khí thế bức người, sắc sảo đến cháy mắt thui trụi tất cả.

Hừ, hổ dữ không ra oai người lại tưởng là mèo con. Vợ cả không ra oai thì còn gọi gì là chính thất.

Ông xã, quan trọng nhất là anh, phải, còn, ở, đây, kịch vui mới bắt đầu.

Người lái tắc-xi thỉnh thoảng ngoái nhìn vị khách kì lạ này, dăm dăm nhìn vào bộ dáng người không ra người, quỷ không ra quỷ kia mà lắc đầu.

“Cô muốn đi đâu?”

“Cho cháu đến khách sạn Swea.”

Ngay khi giọng nói của cô vang lên, tài xế ném một cái nhìn sắc nhọn về phía cô. Thì ra là loại gái ‘phơi sương, chơi trăng’, nén tiếng thở dài bất lực, tài xế quặt tay lái, lái xe vào đường cao tốc.

Nhận ra ánh mắt khinh khỉnh của tài xế, Thẩm Ninh Ninh khẽ hắng giọng nhanh chóng giải thích:

“Bác đừng hiểu nhầm. Công ty cháu tổ chức một bữa tiệc ở đại sảnh khách sạn. Cháu trang điểm theo phong cách ‘ma cà rồng Á- Âu’, xu hướng này đang thịnh hành lắm đấy ạ.”

Thẩm Ninh Ninh không ngừng nâng cao nhân cách và phẩm giá của mình, cô chỉ vào thành quả cả một buổi chiều của mình, liên tục tăng bốc. Dù đổi trắng thay đen, cô quyết không mang tiếng xấu về mình. Ăn mặc hở hang, phần tóc dày độn, môi đỏ bóng lộn, nước hoa nồng đậm dù là ngốc đi cô cũng hiểu ánh mắt tài xế ám chỉ điều gì. Thời đại này không thiếu, ra đường ngoảnh trái phải cũng đầy rẫy, nhưng nhận sự ghen ghét, khinh bỉ của người lái xe, thật là oan hơn cả Đậu Nga mà.

Quên một chút, giới thiệu về Thẩm Ninh Ninh cô.

23 tuổi.

Tình trạng: thất nghiệp nửa mùa, do thỉnh thoảng cô vẫn hay đăng tiểu thuyết truyện lên mạng, blog công thức nấu ăn....

Là thiên kim tiểu thư của tập đoàn Thẩm thị, kinh thành tam đại thế gia, nhưng Thẩm Ninh Ninh tự nhận xét cô là một người độc lập, tự chủ, không có tính tiểu thư cao ngạo, đặc biệt không ăn bám gia đình chỉ ăn bám chồng.

‘Chồng hờ’ của cô là Mạc Từ Duệ- thanh mai trúc mã với cô. Đại danh鼎鼎鼎鼎, con người kim cương dát vàng, tuần mỹ vô song, trước khi kết hôn chính là ‘ông hoàng độc thân dát vàng’, là chồng mơ ước của tất cả mọi cô gái trên đời.

Quan trọng nhất là, giữa hai người bọn cô tồn tại một thứ gọi là: Hợp, đồng, hôn, nhân.

2. Chương 1: Vợ Hờ Cũng Có Quyền Ghen

“Mạc phu nhân.

Đến khách sạn Swea phòng 302.

‘Bất ngờ’ đang chào đón phu nhân.”

Thẩm Ninh Ninh khẽ cười thầm. Mấy hôm nay những tin nhắn bí ẩn này liên tục được gửi đến. Không khó để nghĩ ra rằng ‘ông chồng hờ’ của cô đang ở đó. Khách sạn sao? OMG ngạc nhiên bất ngờ quá. Thẩm Ninh Ninh cười sắc lên. Hôm trước thì quán bar, trước nữa thì nhà hàng, người gửi tin nặc danh này cũng tốn công mất sức a. Quá đúng thời điểm, thờ dài một cách vui sướng, Ninh Ninh đang phân vân không có việc gì quấy phá, nếu cô không ‘động thủ’ thì chẳng phải phụ tấm lòng của người này trong thiên hạ hay sao? Ông xã, xin lỗi anh, chỉ trách ‘bà xã hờ của anh’ nhân cơ hội bất tiện (nhân rồi quá thì sẽ có hành động không tốt).

Hôm nay, Thẩm Ninh Ninh cô, sẽ làm một cuộc đánh ghen trong truyền thuyết,

Hoạn, Thư, nổi, giận, gậy, đánh, uyên, ương.

Trên gương đồng hiện lên hình dáng của một tiểu mỹ nhân, khuôn mặt khuynh thành được trát một lớp phấn thật dày, trắng bóc như hồn ma, đôi môi phấn nộn tô son đỏ rực cùng với lông mày sắc nét, thập phần quý dị.

Trang điểm một hồi, Thẩm Ninh Ninh hài lòng gật đầu. Chọn một chiếc váy đỏ không kém phần rực lửa, cổ áo khoét sâu thấp thoáng đôi bồng đảo nóng bỏng, trong thoáng chốc khuôn hình của một người đàn bà chanh chua hiện lên, đánh đá, dữ tợn mà không kém phần điêu ngoa.

Cười trộm một tiếng, Ninh Ninh cầm điện thoại lên, ấn gọi một dãy số.

Tiếng tút tút vang lên chưa đến nhịp thứ hai đã có người nhắc máy:

“Ông xã.”

Tiếng gọi cực thấp, nhẹ nhàng cùng với giọng điệu nũng nịu vang lên.

Ở đầu dây bên kia, Mạc Từ Duệ khẽ nhíu mày, trầm ngâm trong giây lát, trong lòng hình dung ra khuôn mặt đang tràn đầy ‘âm mưu’ của cô.

Khi tức giận, cô sẽ gọi thẳng tên anh, Mạc Từ Duệ.

Khi cô làm nũng hay có điều gì muốn anh giúp, cô sẽ dùng khuôn mặt cùng ánh mắt long lanh của mình nhìn thẳng anh, nhẹ nhàng kêu Tiểu Duệ, Duệ Duệ.

Còn khi cô gọi anh là ‘ông xã’, ‘chồng yêu’, tức là, cô đang có một âm mưu, một kế hoạch, hay một phi vụ gì đó rất đáng ngờ.

Điện thoại vẫn reo lên giọng nói ngọt ngào, nũng nịu đó:

“Chồng yêu, anh cứ ở yên đó, em sẽ cho anh một bất ngờ. Một bất ngờ thật lớn luôn nha.” Thẩm Ninh Ninh trích luôn câu nói từ tin nhắn bí ẩn kia, cười duyên hai tiếng, cô khóe léo nhéo nhờ:

“À, ông xã, anh nên cẩn thận, không chừng có người nào đó bám đuôi đằng sau anh kìa! Trong 15’ này chồng nhớ ở nguyên vị trí đó nha.”

Cúp máy là tiếng cười quỷ dị đã được đè nén một cách khó khăn, Thẩm Ninh Ninh hài lòng xách túi sách ra khỏi nhà. Đi chiếc giày cao gót 8 phân cũng cùng một màu đỏ chói sáng rực, trông cô như một con phượng hoàng rực lửa, toàn thân tỏa mát ra một khí thế bức người, sắc sảo đến cháy mắt thui trụi tất cả.

Hừ, hổ dữ không ra oai người lại tưởng là mèo con. Vợ cả không ra oai thì còn gọi gì là chính thất.

Ông xã, quan trọng nhất là anh, phải, còn, ở, đây, kịch vui mới bắt đầu.

Người lái tắc- xi thỉnh thoảng ngoái nhìn vị khách kì lạ này, dăm dăm nhìn vào bộ dáng người không ra người, quỷ không ra quỷ kia mà lắc đầu.

“Cô muốn đi đâu?”

“Cho cháu đến khách sạn Swea.”

Ngay khi giọng nói của cô vang lên, tài xế ném một cái nhìn sắc nhọn về phía cô. Thì ra là loại gái ‘phơi sương, chơi trăng’, nết tiếng thờ dài bất lực, tài xế quặt tay lái, lái xe vào đường cao tốc.

Nhận ra ánh mắt khinh khỉnh của tài xế, Thẩm Ninh Ninh khẽ hắng giọng nhanh chóng giải thích:

“Bác đừng hiểu nhầm. Công ty cháu tổ chức một bữa tiệc ở đại sảnh khách sạn. Cháu trang điểm theo phong cách ‘ma cà rồng Á- Âu’, xu hướng này đang thịnh hành lắm đấy ạ.”

Thẩm Ninh Ninh không ngừng nâng cao nhân cách và phẩm giá của mình, cô chỉ vào thành quả cả một buổi chiều của mình, liên tục tăng bốc. Dù đổi trắng thay đen, cô quyết không mang tiếng xấu về mình. Ăn mặc hở hang, phần trát dày độn, môi đỏ bóng lộn, nước hoa nồng đậm dù là ngốc đi cô cũng hiểu ánh mắt tài xế ám chỉ điều gì. Thời đại này không thiếu, ra đường ngoảnh trái phải cũng đầy rẫy, nhưng nhận sự ghen ghét, khinh bỉ của người lái xe, thật là oan hơn cả Đậu Nga mà.

Quên một chút, giới thiệu về Thẩm Ninh Ninh cô.

23 tuổi.

Tình trạng: thất nghiệp nửa mùa, do thỉnh thoảng cô vẫn hay đăng tiểu thuyết truyện lên mạng, blog công thức nấu ăn....

Là thiên kim tiểu thư của tập đoàn Thẩm thị, kinh thành tam đại thế gia, nhưng Thẩm Ninh Ninh tự nhận xét cô là một người độc lập, tự chủ, không có tính tiểu thư cao ngạo, đặc biệt không ăn bám gia đình chỉ ăn bám chồng.

‘Chồng hờ’ của cô là Mạc Từ Duệ- thanh mai trúc mã với cô. Đại danh鼎鼎鼎鼎, con người kim cương dát vàng, tuần mỹ vô song, trước khi kết hôn chính là ‘ông hoàng độc thân dát vàng’, là chồng mơ ước của tất cả mọi cô gái trên đời.

Quan trọng nhất là, giữa hai người bọn cô tồn tại một thứ gọi là: Hợp, đồng, hôn, nhân.

3. Chương 2: Đánh Ghen Truyền Thuyết

Đến khách sạn, Thẩm Ninh Ninh hùng dũng xông vào.

Như một con phượng hoàng cao ngạo, rực rỡ, không kém phần nóng bỏng, cô lướt qua ánh nhìn của tất cả mọi người, bước nhanh vào thang máy. Trong thoáng chốc cánh cửa phòng 302 hiện lên.

Cốc. cốc

Gõ nhẹ hai tiếng. Như một con mèo nhỏ ăn vụng, cô lép ngay vào bên tường, âm thầm quan sát động tĩnh. Trời, gan của vợ cả đâu? Chính thất như vậy thì thị thiếp làm sao phục?

Thẩm Ninh Ninh bỗng dưng muốn tát vào mặt mình. Làm ơn đi, cô là đang đi đánh ghen a, phải xứng với cái danh truyền kì- Hoạn Thư chứ, gan thỏ đế này thì làm được gì? Ổn định lại tinh thần, cô đem cả bàn tay gõ bộp bộp vào cửa. Cảm thấy chưa đủ lực, Ninh Ninh giơ cả hai bàn tay lên, liên tục đập cửa, trong đầu hiện lên cảnh tượng vợ cả anh dừng đánh lại đôi gian phu dâm phụ trong kia.

Bóng người cao lớn xuất hiện trước ngưỡng cửa. Là Mạc Từ Duệ.

Trong phút chốc quả bóng ‘gan,dạ’ bỗng chốc xì hơi nặng nề. Cô nghe thấy tòa tường thành trong lòng dần dần sụp đổ.

”Ông xã!”

Gọi nhẹ hai tiếng, Ninh Ninh quét mắt từ trên xuống một lượt. Hoàn hảo. Áo sơ mi vẫn thẳng tắp, cúc áo đầy đủ, trang phục ngay ngắn, ừ thì, mặt mũi vẫn tỉnh táo, khá ngoan, không có mùi rượu và mùi nước hoa lạ.

Rất tốt. Bước đầu họ còn chưa có thực hiện. Thật là, Ninh Ninh cảm thán, chia rẽ đôi uyên ương này làm cô cảm thấy rất đau lòng. Nhưng, ai bảo Thẩm Ninh Ninh cô ‘mang chức danh bà xã mua rồi miễn trả lại’. Còn chưa kể ‘ông xã hờ’ này dám lén phét trước mặt bạo chúa cô đây.

“Ninh Ninh.” Mạc Từ Duệ cũng đồng thời nhìn cô một lượt. Sự tức giận bùng lên khi nhìn thấy khuôn mặt và váy áo của cô. Muốn kéo cô vào phòng, nhưng Thẩm Ninh Ninh đã nhanh hơn, lách vào trong.

Đùa chứ, bắt gian phải bắt tận tay, ngoại tình thì phải có chứng cứ, mà chưa kể chứng cứ phải thật rõ ràng, Ninh Ninh là ai, là vợ cả, mà vợ cả đã ra tay thì phải đánh cho đôi gian phu dâm phụ này toe đầu khỏi lửa.

Cô tiến nhanh vào trong phòng ngủ. Oa, trang hoàng đẹp lắm, giường ngủ được rắc hoa hồng trải dài đến tận thảm, nhưng đáng tiếc, giọng cô day nghiêng, trên giường, không có người.

Thẩm Ninh Ninh nghi hoặc liếc vào phòng tắm. Có tiếng nước róc rách chảy ra.

Trời, phiên bản ‘em tắm đã anh đợi một lát’ tái hiện ngay trước mắt, làm Ninh Ninh rung mình. Chuyên gia ngôn tình hạng 2 như cô đã khẳng định thì đúng 100%. Bước đầu tiên nhìn nhau đắm đuối, hôn nhau mặn nồng, lửa tình kịch liệt, bộp văng tung tóe,... còn chưa có thực hiện; có phải ‘quá, chậm, chậm’ rồi không? Uyên ương lén lút gặp nhau thì nên nhanh, chuẩn, độc; một bước bỏ một bước, chỉ trách họ không bao giờ nghĩ ‘lưỡi trời lồng lộng, tuy thưa khó thoát’, ngoại tình trước mắt ‘Hoạn Thư’, thế nên bị bà vợ già cả rảnh rỗi này bắt gian.

Mạc Từ Duệ khẽ bước về phía cô. Hai bàn tay nắm chặt, khuôn mặt vì tức giận mà đỏ sạm. Nhưng trong mắt Thẩm Ninh Ninh, đó chính là hành động ‘ái ngại khi bị bắt gặp nên xấu hổ.’

Cửa phòng tắm mở ra. Lại dùng ánh mắt 10/10 quét một lượt tình địch, Thẩm Ninh Ninh thất vọng ra mặt. Không có bộ đồ tình thú nóng bỏng, không có áo ngủ ren siêu mỏng,...mà là một chiếc váy trắng trông khá trang nhã, thuần khiết. Cô suy nghĩ một lát, chơi trò diễn vai nhân vật hay sao, là phiên bản tiểu bạch thỏ ngây thơ, trong sáng đây mà. Vừa nghĩ, cô vừa khoe dáng vẻ ‘phượng hoàng xòe đuôi’ phiên bản Thẩm Ninh Ninh trước mặt tình địch, hừ, cho cô thấy sức nặng của ‘mụ vợ cả’ này, héch mặt lên trời, đây không dễ chơi nha.

Cổ nhân nói ‘tiên hạ thủ vi cường’, người ra tay trước thì sẽ thắng.

Quyết định ngay lập tức, cô kéo Mạc Từ Duệ ra phía sau mình, mắt tràn đầy tia lửa điện nhìn nữ nhân trước mặt.

“Đây là chồng tôi.” Cô hắng giọng nắm chặt tay người đàn ông bên cạnh, nhấn mạnh. “Là quyền sở hữu của tôi.”

Thẩm Ninh Ninh nghĩ đến những pha hành động chia rẽ uyên ương trong phim, trong lòng định tái diễn một lượt.

1. “Cầm tấm chi phiếu này và biến mất trước mắt chồng tôi.”

2. “Cô có muốn gia đình cô phá sản, em trai cô bị vào tù không?”

3. “Anh ta nói yêu cô sao? Thật sao? Chỉ là anh ta muốn mua vui bên ngoài thôi.” Rồi phải dừng lại một chút, nâng cằm lên 45 độ khẽ cười “Lúc kết hôn, anh ta cũng từng thề thốt là yêu tôi nhất, vậy mà sao....” Cuối câu còn nên điểm nhẹ một tiếng thở dài.

Cùng lắm là chó cùng rứt giậu, lao vào đánh cho một trận kinh thiên động địa, để máu Hoạn Thư nổi lên, quyết không cùng tình địch chung một trời đất.

“Ninh Ninh.” Cô gái ở trước mặt cô khẽ kêu lên, mang theo sự vui mừng không hề giấu diếm.

A! Tình địch này nguy hiểm!

Có điều tra rõ ràng, biết cô là Thẩm Ninh Ninh, là dòng chính thất. Tiểu yêu tinh này không đơn giản.

Hử?

Vui vẻ sao?

Còn cười nữa? Hình như còn định nhào vào ôm cô?

Do sau này không phải sống trong cảnh lén lút vụng trộm nên mới vui sướng như vậy, phải không?

“Xem ra cô đã biết rõ tôi là ai.”

Ra vẻ từ bi bác ai, Thẩm Ninh Ninh đằng hắng:

“Tôi cũng không phải người độc đoán, ích kỉ. Tôi rất hòa đồng, như vậy đi, nếu cô mời tôi một bữa ăn, tôi sẽ xem xét vị trí vợ hai cho cô. Cô tính thế...”

Chưa kịp nói hết câu, bên tay đã bị một lực siết cực mạnh, Ninh Ninh quay đầu nhìn khuôn mặt tím đen của ông xã, lòng thầm run lên.

Mạc Từ Duệ từ đầu đến cuối im lặng. Xem ra một màn đánh ghen này là phần quà cô muốn dành tặng cho anh. Cô tùy hứng thế nào anh cũng cam chịu, nhưng cuối cùng, cô lại dễ dàng giao anh ra, dễ dàng buông bỏ anh như vậy. Trách người vô tâm không bằng trách mình quá đa tình, Mạc Từ Duệ thầm hét lên trong lòng, đau đớn như ngàn mũi tên xuyên khắp người. Anh nắm chặt lấy cổ tay cô, lực siết mạnh như chính sự tức giận và không cam lòng đang sôi sục trong người.

“Đau” Thẩm Ninh Ninh chu mỏ lên.

“Còn nói.” Mạc Từ Duệ khẽ quát. “Em nói linh tinh gì đấy!”

“Em không có nói dối,...”

“Đừng tùy hứng.”

Lực đạo bên tay lại càng mạnh hơn, Thẩm Ninh Ninh nghiêng răng trềng mắt, rất muốn cắn anh một phát.

“Ninh Ninh, là Mạc Đình đây.” Cô gái kia nhanh nhẹn giới thiệu.

Ai cần biết tên cô. Khẽ hừ lạnh, Ninh Ninh quay ngoắt mặt đi.

Khoan đã, Mạc Đình, nghe quen quen. Hình như cô em họ của Mạc Từ Duệ cũng tên là Mạc Đình. Nhìn kĩ người trước mặt, Ninh Ninh trầm ngâm một hồi.

“Mạc Đình, vừa xuống máy bay xong, em nghỉ ngơi đi. Anh đưa Ninh Ninh về trước.”

Nói xong kéo Thẩm Ninh Ninh ra khỏi phòng. Ôi mẹ ơi, em gái chồng.

“Ồ, hóa ra là em Đình Đình, bye bye. Khi nào rảnh chúng ta nói chuyện. ”

Cười gượng một tiếng, Thẩm Ninh Ninh nói với theo, đôi chân chuồn nhanh ra ngoài. Phượng hoàng rụng lông thành gà rồi, Ninh Ninh khóc thầm. Đùa gì chứ, là em gái Mạc sao? Chết tiệt, Ninh Ninh rất muốn

dày vò bản thân một hồi để quên đi cảm giác ngượng ngùng này. Trong lòng cô bỗng có hai bóng dáng màu trắng đen liên tục đấu tranh.

Bên đen cười xấu xa nói: “Thẩm Ninh Ninh là đồ mất mùa, em gái Mạc mà cũng không nhận ra. Xem kìa, màn bắt gian này, haha, quá khôi hài rồi.”

Bên trắng lập tức hiện ra bên vực cô: “Em gái Mạc đã ra nước ngoài nhiều năm, thay đổi ít nhiều, Ninh Ninh là không biết nha.”

Bên đen ngay tức khắc phản bác: “Biết hay không biết không quan trọng, quan trọng là kết quả kìa. Mạc Từ Duệ giận tím mặt rồi.”

Bên trắng phản bác lại đi. Đâu rồi, chạy đâu rồi? Gì, đầu hàng, biện minh thất bại.

Thẩm Ninh Ninh lập tức tui nghỉ.

4. Chương 2: Đánh Ghen Truyền Thuyết

Đến khách sạn, Thẩm Ninh Ninh hùng dũng xông vào.

Như một con phượng hoàng cao ngạo, rực rỡ, không kém phần nóng bỏng, cô lướt qua ánh nhìn của tất cả mọi người, bước nhanh vào thang máy. Trong thoáng chốc cánh cửa phòng 302 hiện lên.

Cốc. cốc

Gõ nhẹ hai tiếng. Như một con mèo nhỏ ăn vụng, cô lép ngay vào bên tường, âm thầm quan sát động tĩnh.

Trời, gan của vợ cả đâu? Chính thất như vậy thì thị thiếp làm sao phục?

Thẩm Ninh Ninh bỗng dưng muốn tát vào mặt mình. Làm ơn đi, cô là đang đi đánh ghen a, phải xứng với cái danh truyền kì- Hoạn Thư chứ, gan thỏ đế này thì làm được gì? Ổn định lại tinh thần, cô đem cả bàn tay gõ bộp bộp vào cửa. Cảm thấy chưa đủ lực, Ninh Ninh gơ cả hai bàn tay lên, liên tục đập cửa, trong đầu hiện lên cảnh tượng vợ cả anh dũng đánh lại đôi gian phu dâm phụ trong kia.

Bóng người cao lớn xuất hiện trước ngưỡng cửa. Là Mạc Từ Duệ.

Trong phút chốc quả bóng ‘gan,dạ’ bỗng chốc xì hơi nặng nề. Cô nghe thấy tòa tường thành trong lòng dần sụp đổ.

”Ông xã!”

Gọi nhẹ hai tiếng, Ninh Ninh quét mắt từ trên xuống một lượt. Hoàn hảo. Áo sơ mi vẫn thẳng tắp, cúc áo đầy đủ, trang phục ngay ngắn, ừ thì, mặt mũi vẫn tỉnh táo, khá ngoan, không có mùi rượu và mùi nước hoa lạ.

Rất tốt. Bước đầu họ còn chưa có thực hiện. Thật là, Ninh Ninh cảm thán, chia rẽ đôi uyên ương này làm cô cảm thấy rất đau lòng. Nhưng, ai bảo Thẩm Ninh Ninh cô ‘mang chức danh bà xã mua rồi miễn trả lại’. Còn chưa kể ‘ông xã hờ’ này dám lén phét trước mặt bạo chúa cô đây.

“Ninh Ninh.” Mạc Từ Duệ cũng đồng thời nhìn cô một lượt. Sự tức giận bùng lên khi nhìn thấy khuôn mặt và váy áo của cô. Muốn kéo cô vào phòng, nhưng Thẩm Ninh Ninh đã nhanh hơn, lách vào trong.

Đùa chứ, bắt gian phải bắt tận tay, ngoại tình thì phải có chứng cứ, mà chưa kể chứng cứ phải thật rõ ràng, Ninh Ninh là ai, là vợ cả, mà vợ cả đã ra tay thì phải đánh cho đôi gian phu dâm phụ này toé đầu khói lửa.

Cô tiến nhanh vào trong phòng ngủ. Oa, trang hoàng đẹp lắm, giường ngủ được rắc hoa hồng trải dài đến tận thảm, nhưng đáng tiếc, giọng cô đang nghiêng, trên giường, không có người.

Thẩm Ninh Ninh nghi hoặc liếc vào phòng tắm. Có tiếng nước róc rách chảy ra.

Trời, phiên bản ‘em tắm đã anh đợi một lát’ tái hiện ngay trước mắt, làm Ninh Ninh rung mình. Chuyên gia ngôn tình hạng 2 như cô đã khẳng định thì đúng 100%. Bước đầu tiên nhìn nhau đắm đuối, hôn nhau mặn nồng, lửa tình kịch liệt, bọt văng tung tóe,... còn chưa có thực hiện; có phải ‘quá, chậm, chậm’ rồi không? Uyên ương lén lút gặp nhau thì nên nhanh, chuẩn, độc; một bước bỏ một bước, chỉ trách họ không bao giờ nghĩ ‘lưỡi trời lồng lộng, tuy thưa khó thoát’, ngoại tình trước mắt ‘Hoạn Thư’, thế nên bị bà vợ già cả rảnh rỗi này bắt gian.

Mạc Từ Duệ khẽ bước về phía cô. Hai bàn tay nắm chặt, khuôn mặt vì tức giận mà đỏ sạm. Nhưng trong mắt Thẩm Ninh Ninh, đó chính là hành động ‘ái ngại khi bị bắt gặp nên xấu hổ.’

Cửa phòng tắm mở ra. Lại dùng ánh mắt 10/10 quét một lượt tình địch, Thẩm Ninh Ninh thất vọng ra mặt. Không có bộ đồ tình thú nóng bỏng, không có áo ngủ ren siêu mỏng,... mà là một chiếc váy trắng trông khá trang nhã, thuần khiết. Cô suy nghĩ một lát, chơi trò diễn vai nhân vật hay sao, là phiên bản tiểu bạch thỏ ngây thơ, trong sáng đây mà. Vừa nghĩ, cô vừa khoe dáng vẻ ‘phượng hoàng xòe đuôi’ phiên bản Thẩm Ninh Ninh trước mặt tình địch, hừ, cho cô thấy sức nặng của ‘mụ vợ cả’ này, héch mặt lên trời, đây không dễ chơi nha.

Cổ nhân nói ‘tiên hạ thủ vi cường’, người ra tay trước thì sẽ thắng.

Quyết định ngay lập tức, cô kéo Mạc Từ Duệ ra phía sau mình, mắt tràn đầy tia lửa điện nhìn nữ nhân trước mặt.

“Đây là chồng tôi.” Cô hắng giọng nắm chặt tay người đàn ông bên cạnh, nhấn mạnh. “Là quyền sở hữu của tôi.”

Thẩm Ninh Ninh nghĩ đến những pha hành động chia rẽ uyên ương trong phim, trong lòng định tái diễn một lượt.

1. “Cầm tấm chi phiếu này và biến mất trước mắt chồng tôi.”

2. “Cô có muốn gia đình cô phá sản, em trai cô bị vào tù không?”

3. “Anh ta nói yêu cô sao? Thật sao? Chỉ là anh ta muốn mua vui bên ngoài thôi.” Rồi phải dừng lại một chút, nâng cằm lên 45 độ khẽ cười “Lúc kết hôn, anh ta cũng từng thề thốt là yêu tôi nhất, vậy mà sao....” Cuối câu còn nên điểm nhẹ một tiếng thở dài.

Cùng lắm là chó cùng rứt giậu, lao vào đánh cho một trận kinh thiên động địa, để máu Hoạn Thư nổi lên, quyết không cùng tình địch chung một trời đất.

“Ninh Ninh.” Cô gái ở trước mặt cô khẽ kêu lên, mang theo sự vui mừng không hề giấu diếm.

A! Tình địch này nguy hiểm!

Có điều tra rõ ràng, biết cô là Thẩm Ninh Ninh, là dòng chính thất. Tiểu yêu tinh này không đơn giản.

Hử?

Vui về sao?

Còn cười nữa? Hình như còn định nhào vào ôm cô?

Do sau này không phải sống trong cảnh lén lút vụng trộm nên mới vui sướng như vậy, phải không?

“Xem ra cô đã biết rõ tôi là ai.”

Ra vẻ từ bi bác ai, Thẩm Ninh Ninh đăng hắng:

“Tôi cũng không phải người độc đoán, ích kỷ. Tôi rất hòa đồng, như vậy đi, nếu cô mời tôi một bữa ăn, tôi sẽ xem xét vị trí vợ hai cho cô. Cô tính thế...”

Chưa kịp nói hết câu, bên tay đã bị một lực siết cực mạnh, Ninh Ninh quay đầu nhìn khuôn mặt tím đen của ông xã, lòng thầm run lên.

Mạc Từ Duệ từ đầu đến cuối im lặng. Xem ra một màn đánh ghen này là phần quà cô muốn dành tặng cho anh. Cô tùy hứng thế nào anh cũng cam chịu, nhưng cuối cùng, cô lại dễ dàng giao anh ra, dễ dàng buông

bỏ anh như vậy. Trách người vô tâm không bằng trách mình quá đa tình, Mạc Từ Duệ thầm hét lên trong lòng, đau đớn như ngàn mũi tên xuyên khắp người. Anh nắm chặt lấy cổ tay cô, lực siết mạnh như chính sự tức giận và không cam lòng đang sôi sục trong người.

“Đau” Thắm Ninh Ninh chu mỏ lên.

“Còn nói.” Mạc Từ Duệ khế quát. “Em nói linh tinh gì đấy!”

“Em không có nói dối,...”

“Đừng tùy hứng.”

Lực đạo bên tay lại càng mạnh hơn, Thắm Ninh Ninh nghiêng răng trừng mắt, rất muốn cắn anh một phát.

“Ninh Ninh, là Mạc Đình đây.” Cô gái kia nhanh nhẹn giới thiệu.

Ai cần biết tên cô. Khế hừ lạnh, Ninh Ninh quay ngoắt mặt đi.

Khoan đã, Mạc Đình, nghe quen quen. Hình như cô em họ của Mạc Từ Duệ cũng tên là Mạc Đình. Nhìn kĩ người trước mặt, Ninh Ninh trầm ngâm một hồi.

“Mạc Đình, vừa xuống máy bay xong, em nghỉ ngơi đi. Anh đưa Ninh Ninh về trước.”

Nói xong kéo Thắm Ninh Ninh ra khỏi phòng. Ôi mẹ ơi, em gái chồng.

“Ồ, hóa ra là em Đình Đình, bye bye. Khi nào rảnh chúng ta nói chuyện. ”

Cười gượng một tiếng, Thắm Ninh Ninh nói với theo, đôi chân chuồn nhanh ra ngoài. Phụng hoàng rụng lông thành gà rồi, Ninh Ninh khóc thầm. Đùa gì chứ, là em gái Mạc sao? Chết tiệt, Ninh Ninh rất muốn dằn vò bản thân một hồi để quên đi cảm giác ngượng ngùng này. Trong lòng cô bỗng có hai bóng dáng màu trắng đen liên tục đấu tranh.

Bên đen cười xấu xa nói: “ Thắm Ninh Ninh là đồ mắt mù, em gái Mạc mà cũng không nhận ra. Xem kìa, màn bắt gian này, haha, quá khôi hài rồi.”

Bên trắng lập tức hiện ra bênh vực cô: “Em gái Mạc đã ra nước ngoài nhiều năm, thay đổi ít nhiều, Ninh Ninh là không biết nha.”

Bên đen ngay tức khắc phản bác: “Biết hay không biết không quan trọng, quan trọng là kết quả kìa. Mạc Từ Duệ giận tím mặt rồi.”

Bên trắng phản bác lại đi. Đâu rồi, chạy đâu rồi? Gì, đầu hàng, biện minh thất bại.

Thắm Ninh Ninh lập tức tiu nghỉu.

5. Chương 3: Cái Giá Phải Trả

Đứng ở hành lang khách sạn, Thắm Ninh Ninh run rẩy một hồi. Nhìn khuôn mặt giận dữ của Mạc Từ Duệ, cô than nhẹ xúi quẩy, trong lòng như có hàng nghìn con kiến chạy qua, rồi như tơ vò.

“Anh Từ Duệ, em sai rồi. Em xin lỗi, em không nên như vậy. A, là do tính nhẩn kia, đúng vậy, là do tính nhẩn, em.....”

Thực hiện chính sách nhận tội sẽ được khoan hồng, Thắm Ninh Ninh như con bạch tuộc quần chặt lấy người Mạc Từ Duệ khế lắc lắc, không ngừng nhắc lại:

I’m sorry.

Gỡ tay Thắm Ninh Ninh ra, Mạc Từ Duệ khoác chiếc áo comle lên người cô, rồi kéo cô đến bãi đỗ xe. Tất cả mọi hành động đều làm trong sự im lặng đến đáng sợ, mặt anh vẫn đen một cách bất thường.

Ninh Ninh ngoan ngoan leo lên xe, lòng suy tính phương pháp đối phó với sóng dữ trước mắt. Cô cẩn nhẹ môi, chết tiệt, kinh nghiệm tiểu thuyết dày dặn bao nhiêu năm trời của cô cũng chưa có biện pháp giải quyết khi đánh ghen nhầm người.

“Anh Từ Duệ.” Khẽ gọi một tiếng.

“Tiểu Duệ.” Lại một tiếng nữa.

Không gian vẫn yên ắng một cách lạnh lẽo.

Mạc Từ Duệ siết chặt tay trên vô lăng, ánh mắt như chăm chú nhìn về phía trước, tốc độ xe kinh người lái về biệt thự Hoàng Viên.

Xe chạy vào cổng biệt thự, rồi chạy vào gara, thoáng chốc Thẩm Ninh Ninh thấy như mình đang ngồi trên đồng lửa, giống như có hàng vạn kim châm vào móng, không một phút giây chịu đựng được nữa, cô rất muốn phi nhanh lên phòng, tắm rửa và đánh một giấc. Nhưng, đời ghét nhất chính là..... người bên cạnh vẫn bất vi sở động.

“Anh Tiểu Duệ.”

Nhận ra giọng nói ghen ngào của cô, sự tức giận trong lòng anh bỗng nhiên chìm xuống, Mạc Từ Duệ âm thầm thở dài, chính anh cũng không hiểu được mình, luôn luôn dễ dàng tha thứ cho cô hết lần này đến lần khác.

Lấy ra khăn giấy trong ngăn xe, Mạc Từ Duệ nhẹ nhàng tiến đến lau đi lớp phấn son bụi chằng trên mặt cô.

“Anh đã bảo với em là không được ăn mặc thế này ra ngoài chưa?”

“Em xin lỗi.”

Ninh Ninh cúi rập đầu xuống.

“Thế còn trang điểm kiểu này?”

“Em xin lỗi.”

“Còn lời nói?”

“Em xin lỗi.”

Vô thức lặp lại như một cái máy, đầu của cô đã cúi thấp gần đến ngực rồi.

“Ngẩng mặt lên.”

Giọng nói của anh trầm ấm hơn. Mạc Từ Duệ không muốn cô như những người phụ nữ tầm thường ngoài kia, son phấn lả lướt, bề ngoài xinh đẹp, nhưng trong đầy tâm cơ. Anh luôn muốn cô là cô gái vui tươi ngày thường, không so đo, không tính toán.

Như được đại xá tội, Thủy Ninh Ninh mãnh liệt ngẩng đầu, mắt liếc nhìn hành động của anh, đôi tay anh vẫn cẩn thận lau từng lớp phấn trên mặt cô. Tay anh rõ ràng rất lạnh nhưng sờ lên mặt cô lại bỗng rất một vùng. Một luồng hơi nóng bao vây lấy cô khiến Ninh Ninh cảm thấy khó có thể thông khí được. Cô bắt giác cẩn nhẹ môi, hành động ấy lạc vào mắt Mạc Từ Duệ khiến anh sững người. Môi nhỏ căng mọng của cô vì động tác lau nhẹ của anh mà càng sưng đỏ lên, như một trái chín ngọt ngào, anh rất muốn, rất muốn cắn nhẹ trái thơm ấy, suy nghĩ ấy bất giác khiến anh thầm nuốt nước bọt.

Nhận thấy không khí bao quanh cô càng nóng, càng bức hơn, trong khoảng khắc môi của anh sắp chạm môi mình, Ninh Ninh quay ngoắt đầu, nụ hôn của anh vì thế mà sượt nhẹ trên quai hàm cô. Một cảm giác sượng người dâng lên trong lòng, Ninh Ninh rất muốn đẩy anh ra để áp chế cơn run nhẹ liên tục trào dâng, nhưng búng một phát, đầu óc cô trống rỗng, cả người như mất sức lực dựa vào thành xe. Bởi vì cô nghe thấy tiếng rên rỉ trầm thấp của anh, anh gọi “Ninh Ninh” liên hồi. Theo từng tiếng gọi, nụ hôn của anh lần lượt chạm vào xương quai xanh của cô, nhẹ nhàng cắn mút, liên tiếp, liên tiếp hôn dọc đến bờ ngực.

“Ninh Ninh.”

Giọng nói khàn khàn, trầm trầm khiến cho cô trong lúc mơ hồ không xác thực được có hay không, ngay lúc ngẩng đầu lên muốn xác thực, môi cô đã được phủ lấy.

Từng địa phương mà anh chạm qua làm cho cô cảm giác như lửa đốt, nhưng lại đối lập hoàn toàn với sự mát lạnh, mềm mại nơi đầu môi. Sự đối lập khiến cho cô rên lên những tiếng kêu nhẹ. Mạc Từ Duệ khẽ gồng mình, khiến cho nụ hôn càng thêm sâu, theo đầu lưỡi của cô dây dưa, cắn mút, ham muốn chiếm hết hơi thở của cô, quấn lấy chiếc lưỡi thơm tho nhẹ nhàng ma sát.

“Em lên nhà trước.”

Nụ hôn vừa kết thúc, Ninh Ninh bật dậy, lao nhanh ra ngoài xe, cảm giác bủn rủn khiến cô loạng choạng chạy vào nhà, trong lúc vô tình, cô không nhận thấy sắc mặt của người bên cạnh đã tối đen.

Ngước mắt nhìn cô biến mất sau ngưỡng cửa, Mạc Từ Duệ nén cơn đau trong lòng, phút chốc chảy ra một giọt nước mắt.

Yêu cô mười ba năm, ham muốn của anh đã không thể kiềm chế được. Là chồng cô sao, chỉ là cái hữu danh vô thực. Có lẽ trong lòng cô mãi mãi coi anh là anh trai. Ngoài mặt đối với cô như đứa em gái nhỏ cần chở che, chăm sóc, trong lòng anh liên hồi gậm nhấm nỗi đau, từng đêm anh luôn ao ước có được cô, ở bên cô, không phải dưới địa vị một người anh trai, mà là một người đàn ông hàng đêm khát khao cô đến điên cuồng.

6. Chương 3: Cái Giá Phải Trả

Đứng ở hành lang khách sạn, Thẩm Ninh Ninh run rẩy một hồi. Nhìn khuôn mặt giận dữ của Mạc Từ Duệ, cô than nhẹ xúi quẩy, trong lòng như có hàng nghìn con kiến chạy qua, rồi như tơ vò.

“Anh Từ Duệ, em sai rồi. Em xin lỗi, em không nên như vậy. A, là do tình nhân kia, đúng vậy, là do tình nhân, em....”

Thực hiện chính sách nhận tội sẽ được khoan hồng, Thẩm Ninh Ninh như con bạch tuộc quấn chặt lấy người Mạc Từ Duệ khẽ lắc lắc, không ngừng nhắc lại:

I'm sorry.

Gỡ tay Thẩm Ninh Ninh ra, Mạc Từ Duệ khoác chiếc áo comle lên người cô, rồi kéo cô đến bãi đỗ xe. Tất cả mọi hành động đều làm trong sự im lặng đến đáng sợ, mặt anh vẫn đen một cách bất thường.

Ninh Ninh ngoan ngoan leo lên xe, lòng suy tính phương pháp đối phó với sóng dữ trước mắt. Cô cẩn thận môi, chết tiệt, kinh nghiệm tiểu thuyết dày dặn bao nhiêu năm trời của cô cũng chưa có biện pháp giải quyết khi đánh ghen nhầm người.

“Anh Từ Duệ.” Khẽ gọi một tiếng.

“Tiểu Duệ.” Lại một tiếng nữa.

Không gian vẫn yên ắng một cách lạnh lẽo.

Mạc Từ Duệ siết chặt tay trên vô lăng, ánh mắt như chăm chú nhìn về phía trước, tốc độ xe kinh người lái về biệt thự Hoàng Viên.

Xe chạy vào cổng biệt thự, rồi chạy vào gara, thoáng chốc Thẩm Ninh Ninh thấy như mình đang ngồi trên đồng lửa, giống như có hàng vạn kim châm vào móng, không một phút giây chịu đựng được nữa, cô rất muốn phi nhanh lên phòng, tắm rửa và đánh một giấc. Nhưng, đời ghét nhất chính là..... người bên cạnh vẫn bắt vì sở động.

“Anh Tiểu Duệ.”

Nhận ra giọng nói ghen ngào của cô, sự tức giận trong lòng anh bỗng nhiên chìm xuống, Mạc Từ Duệ âm thầm thở dài, chính anh cũng không hiểu được mình, luôn luôn dễ dàng tha thứ cho cô hết lần này đến lần khác.

Lấy ra khăn giấy trong ngăn xe, Mạc Từ Duệ nhẹ nhàng tiến đến lau đi lớp phấn son bự chẳng trên mặt cô.

“Anh đã bảo với em là không được ăn mặc thế này ra ngoài chưa?”

“Em xin lỗi.”

Ninh Ninh cúi rụp đầu xuống.

“Thế còn trang điểm kiểu này?”

“Em xin lỗi.”

“Còn lời nói?”

“Em xin lỗi.”

Vô thức lặp lại như một cái máy, đầu của cô đã cúi thấp gần đến ngực rồi.

“Ngẩng mặt lên.”

Giọng nói của anh trầm ấm hơn. Mạc Từ Duệ không muốn cô như những người phụ nữ tầm thường ngoài kia, son phấn lả lướt, bề ngoài xinh đẹp, nhưng trong đầy tâm cơ. Anh luôn muốn cô là cô gái vui tươi ngày thường, không so đo, không tính toán.

Như được đại xá tội, Thủy Ninh Ninh mãnh liệt ngẩng đầu, mắt liếc nhìn hành động của anh, đôi tay anh vẫn cẩn thận lau từng lớp phấn trên mặt cô. Tay anh rõ ràng rất lạnh nhưng sờ lên mặt cô lại bỗng rất một vùng. Một luồng hơi nóng bao vây lấy cô khiến Ninh Ninh cảm thấy khó có thể thông khí được. Cô bất giác cắn nhẹ môi, hành động ấy lạc vào mắt Mạc Từ Duệ khiến anh sững người. Môi nhỏ căng mọng của cô vì động tác lau nhẹ của anh mà càng sưng đỏ lên, như một trái chín ngọt ngào, anh rất muốn, rất muốn cắn nhẹ trái thơm ấy, suy nghĩ ấy bất giác khiến anh thầm nuốt nước bọt.

Nhận thấy không khí bao quanh cô càng nóng, càng bức hơn, trong khoảng khắc môi của anh sắp chạm môi mình, Ninh Ninh quay ngoắt đầu, nụ hôn của anh vì thế mà sượt nhẹ trên quai hàm cô. Một cảm giác sượng người dâng lên trong lòng, Ninh Ninh rất muốn đẩy anh ra để áp chế cơn run nhẹ liên tục trào dâng, nhưng bùng một phát, đầu óc cô trống rỗng, cả người như mất sức lực dựa vào thành xe. Bởi vì cô nghe thấy tiếng rên rỉ trầm thấp của anh, anh gọi “Ninh Ninh” liên hồi. Theo từng tiếng gọi, nụ hôn của anh lần lượt chạm vào xương quai xanh của cô, nhẹ nhàng cắn mút, liên tiếp, liên tiếp hôn dọc đến bờ ngực.

“Ninh Ninh.”

Giọng nói khàn khàn, trầm trầm khiến cho cô trong lúc mơ hồ không xác thực được có hay không, ngay lúc ngẩng đầu lên muốn xác thực, môi cô đã được phủ lấy.

Từng địa phương mà anh chạm qua làm cho cô cảm giác như lửa đốt, nhưng lại đối lập hoàn toàn với sự mát lạnh, mềm mại nơi đầu môi. Sự đối lập khiến cho cô rên lên những tiếng kêu nhẹ. Mạc Từ Duệ khẽ gồng mình, khiến cho nụ hôn càng thêm sâu, theo đầu lưỡi của cô dây dưa, cắn mút, ham muốn chiếm hết hơi thở của cô, quấn lấy chiếc lưỡi thơm tho nhẹ nhàng ma sát.

“Em lên nhà trước.”

Nụ hôn vừa kết thúc, Ninh Ninh bật dậy, lao nhanh ra ngoài xe, cảm giác bủn rủn khiến cô loạng choạng chạy vào nhà, trong lúc vô tình, cô không nhận thấy sắc mặt của người bên cạnh đã tối đen.

Ngước mắt nhìn cô biến mất sau ngưỡng cửa, Mạc Từ Duệ nén cơn đau trong lòng, phút chốc chảy ra một giọt nước mắt.

Yêu cô mười ba năm, ham muốn của anh đã không thể kiềm chế được. Là chồng cô sao, chỉ là cái hữu danh vô thực. Có lẽ trong lòng cô mãi mãi coi anh là anh trai. Ngoài mặt đối với cô như đứa em gái nhỏ cần chở che, chăm sóc, trong lòng anh liên hồi gặm nhấm nỗi đau, từng đêm anh luôn ao ước có được cô, ở bên cô, không phải dưới địa vị một người anh trai, mà là một người đàn ông hàng đêm khát khao cô đến điên

cuồng.

7. Chương 4: Ký Ức

Lăn lộn trên giường n lần, Ninh Ninh cũng không thể nào đi vào giấc ngủ. Trong lòng cô luôn hiện lên khung cảnh buổi tối, bờ môi anh nhẹ nhàng hôn nhẹ lên cơ thể cô, ma sát theo làn môi cô, ánh mắt thâm tình cùng với tiếng rên nhẹ phả lên người. Ninh Ninh nhớ đến những phản ứng của cơ thể mình, tại sao cô không đẩy anh ra, hơn nữa trong lòng cô không có một tia bài xích, thậm chí còn muốn hòa theo từng hành động của anh. Suy nghĩ này trước nay chưa từng có.

Phòng bên kia, Mạc Từ Duệ lặng lẽ uống cạn ly rượu vang, thầm nhớ về ngày xưa.

Trên sân, một cô bé mặc váy hồng công chúa đang nghịch cát. Nhận thấy anh đang đi đến, cô hồn nhiên vỗ nhẹ tay, lén lút chùi lên làn váy của mình, sau đó đôi môi nũng nịu giương lên, gơ bàn tay ra.

“Anh Tiểu Duệ, Ninh Ninh không có nghịch cát.”

Bàn tay cô nhỏ nhắn, chũm chũm, ánh lên những sắc bạc của cát lấp lánh. Mạc Từ Duệ cứng chiều bế ngang cô lên, khẽ véo nhẹ hai má cô, ánh cười thấp thoáng trong đôi mắt.

“Anh Tiểu Duệ, kẹo, ăn kẹo.”

Tiểu Ninh Ninh ra sức ôm chặt cổ của Mạc Tiểu Duệ, môi nhỏ lại giương cao hơn.

“Hôm qua anh hứa dẫn Ninh Ninh đi ăn gà rán, pizza, với ăn kem socola...”

Cô kể từng món đồ mình thích, tay nhỏ bé khẽ đếm. Rồi cười hì hì về phía anh, sử dụng tuyệt chiêu, thơm nhẹ lên má anh, đôi mắt giảo hoạt giọng nói tràn đầy xu nịnh: “Anh Tiểu Duệ, đi ăn nha, đi ăn...”

Anh thất thần một lúc, sau đó cười vang lên, tiếng cười khanh khách tràn ngập vui sướng. Bền má theo đó mà ửng hồng.

Kể từ lần đầu tiên, tiểu Ninh Ninh phát hiện anh Tiểu Duệ rất dễ dàng mua chuộc, cô rất hay hôn nhẹ lên má anh, thành công khiến anh sững người một lúc, sau đó vô tư đáp ứng yêu cầu của cô.

Ngày hôm sau, khi tiểu Ninh Ninh đi học nhà trẻ về, khuôn mặt tức giận mà đỏ bừng. Cô chống hai tay lên hông, bộ dáng chất vấn anh:

“Anh Tiểu Duệ sau này có chị gái xinh đẹp sao?”

“Không có, anh chỉ thích tiểu Ninh Ninh bé nhỏ thôi.”

Mạc Từ Duệ vô tâm thốt lên, câu nói khiến anh bồi hồi lúc lâu. Anh quả thật chưa từng nghĩ tới sẽ gắn bó với một cô gái nào khác.

“Vậy anh Tiểu Duệ có mua kẹo cho các chị ấy không?”

“Sẽ không.” Anh khẽ cười. “Chỉ mua cho Ninh Ninh thôi.”

“Anh có lập gia đình không?” Cô giáo nói anh sẽ kết hôn, sẽ có bảo bảo, rồi sẽ không mua kẹo cho Ninh Ninh nữa, cô giáo gặt người.

“Có chứ”

“Không cho. Anh vừa nói chỉ mua kẹo cho Ninh Ninh thôi mà.” Cô khóc nức lên.

Mạc Từ Duệ vẫn không hiểu mối quan hệ logic trong hai chuyện này.

“Anh chỉ mua quà cho bảo bảo thôi sao?” tiểu Ninh Ninh vẫn khóc thét lên.

Bảo bảo? Là con anh sao. Mạc Từ Duệ sáng tỏ, thầm nảy ra một ý:

“Ninh Ninh có muốn làm gia đình của anh không? Như vậy thì anh sẽ chỉ mua kẹo cho mỗi em thôi.”

“Có, Ninh Ninh muốn.” Cô cười khanh khách. “Anh Tiểu Duệ hứa sau này sẽ không kết hôn cùng chị gái xinh đẹp khác, thì Ninh Ninh mới làm gia đình của anh.”

Tiểu Ninh Ninh không hiểu ý nghĩa của hai chữ ‘gia đình’, trong đầu cô chỉ có kẹo và kẹo và việc ai mua cho cô ăn.

“Vậy anh hứa đi.” Đôi mắt sáng long lanh nhìn anh, cô bịu môi, khẩu khí đe dọa anh nhất định phải làm theo.

“Anh hứa.”

Khẽ bẹo vào má cô, anh cười cười nhìn hành động khoa tay, khoa chân của cô đòi anh bế. Tiểu Ninh Ninh ra vẻ hài lòng nhìn động tác của anh, gật gật đầu.

“Đóng dấu.”

Theo lời nói, cô khẽ hôn nhẹ lên má anh.

“A, Ninh Ninh này, nhớ sau này các chị gái xinh đẹp cũng đóng dấu trên mặt anh thì sao? Chỗ này, chỗ này...”

Anh chỉ vào những chỗ khác trên mặt.

“Không cho phép.” Tiểu Ninh Ninh giận dữ hét lên: “Em đóng dấu hết.”

Nói rồi, cô bịu môi thơm lên má trái, má phải, trán anh.

“Chỗ này?” Cô chỉ vào chóp mũi anh.

Mạc Từ Duệ khẽ gật đầu.

Ngay tức khắc, đôi môi nhỏ nhắn hôn nhẹ lên mũi anh.

“Chỗ này.” Anh chỉ vào môi mình, khẽ gật gật gợi ý cho cô, thậm chí cười tinh ranh.

Một cổ ấm áp bao phủ lấy môi anh, có vị ngọt nhẹ của kẹo sữa, lại có sự mềm mại, thanh mát. Anh lén lút liếm nhẹ lấy môi cô, sau đó gặm chặt lấy, khẽ mút...

Có lẽ từ lúc đó anh đã bắt đầu để ý cô. Anh khó chịu khi thấy cô cũng thơm Thắm ba, Thắm mẹ, thậm chí muốn lôi kéo cô đi khi thấy cô làm nũng với anh cả, anh hai của anh. Anh quan tâm cô còn hơn cả em gái Mạc Đình. Anh không muốn cô gọi anh là ‘anh ba’ như hai anh trai, trong thâm tâm anh không bao giờ muốn là anh trai cô.

“Ninh Ninh.”

“Dạ.” Cô vừa gặm chiếc kẹo mút trái cây, vừa ôm chặt anh.

“Nếu sau này anh Tiểu Duệ không mua kẹo cho em nữa thì sao...?”

“Không.. muốn.” Mặt tiểu Ninh Ninh đã méo máo “Anh..hứa..hức..rồi..mà.”

“Ừm, em đã đóng dấu lên mặt anh rồi, mà lại đóng dấu lên mặt người khác nữa thì không tính rồi.” Mạc Từ Duệ khẽ thở dài.

“Em chỉ đóng dấu ba, mẹ với anh cả, anh hai thôi.” Cô thì thầm biện bạch.

“Đấy”. Anh chỉ điểm. “Em cũng thấy, Thắm mẹ đã có Thắm ba hôn, hai anh trai của anh cũng có chị gái xinh đẹp ôm hôn rồi. ”

Mạc Từ Duệ tiếp tục nhắc: “Họ cũng đã đóng dấu với nhau rồi. Chẳng phải em là người phá vỡ lời hứa của họ sao?”

“Nhưng....” Tiểu Ninh Ninh giương môi lên. Cô rất muốn hôn ba mẹ chúc ngủ ngon a.

“Ngoan.” Mạc Từ Duệ xoa nhẹ đầu cô, thành công khiến cho mái tóc suôn mượt của cô xù lên. “Sau này chỉ đóng dấu một mình anh Tiểu Duệ thôi. Anh sẽ mua kẹo ngon cho em.”

Nhắc tới kẹo, mắt cô sáng rực lên, gật mạnh đầu, hứa chắc nịch.

Cô bây giờ vẫn hay làm nũng anh, nhưng tuyệt nhiên không ôm hôn anh nữa.

Trong một căn phòng khác, bóng người áo đen ngồi ghế đang nhàn nhã uống rượu, đôi tay liên tục gõ nhẹ lên bàn theo nhịp điệu.

“Tổng giám đốc ảnh chụp đã có.” Một bóng người khác xuất hiện, cung kính trình bày.

“Thế nào?” Giọng nói có phần kiêu ngạo, lại có chút trào phúng.

“Thẩm Ninh Ninh quả thực đã đến khách sạn làm ảnh một trận. Sau đó, Mạc Từ Duệ tức giận kéo cô ta về.” Người kia lại tiếp tục trình bày, vừa cẩn thận đặt tập ảnh lên trên bàn.

Nhìn người vấy đỏ kiêu sa trong ảnh, người áo đen ngồi ghế cười đắc ý, uống cạn ly rượu. Cứ đà này, mối quan hệ giữa Thẩm gia và Mạc gia chắc chắn sẽ rạn nứt. Đúng là một người đàn bà ngu xuẩn.

8. Chương 4: Ký Ức

Lăn lộn trên giường n lần, Ninh Ninh cũng không thể nào đi vào giấc ngủ. Trong lòng cô luôn hiện lên khung cảnh buổi tối, bờ môi anh nhẹ nhàng hôn nhẹ lên cơ thể cô, ma sát theo làn môi cô, ánh mắt thâm tình cùng với tiếng rên nhẹ phả lên người. Ninh Ninh nhớ đến những phản ứng của cơ thể mình, tại sao cô không đẩy anh ra, hơn nữa trong lòng cô không có một tia bài xích, thậm chí còn muốn hòa theo từng hành động của anh. Suy nghĩ này trước nay chưa từng có.

Phòng bên kia, Mạc Từ Duệ lặng lẽ uống cạn ly rượu vang, thầm nhớ về ngày xưa.

Trên sân, một cô bé mặc váy hồng công chúa đang nghịch cát. Nhận thấy anh đang đi đến, cô hồn nhiên vồ nhẹ tay, lén lút chùi lên làn váy của mình, sau đó đôi môi nũng nịu giương lên, giơ bàn tay ra.

“Anh Tiểu Duệ, Ninh Ninh không có nghịch cát.”

Bàn tay cô nhỏ nhắn, chụm chím, ánh lên những sắc bạc của cát lấp lánh. Mạc Từ Duệ cưng chiều bế ngang cô lên, khẽ véo nhẹ hai má cô, ánh cười thấp thoáng trong đôi mắt.

“Anh Tiểu Duệ, kẹo, ăn kẹo.”

Tiểu Ninh Ninh ra sức ôm chặt cổ của Mạc Tiểu Duệ, môi nhỏ lại giương cao hơn.

“Hôm qua anh hứa dẫn Ninh Ninh đi ăn gà rán, pizza, với ăn kem socola...”

Cô kể từng món đồ mình thích, tay nhỏ bé khẽ đếm. Rồi cười hì hì về phía anh, sử dụng tuyệt chiêu, thơm nhẹ lên má anh, đôi mắt giảo hoạt giọng nói tràn đầy xu nịnh: “Anh Tiểu Duệ, đi ăn nha, đi ăn...”

Anh thất thần một lúc, sau đó cười vang lên, tiếng cười khanh khách tràn ngập vui sướng. Bên má theo đó mà ửng hồng.

Kể từ lần đầu tiên, tiểu Ninh Ninh phát hiện anh Tiểu Duệ rất dễ dàng mua chuộc, cô rất hay hôn nhẹ lên má anh, thành công khiến anh sưng người một lúc, sau đó vô tư đáp ứng yêu cầu của cô.

Ngày hôm sau, khi tiểu Ninh Ninh đi học nhà trẻ về, khuôn mặt tức giận mà đỏ bừng. Cô chống hai tay lên hông, bộ dáng chất vấn anh:

“Anh Tiểu Duệ sau này có chị gái xinh đẹp sao?”

“Không có, anh chỉ thích tiểu Ninh Ninh bé nhỏ thôi.”

Mạc Từ Duệ vô tâm thốt lên, câu nói khiến anh bồi hồi lúc lâu. Anh quả thật chưa từng nghĩ tới sẽ gắn bó với một cô gái nào khác.

“Vậy anh Tiểu Duệ có mua kẹo cho các chị ấy không?”

“Sẽ không.” Anh khẽ cười. “Chỉ mua cho Ninh Ninh thôi.”

“Anh có lập gia đình không?” Cô giáo nói anh sẽ kết hôn, sẽ có bảo bảo, rồi sẽ không mua kẹo cho Ninh Ninh nữa, cô giáo gạt người.

“Có chứ”

“Không cho. Anh vừa nói chỉ mua kẹo cho Ninh Ninh thôi mà.” Cô khóc nức lên.

Mạc Từ Duệ vẫn không hiểu mối quan hệ logic trong hai chuyện này.

“Anh chỉ mua quà cho bảo bảo thôi sao?” tiểu Ninh Ninh vẫn khóc thét lên.

Bảo bảo? Là con anh sao. Mạc Từ Duệ sáng tỏ, thầm nảy ra một ý:

“Ninh Ninh có muốn làm gia đình của anh không? Như vậy thì anh sẽ chỉ mua kẹo cho mỗi em thôi.”

“Có, Ninh Ninh muốn.” Cô cười khanh khách. “Anh Tiểu Duệ hứa sau này sẽ không kết hôn cùng chị gái xinh đẹp khác, thì Ninh Ninh mới làm gia đình của anh.”

Tiểu Ninh Ninh không hiểu ý nghĩa của hai chữ ‘gia đình’, trong đầu cô chỉ có kẹo và kẹo và việc ai mua cho cô ăn.

“Vậy anh hứa đi.” Đôi mắt sáng long lanh nhìn anh, cô bịu môi, khẩu khí đe dọa anh nhất định phải làm theo.

“Anh hứa.”

Khẽ bẹo vào má cô, anh cười cười nhìn hành động khoa tay, khoa chân của cô đòi anh bế. Tiểu Ninh Ninh ra vẻ hài lòng nhìn động tác của anh, gật gật đầu.

“Đóng dấu.”

Theo lời nói, cô khẽ hôn nhẹ lên má anh.

“A, Ninh Ninh này, nhớ sau này các chị gái xinh đẹp cũng đóng dấu trên mặt anh thì sao? Chỗ này, chỗ này...”

Anh chỉ vào những chỗ khác trên mặt.

“Không cho phép.” Tiểu Ninh Ninh giận dữ hét lên: “Em đóng dấu hết.”

Nói rồi, cô bịu môi thơm lên má trái, má phải, trán anh.

“Chỗ này?” Cô chỉ vào chóp mũi anh.

Mạc Từ Duệ khẽ gật đầu.

Ngay tức khắc, đôi môi nhỏ nhắn hôn nhẹ lên mũi anh.

“Chỗ này.” Anh chỉ vào môi mình, khẽ gật gật gợi ý cho cô, thậm chí cười tinh ranh.

Một cổ ấm áp bao phủ lấy môi anh, có vị ngọt nhẹ của kẹo sữa, lại có sự mềm mại, thanh mát. Anh lén lút liếm nhẹ lấy môi cô, sau đó gặm chặt lấy, khẽ mút...

Có lẽ từ lúc đó anh đã bắt đầu để ý cô. Anh khó chịu khi thấy cô cũng thơm Thắm ba, Thắm mẹ, thậm chí muốn lôi kéo cô đi khi thấy cô làm nũng với anh cả, anh hai của anh. Anh quan tâm cô còn hơn cả em gái Mạc Đình. Anh không muốn cô gọi anh là ‘anh ba’ như hai anh trai, trong thâm tâm anh không bao giờ muốn là anh trai cô.

“Ninh Ninh.”

“Dạ.” Cô vừa gặm chiếc kẹo mút trái cây, vừa ôm chặt anh.

“Nếu sau này anh Tiểu Duệ không mua kẹo cho em nữa thì sao...?”

“Không.. muốn.” Mặt tiểu Ninh Ninh đã mếu máo “Anh..hứa..hức..rồi..mà.”

“Ừm, em đã đóng dấu lên mặt anh rồi, mà lại đóng dấu lên mặt người khác nữa thì không tính rồi.” Mạc Từ Duệ khẽ thở dài.

“Em chỉ đóng dấu ba, mẹ với anh cả, anh hai thôi.” Cô thì thầm biện bạch.

“Đấy”. Anh chỉ điểm. “Em cũng thấy, Thắm mẹ đã có Thắm ba hôn, hai anh trai của anh cũng có chị gái xinh đẹp ôm hôn rồi. ”

Mạc Từ Duệ tiếp tục nhắc: “Họ cũng đã đóng dấu với nhau rồi. Chẳng phải em là người phá vỡ lời hứa của họ sao?”

“Nhưng...” Tiểu Ninh Ninh giương môi lên. Cô rất muốn hôn ba mẹ chúc ngủ ngon a.

“Ngoan.” Mạc Từ Duệ xoa nhẹ đầu cô, thành công khiến cho mái tóc suôn mượt của cô xù lên. “Sau này chỉ đóng dấu một mình anh Tiểu Duệ thôi. Anh sẽ mua kẹo ngon cho em.”

Nhắc tới kẹo, mắt cô sáng rực lên, gật mạnh đầu, hứa chắc nịch.

Cô bây giờ vẫn hay làm nũng anh, nhưng tuyệt nhiên không ôm hôn anh nữa.

Trong một căn phòng khác, bóng người áo đen ngồi ghế đang nhàn nhã uống rượu, đôi tay liên tục gõ nhẹ lên bàn theo nhịp điệu.

“Tổng giám đốc ảnh chụp đã có.” Một bóng người khác xuất hiện, cung kính trình bày.

“Thế nào?” Giọng nói có phần kiêu ngạo, lại có chút trào phúng.

“Thẩm Ninh Ninh quả thực đã đến khách sạn làm ầm một trận. Sau đó, Mạc Từ Duệ tức giận kéo cô ta về.” Người kia lại tiếp tục trình bày, vừa cẩn thận đặt tập ảnh lên trên bàn.

Nhìn người váy đỏ kiêu sa trong ảnh, người áo đen ngồi ghế cười đắc ý, uống cạn ly rượu. Cứ đà này, mối quan hệ giữa Thẩm gia và Mạc gia chắc chắn sẽ rạn nứt. Đúng là một người đàn bà ngu xuẩn.

9. Chương 5: Chiến Tranh Lạnh

Hơn 10h trưa, Ninh Ninh rời giường. Cả đêm lăn lộn khiến cô đau khắp cơ thể, làm vệ sinh cá nhân xong, cô xuống lầu. Anh Từ Duệ giờ này chắc đã đến công ty rồi. Cô thở dài, lấy một bình sữa uống, rồi gọi cho Triệu Dĩnh- cô bạn thân của Ninh Ninh.

Trong quán cà phê, hai cô gái ngồi đối diện thì thầm to nhỏ.

Thẩm Ninh Ninh đem sự việc tối qua kể ngắn gọn một hồi. Cô cố gắng nói thật nhỏ, thật nhẹ như sợ thiên hạ nhòm ngó.

“Vậy sao? Hai người hôm qua ở trong ô tô làm tình...”

Khác hẳn với cô, Triệu Dĩnh hét ầm lên, chỉ hận không có loa phát thanh, để cho người người, nhà nhà đều nghe thấy.

Ngay lập tức, tất cả khách hàng trong tiệm nhìn dồn dập về phía cô.

“Triệu Dĩnh.” Cô kích động quát cô bạn chỉ bởi vì quá hưng phấn mà đứng bật dậy.

“Cậu mau ngồi xuống, người ta đang nhìn.”

Nói rồi, ái ngại liếc nhìn mọi người xung quanh, thậm chí gật nhẹ đầu xin lỗi.

“Quá thần tốc.” Triệu Dĩnh tiếp tục oanh oanh tạc tạc, vỗ mạnh lên vai cô. “Ninh Ninh, mình không ngờ có ngày hôm nay. Kết hôn gần năm nay, mà hai người ôm hôn nhau còn chưa có làm, c..h..à...”

Càng về cuối giọng cô bạn lại càng nhấn mạnh, riêng âm tiết cuối cùng cố tình ngâm dài ra.

“Không có, bọn mình chỉ hôn nhau thôi, ừm...” Ninh Ninh khẽ nuốt nước bọt. “Sâu hơn đó một chút.”

Ngay sau đó, cô lại nhận được cái vỗ đau đớn của cô bạn.

“Trời, Ninh Ninh. Mình đã nói, trong chuyện này phải một bước bỏ một bước, cậu không nghe à.”

Triệu Dĩnh lại hét ầm lên, cô bạn kích động nghiêng chặt răng.

“Bọn mình chỉ là giả...” Thẩm Ninh Ninh yếu ớt phản đối.

“Thời buổi này thật giả lẫn lộn nhiều lắm.” Triệu Dĩnh tiếc nuối nói. “Ninh Ninh, suýt nữa cậu đã trở thành bà hoàng ngồi đếm tiền không xuể, hơn nữa lại còn nhận được ánh mắt ghen tỵ của tất cả hội phụ nữ trên đời.”

“Mình....” Cô phản bác. Thực tâm, Ninh Ninh không cần những thứ đó, hưởng hồ cuộc sống bây giờ của cô đã rất tốt đẹp rồi.

“Dù sao cũng nhận định anh ta không phải là gay. Đi, mình sẽ hướng dẫn một lớp bổ túc khác cho cậu, cưa đổ ông xã về nhà.”

Triệu Dĩnh nghiêm khắc kéo tay cô ra ngoài. Lần đầu tiên, cô đem sự tình kể cho Triệu Dĩnh, cô bạn đã nghiêm khắc đập bàn, nói một cách rất chắc chắn:

“Đàn ông là động vật hoạt động bằng thân dưới. Thời buổi này làm gì còn anh chàng nào thủ thân như ngọc. Mình cá 100% ông xã cậu là gay. Ai đời, có một người vợ xinh đẹp nằm cạnh, ok, dù, kết, hôn, là, giả, mà không tỏ vẻ gì, mắt không đục, hơi không xuyên....chỉ có một khả năng. ” Cô bạn tiếp tục đập bàn đồm độp:

“Anh, ta, không, thích, con, gái.”

Câu nói này ám ảnh cô một thời gian. Khi hai người mới kết hôn được một ngày, dưới con mắt và ánh nhìn sắc soi của bậc cha mẹ hai bên, cô và anh miễn cưỡng đi hưởng trăng mật một tuần. Đêm động phòng, không có gì đáng để nói, thậm chí cả một câu trò chuyện cũng không có. Thấy anh ngủ đều đều bên cạnh, Ninh Ninh khẽ thở dài, nằm xuống rồi cũng ngủ mất. Liên tục trong 7 ngày. Lúc đó, cô không hiểu mình đang mong chờ điều gì, nhưng thấy khá buồn và thất vọng.

“Đi nào.” Triệu Dĩnh vỗ nhẹ vai cô.

Thẩm Ninh Ninh cười gượng tiếp bước chân cô bạn. Bản thân cô cũng không tìm được cách nào đối mặt với anh hiện giờ, nên không muốn về nhà. Triệu Dĩnh luôn biết cách để vui chơi trong cuộc sống, nên hai người chơi đến nỗi không đi được mới thôi.

Lúc về, tay Ninh Ninh xách linh kính đồ. Cô về đến biệt thự Hoàng Viên thì trời đã tối mịt, nhưng biệt thự không có sáng đèn. Lẽ ra cô nên vui sướng vì không phải đối mặt với anh ngay lúc này, nhưng không hiểu sao sự thất vọng và buồn bã cứ lan tỏa trong lòng. Cô vào nhà, bật đèn, chợt giật mình khi thấy bóng người ngồi đó.

Anh ngồi một mình trên ghế sofa, đầu cúi thấp, hoàn toàn chìm đắm vào không gian mịt mù, cô đơn của mình. Tim cô nhói lên một chút, đau đớn khiến cô khẽ thấp giọng:

“Sao anh không bật đèn?”

“Anh đã ăn cơm tối chưa?”

“Em đi chơi cùng với Triệu Dĩnh.”

Cô trần thuật, nhưng đợi cô chỉ là sự im lặng của anh. Anh giương mắt lên nhìn cô, ánh nhìn mang theo tia buồn bã, cô đơn, trong phút chốc khiến cô bủn rủn người, cô lướt nhanh qua mắt anh nhìn vào khoảng không đằng sau.

“Em lên phòng trước.”

Mấy ngày sau cũng trong tình trạng như vậy. Sáng cô dậy đã không thấy anh ở nhà, đến tối muộn anh cũng chưa về. Thỉnh thoảng gặp nhau cũng chỉ hỏi một hai câu, chưa bao giờ cuộc trò chuyện của anh và cô chỉ ngắn gọn trong một hai từ ‘ăn chưa?’, ‘ăn gì?’, rồi liên tục cô tìm cách lảng tránh anh.

“Anh ăn cơm chưa?”

Vừa thấy Mạc Từ Duệ bước qua ngưỡng cửa Ninh Ninh đã cất tiếng hỏi, cô thấy rất hào hứng khi thấy anh về sớm một ngày. Cô đã chuẩn bị một bữa tối thịnh soạn để lấy lòng anh. Ninh Ninh nhẹ nhàng đỡ lấy cặp và áo khoác của anh, nhưng Mạc Từ Duệ khẽ đẩy cô ra.

“Anh ăn rồi. Công ty có chút việc, anh về lấy hồ sơ rồi đi ngay.”

Ninh Ninh tức giận dậm chân. Mạc Từ Duệ chưa bao giờ nói dối cô. Anh là sếp tổng sao lại phải đích thân về nhà lấy văn kiện, hơn nữa anh nói mà không thèm nhìn vào mắt cô. Thấm Ninh Ninh khẽ thở dài, bây giờ thì đến anh tránh né cô rồi.

Đáng ghét. Mặc kệ anh.

Nhưng rốt cuộc đến một ngày, Thấm Ninh Ninh bùng nổ. Tình trạng này, khiến cô thấy khó chịu đến cực điểm. Cô bứt rứt đi đi lại lại trong phòng khách, tâm trạng phiền muộn khiến cô muốn hét lên, nhưng kịp thời chấn định được.

“Ok, trước kia đều là anh ấy làm hòa với mình, một lần này thôi, bình ổn lại nào, phù...”

Hơn 12h đêm, vang lên tiếng loạng choạng ở cửa. Trợ lý Lâm đỡ Mạc Từ Duệ vào nhà. Cả người anh say mèm, nồng nặc mùi rượu. Thấm Ninh Ninh vội vàng giúp Lâm Phó đỡ anh lên lầu.

“Phụ nhân, Mạc tổng uống say. Tôi rất xin lỗi,... nhưng thật ra tôi đã cố gắng cản lại nhưng anh ấy cứ một mực uống...” Trợ lý Lâm vội vàng phân bua, xong cúi đầu chào “Vậy tôi xin phép” rồi ra về.

Thấm Ninh Ninh ổn định lại tinh thần, nhìn người đàn ông đang nằm bẹp trên giường, âm thầm quyết định, nếu trên người anh có mùi nước hoa lạ, hay có vết son của phụ nữ, cô tuyệt đối không tha. Nghiến răng nghiến lợi, Thấm Ninh Ninh gỡ bỏ áo sơ mi của anh, thay chiếc áo ngủ ở nhà, rồi lấy khăn ẩm lau mặt anh.

Nếu không phải anh say rượu phát ra tiếng rì rầm, khuôn mặt vì khó chịu mà nhăn nhó lại, cô đã đánh vào mặt anh rồi. Dạ dày không tốt mà còn uống nhiều rượu.

Thế là dự tính ngả bài làm hòa của cô tan thành mây khói, công cốc cả một buổi chiều đợi ở nhà.

Ninh Ninh vận nhẹ người, định xoay người về phòng, bỗng một lực kéo mạnh khiến cô ngã xuống, một vòng tay mạnh mẽ ôm chặt lấy cô.

“Ninh Ninh.”

Hử? Anh tỉnh rồi.

“Ninh Ninh.” Tiếng gọi lần nữa trầm thấp hơn.

Nói mê sao?

“Ninh Ninh, anh thích em. Rất thích em...”

Hơi nóng phả nhẹ lên mặt cô khiến cô mơ hồ. Gì nhỉ? À, là thích cô, rất thích cô. Ủm, cô cũng biết sức hút của mình mà. Điều này không đáng ngạc nhiên.

“Ninh Ninh.”

Tiếng rên nhẹ khiến cô giật mình, một loạt từ ngữ tua chậm, bùng nổ trong đầu. Mạc Từ Duệ thích cô, anh thích cô. Không ai khác, là anh, Mạc Từ Duệ nói thích cô.

“Anh Từ Duệ,... anh nói vừa khiến em.... tin là thật đấy. Anh... thích... em... sao?”

Ninh Ninh lấp bắp một hồi mãi mới lên câu, nhìn đôi mắt đang nhắm chặt của người đối diện, anh vẫn đang ngủ mà không lẽ cô bị ảo giác.

“Ừ, anh thích em.”

10. Chương 5: Chiến Tranh Lạnh

Hơn 10h trưa, Ninh Ninh rời giường. Cả đêm lẫn lộn khiến cô đau khắp cơ thể, làm vệ sinh cá nhân xong, cô xuống lầu. Anh Từ Duệ giờ này chắc đã đến công ty rồi. Cô thở dài, lấy một bình sữa uống, rồi gọi cho Triệu Dĩnh- cô bạn thân của Ninh Ninh.

Trong quán cà phê, hai cô gái ngồi đối diện thì thăm to nhỏ.

Thắm Ninh Ninh đem sự việc tối qua kể ngắn gọn một hồi. Cô cố gắng nói thật nhỏ, thật nhẹ như sợ thiên hạ nhòm ngó.

“Vậy sao? Hai người hôm qua ở trong ô tô làm tình...”

Khác hẳn với cô, Triệu Dĩnh hét ầm lên, chỉ hận không có loa phát thanh, để cho người người, nhà nhà đều nghe thấy.

Ngay lập tức, tất cả khách hàng trong tiệm nhìn dồn dập về phía cô.

“Triệu Dĩnh.” Cô kích động quát cô bạn chỉ bởi vì quá hưng phấn mà đứng bật dậy.

“Cậu mau ngồi xuống, người ta đang nhìn.”

Nói rồi, ái ngại liếc nhìn mọi người xung quanh, thắm gật nhẹ đầu xin lỗi.

“Quá thần tốc.” Triệu Dĩnh tiếp tục oanh oanh tạc tạc, vỗ mạnh lên vai cô. “Ninh Ninh, mình không ngờ có ngày hôm nay. Kết hôn gần năm nay, mà hai người ôm hôn nhau còn chưa có làm, c..h..à...”

Càng về cuối giọng cô bạn lại càng nhấn mạnh, riêng âm tiết cuối cùng cố tình ngâm dài ra.

“Không có, bọn mình chỉ hôn nhau thôi, ừm...” Ninh Ninh khẽ nuốt nước bọt. “Sâu hơn đó một chút.”

Ngay sau đó, cô lại nhận được cái vỗ đầu đòn của cô bạn.

“Trời, Ninh Ninh. Mình đã nói, trong chuyện này phải một bước bỏ một bước, cậu không nghe à.”

Triệu Dĩnh lại hét ầm lên, cô bạn kích động nghiêng chặt răng.

“Bọn mình chỉ là giả...” Thắm Ninh Ninh yếu ớt phản đối.

“Thời buổi này thật giả lẫn lộn nhiều lắm.” Triệu Dĩnh tiếc nuối nói. “Ninh Ninh, suýt nữa cậu đã trở thành bà hoàng ngồi đếm tiền không xuể, hơn nữa lại còn nhận được ánh mắt ghen tỵ của tất cả hội phụ nữ trên đời.”

“Mình....” Cô phản bác. Thực tâm, Ninh Ninh không cần những thứ đó, hưởng hồ cuộc sống bây giờ của cô đã rất tốt đẹp rồi.

“Dù sao cũng nhận định anh ta không phải là gay. Đi, mình sẽ hướng dẫn một lớp bỏ túc khác cho cậu, cửa ngõ ông xã về nhà.”

Triệu Dĩnh nghiêm khắc kéo tay cô ra ngoài. Lần đầu tiên, cô đem sự tình kể cho Triệu Dĩnh, cô bạn đã nghiêm khắc đập bàn, nói một cách rất chắc chắn:

“Đàn ông là động vật hoạt động bằng thân dưới. Thời buổi này làm gì còn anh chàng nào thủ thân như ngọc. Mình cá 100% ông xã cậu là gay. Ai đời, có một người vợ xinh đẹp nằm cạnh, ok, dù, kết, hôn, là, giả, mà không tỏ vẻ gì, mắt không đục, hơi không xuyên....chỉ có một khả năng. ” Cô bạn tiếp tục đập bàn đồm độp:

“Anh, ta, không, thích, con, gái.”

Câu nói này ám ảnh cô một thời gian. Khi hai người mới kết hôn được một ngày, dưới con mắt và ánh nhìn sắc soi của bậc cha mẹ hai bên, cô và anh miễn cưỡng đi hưởng trăng mật một tuần. Đêm động phòng, không có gì đáng để nói, thậm chí cả một câu trò chuyện cũng không có. Thấy anh ngủ đều đều bên cạnh, Ninh Ninh khẽ thở dài, nằm xuống rồi cũng ngủ mất. Liên tục trong 7 ngày. Lúc đó, cô không hiểu mình đang mong chờ điều gì, nhưng thấy khá buồn và thất vọng.

“Đi nào.” Triệu Dĩnh vỗ nhẹ vai cô.

Thẩm Ninh Ninh cười gượng tiếp bước chân cô bạn. Bản thân cô cũng không tìm được cách nào đối mặt với anh hiện giờ, nên không muốn về nhà. Triệu Dĩnh luôn biết cách để vui chơi trong cuộc sống, nên hai người chơi đến nỗi không đi được mới thôi.

Lúc về, tay Ninh Ninh rách linh kinh đồ. Cô về đến biệt thự Hoàng Viên thì trời đã tối mịt, nhưng biệt thự không có sáng đèn. Lẽ ra cô nên vui sướng vì không phải đối mặt với anh ngay lúc này, nhưng không hiểu sao sự thất vọng và buồn bã cứ lan tỏa trong lòng. Cô vào nhà, bật đèn, chợt giật mình khi thấy bóng người ngồi đó.

Anh ngồi một mình trên ghế sofa, đầu cúi thấp, hoàn toàn chìm đắm vào không gian mịt mù, cô đơn của mình. Tim cô nhói lên một chút, đau đớn khiến cô khẽ thấp giọng:

“Sao anh không bật đèn?”

“Anh đã ăn cơm tối chưa?”

“Em đi chơi cùng với Triệu Dĩnh.”

Cô trần thuật, nhưng đợi cô chỉ là sự im lặng của anh. Anh giương mắt lên nhìn cô, ánh nhìn mang theo tia buồn bã, cô đơn, trong phút chốc khiến cô bủn rủn người, cô lướt nhanh qua mắt anh nhìn vào khoảng không đằng sau.

“Em lên phòng trước.”

Mấy ngày sau cũng trong tình trạng như vậy. Sáng cô dậy đã không thấy anh ở nhà, đến tối muộn anh cũng chưa về. Thỉnh thoảng gặp nhau cũng chỉ hỏi một hai câu, chưa bao giờ cuộc trò chuyện của anh và cô chỉ ngắn gọn trong một hai từ ‘ăn chưa?’, ‘ăn gì?’, rồi liên tục cô tìm cách lảng tránh anh.

“Anh ăn cơm chưa?”

Vừa thấy Mạc Từ Duệ bước qua ngưỡng cửa Ninh Ninh đã cất tiếng hỏi, cô thấy rất hào hứng khi thấy anh về sớm một ngày. Cô đã chuẩn bị một bữa tối thịnh soạn để lấy lòng anh. Ninh Ninh nhẹ nhàng đỡ lấy cặp và áo khoác của anh, nhưng Mạc Từ Duệ khẽ đẩy cô ra.

“Anh ăn rồi. Công ty có chút việc, anh về lấy hồ sơ rồi đi ngay.”

Ninh Ninh tức giận dậm chân. Mạc Từ Duệ chưa bao giờ nói dối cô. Anh là sếp tổng sao lại phải đích thân về nhà lấy văn kiện, hơn nữa anh nói mà không thèm nhìn vào mắt cô. Thẩm Ninh Ninh khẽ thở dài, bây giờ thì đến anh tránh né cô rồi.

Đáng ghét. Mặc kệ anh.

Nhưng rốt cuộc đến một ngày, Thẩm Ninh Ninh bùng nổ. Tình trạng này, khiến cô thấy khó chịu đến cực điểm. Cô bứt rứt đi đi lại lại trong phòng khách, tâm trạng phiền muộn khiến cô muốn hét lên, nhưng kìm thời chân định được.

“Ok, trước kia đều là anh ấy làm hòa với mình, một lần này thôi, bình ổn lại nào, phù...”

Hơn 12h đêm, vang lên tiếng loạng choạng ở cửa. Trợ lý Lâm đỡ Mạc Từ Duệ vào nhà. Cả người anh say mèm, nồng nặc mùi rượu. Thẩm Ninh Ninh vội vàng giúp Lâm Phò đỡ anh lên lầu.

“Phu nhân, Mạc tổng uống say. Tôi rất xin lỗi,... nhưng thật ra tôi đã cố gắng cản lại nhưng anh ấy cứ một mực uống...” Trợ lý Lâm vội vàng phân bua, xong cúi đầu chào “Vậy tôi xin phép” rồi ra về.

Thẩm Ninh Ninh ổn định lại tinh thần, nhìn người đàn ông đang nằm bẹp trên giường, âm thầm quyết định, nếu trên người anh có mùi nước hoa lạ, hay có vết son của phụ nữ, cô tuyệt đối không tha. Nghiến răng nghiến lợi, Thẩm Ninh Ninh gỡ bỏ áo sơ mi của anh, thay chiếc áo ngủ ở nhà, rồi lấy khăn ẩm trùm lên mặt anh.

Nếu không phải anh say rượu phát ra tiếng rì rầm, khuôn mặt vì khó chịu mà nhăn nhó lại, cô đã đánh vào mặt anh rồi. Dạ dày không tốt mà còn uống nhiều rượu.

Thế là dự tính ngủ bài làm hòa của cô tan thành mây khói, công cốc cả một buổi chiều đợi ở nhà.

Ninh Ninh vận nhẹ người, định xoay người về phòng, bỗng một lực kéo mạnh khiến cô ngã xuống, một vòng tay mạnh mẽ ôm chặt lấy cô.

“Ninh Ninh.”

Hử? Anh tỉnh rồi.

“Ninh Ninh.” Tiếng gọi lần nữa trầm thấp hơn.

Nói mê sao?

“Ninh Ninh, anh thích em. Rất thích em....”

Hơi nóng phả nhẹ lên mặt cô khiến cô mơ hồ. Gì nhỉ? À, là thích cô, rất thích cô. Ừm, cô cũng biết sức hút của mình mà. Điều này không đáng ngạc nhiên.

“Ninh Ninh.”

Tiếng rên nhẹ khiến cô giật mình, một loạt từ ngữ tua chậm, bùng nổ trong đầu. Mạc Từ Duệ thích cô, anh thích cô. Không ai khác, là anh, Mạc Từ Duệ nói thích cô.

“Anh Từ Duệ,... anh nói nữa khiến em.... tin là thật đấy. Anh... thích... em... sao?”

Ninh Ninh lấp bấp một hồi mãi mới lên câu, nhìn đôi mắt đang nhắm chặt của người đối diện, anh vẫn đang ngủ mà không lẽ cô bị ảo giác.

“Ừ, anh thích em.”

11. Chương 6: Đánh Chết Anh...

Sáng sớm, Mạc Từ Duệ tỉnh dậy, sững nịch nhìn thiên hạ trong lòng đang ngủ say. Cô ngủ rất an ổn, lông mi thỉnh thoảng run nhẹ, môi đỏ mọng khẽ chớp chớp. Lại mơ thấy được ăn ngon rồi, anh khẽ cười ôm nhẹ lấy cô.

Lúc trước, cô vì mơ thấy được ăn KFC mà gặm chặt lấy cánh tay anh, kiên quyết một hồi không buông, giọng nói lớ ngớ lúc ngủ say:

“Gà... ngon... quá..., anh.... Tiểu.... Duệ.....không...cho... gà....chạy...khò....”

Bữa ăn sáng đối với Mạc Từ Duệ diễn ra vô cùng hài hòa: có canh gừng giải rượu cho anh, có món sườn sào chua ngọt mà anh ưa thích. Anh sẽ càng hài lòng hơn nữa nếu người ngồi đối diện không dùng ánh mắt chằm chằm nhìn anh, đôi mắt sáng long lanh tràn đầy dò xét.

“Khụ” anh khẽ ho nhẹ.

“Sao, sao...thế?Mặt anh dính gì à?”

Ninh Ninh khẽ lắc đầu, rồi lại tiếp tục nhìn anh.

“Hôm qua, anh chỉ uống một chút thôi, không ngủ lại như thế.” Mạc Từ Duệ luống cuống giải thích.

“Anh uống với đồng nghiệp nam, thật đấy, quán rượu cũng không có phục vụ nữ. Anh nhớ rất rõ.”

Mặc Từ Duệ hận không thể giơ tay lên trời thề thốt.

Quan trọng rồi đây, Ninh Ninh khẽ nhú mày, đay nghiến. Anh, nhớ, rất, rõ, à.

“Tối hôm qua anh nói....”

Thẩm Ninh Ninh giơ chiếc đũa lên, rất muốn chất vấn anh một hồi, nhưng nhìn khuôn mặt ngây thơ không biết gì của người bên cạnh, cô ghen lời. Anh còn hôn cô, nụ hôn quần quýt, say mê như thế, anh lại không nhớ gì cả.

“Anh sao, anh...nói...gì...?”

“Thôi, anh ăn cơm đi.”

“Anh làm gì sai à...? Hay trợ lý Lâm nói gì với em...?”

“Mặc Từ Duệ, ăn cơm đi.”

Gọi thẳng tên anh, cô giận rồi. Thật ra anh rất muốn nói, cô đừng nhìn vào anh nữa, anh nuốt không trôi cơm. Thật lòng, anh rất muốn che đi đôi mắt sáng trong của cô, để ngăn những tiếng đập bình bịch trong lồng ngực mình.

Thẩm Ninh Ninh vẫn kiên quyết nhìn thẳng vào anh. Chỉ một biến đổi nhỏ trên cơ mặt anh là cô nhận ra anh có nói dối hay không. Nhất là đôi môi của anh, khi trêu đùa cô, môi anh hơi nhím lại, nhưng cô vẫn tinh mắt thấy ánh cười thấp thoáng trên đó.

Quả nhiên, anh mím môi rồi. Đánh chết anh, dám chối là không có nhớ gì, điều quan trọng như thế! Cô trừng mắt, nhìn chăm chăm vào đôi môi đang nói mấp máy của anh.

“Thật ra cũng có một cô gái đến mời rượu anh, nhưng anh từ chối luôn.”

Mặc Từ Duệ khoát tay, chữ ‘luôn’ cực kì nhấn mạnh, bởi vì kinh nghiệm đau thương sau nhiều lần rút ra được.

Trước kia cô sẽ vô lý hỏi anh:

“Anh từ chối cô ấy trong bao lâu?”

“Tầm 1 phút.”

Cô giận dữ trợn mắt, nghiến răng:

“1 phút, quá lâu!”

Rồi một chàng câu hỏi bật ra.

“Cô ấy có xinh không?”

“Anh có hứng thú với cô ấy không?”

“Cô ấy uống rượu có tốt không?”

“Cô ấy đi cùng ai? Chỉ có hai người thôi sao?”

“Không quan trọng.” Thẩm Ninh Ninh nhấn mạnh, nhìn chăm chú vào miếng sườn trên đĩa, coi như khuôn mặt anh, cấu xé, dầm nát. Mặc Từ Duệ đang chìm đắm trong hồi tưởng bỗng giật thót mình.

Đến tận lúc tiễn anh ra cửa, cô vẫn nhìn chăm chăm vào mặt anh, Mặc Từ Duệ theo hướng ánh mắt cô nhìn xuống, tầm mắt của cô là nhìn vào môi anh sao?

“Ừm.” Anh khẽ kéo cô vào lòng, hôn nhẹ lên môi cô, thuận lợi gặm chút ngọt ngọt nơi đầu lưỡi, mang theo chút luyến tiếc thì thầm.

“Anh đi làm nhé.”

“A!”

Thẩm Ninh Ninh không phản ứng gì, cô chỉ một mực chú tâm vào biểu hiện trên mặt anh, mặc định bỏ qua mọi hoạt động của anh, đến lúc này mới giật mình, cô ngượng ngùng gật gật đầu.

Mặc tổng hôm nay đi làm, mang theo một làn gió xuân phơi phới. Anh cười đối với mọi nhân viên, vui vẻ đi vào phòng.

“Gọi trợ lý Lâm cho tôi.”

Trợ lý Lâm mới sáng sớm đã được điểm danh, mồ hôi rơi từng dòng. Ánh mắt thư kí nhìn anh đồng tình, thầm an ủi:

“Tổng giám đốc hôm nay tâm trạng rất tốt. Đừng quá lo lắng.”

Trợ lý Lâm vào phòng, chưa kịp đóng lại cửa, đã có một giọng nói băng lãnh vang lên. Tuy nhiên mức độ đóng băng có hơi thấp so với mọi khi, thỉnh thoảng tràn ngập gió xuân ấm ảo. Không khí quái quỷ gì thế nhỉ? Lâm Phó vừa thì thầm vừa rung mình lên vài lần.

“Hôm qua anh đã nói gì với Ninh Ninh?”

“Không, không có.” Trợ lý Lâm vuốt mồ hôi. “Sếp, tôi không nói gì hết với phu nhân?”

“Không có gì?”

“Không có gì...” Lâm Phó lặp lại.

Mặc Từ Duệ trầm ngâm. Nếu không vì sao mà cô lại có biểu hiện đó? Cụm từ ‘say rượu làm bậy’ đối với anh là hoàn toàn không có, khê lắc đầu, mặt đăm chiêu. Rốt cuộc là nguyên nhân gì?

“Còn về số điện thoại kia sao?”

“Sếp, là sim nặc danh. Không điều tra được chủ sở hữu.”

Lâm Phó cẩn thận trình bày.

“Vậy sao!”

Một tiếng thở dài đầy suy tư. Gửi tin nhắn vào số điện thoại của cô mà lại giấu danh tính, hơn nữa lại báo chính xác vị trí của anh, người này không đơn giản.

Còn về phía bên kia, Ninh Ninh cũng gọi điện hẹn gặp chuyên gia tình yêu- Triệu Dĩnh thì thầm to nhỏ.

“Thật sao? Mình đoán ngay mà, anh ta quả nhiên thích cậu.”

Đang uống cốc sinh tố, Ninh Ninh suýt nữa phun ra.

“Cậu đoán bao giờ?”

Cô rất phục tài năng chém gió của cô bạn, rất muốn đứng dậy hô to ‘sư phụ’, sau đó vái lạy ba lần khấn cầu ‘xin cho con chào thua người’.

“Ồ thì...” Triệu Dĩnh lơ ngơ đổi đề tài:

“Ninh Ninh, blog Công thức nấu ăn của cậu đang có rất nhiều người theo dõi đấy.”

Nguầy nguầy cốc cà phê, Triệu Dĩnh hào hứng:

“Hay cậu mở thêm lớp nấu ăn đi. Món ăn cậu nấu quả không chê vào đâu được.”

Triệu Dĩnh suýt xoa giơ ngón tay cái lên.

“Mình cũng đang tính...”

Chưa kịp nói hết thì điện thoại của cô vang lên. Số lạ sao?

“Alo...”

“Ninh Ninh...”

Giọng nữ, khá dễ nghe, có chút thân thiện.

“À, vâng..”

Thật ra cô không nhớ nổi mình có quen người này không?

“Em là Mạc Đình đây.”

“Ừm,...hả,...gì?...ai..?” Chỉ trong mấy giây mà Ninh Ninh liên tục phát ra mấy từ một âm tiết.

Triệu Đình khẽ nháy mắt ra hiệu với cô ‘ai đấy’ nhưng cô nháy mắt lại kêu cô bạn im lặng.

Trong điện thoại lại vang lên một giọng hòa ái:

“Mạc Đình ạ”

Mạc Đình. Trong đầu Ninh Ninh âm âm một hồi. Cô nhớ đến cô gái mặc váy trắng trong khách sạn, nhớ đến cô là em họ đã ra nước ngoài nhiều năm của anh Từ Duệ, sau đó mặt đen nghịt nhớ đến vụ đánh ghen nhằm người vô cùng dữ dội của cô.

“Chị dâu, hôm nay em sẽ đến chỗ chị chơi. À, cả mẹ nuôi nữa, mẹ cũng nói lâu rồi chưa gặp mặt anh chị.... ”

Ninh Ninh lắng nghe một hồi, rồi đau lòng rít nhẹ qua kẽ răng: “Mẹ Mạc á. Ừm, em đến thì gọi điện cho chị.”

“Ok,bye.”

Cúp máy, mặt cô trắng ghệt ra.

“Mẹ chồng mình đến rồi. ”

Thông báo một tiếng với cô bạn, Ninh Ninh chạy thục mạng về nhà, chuẩn bị đón mẹ chồng đại giá quang lâm.

12. Chương 6: Đánh Chết Anh...

Sáng sớm, Mạc Tử Duệ tỉnh dậy, sững nịch nhìn thiên hạ trong lòng đang ngủ say. Cô ngủ rất an ổn, lông mi thỉnh thoảng run nhẹ, môi đỏ mọng khẽ chớp chớp. Lại mơ thấy được ăn ngon rồi, anh khẽ cười ôm nhẹ lấy cô.

Lúc trước, cô vì mơ thấy được ăn KFC mà gặm chặt lấy cánh tay anh, kiên quyết một hồi không buông, giọng nói lớ ngớ lúc ngủ say:

“Gà... ngon... quá..., anh.... Tiểu.... Duệ.....,không...cho... gà....chạy...khò...”

Bữa ăn sáng đối với Mạc Tử Duệ diễn ra vô cùng hài hòa: có canh gừng giải rượu cho anh, có món sườn sào chua ngọt mà anh ưa thích. Anh sẽ càng hài lòng hơn nữa nếu người ngồi đối diện không dùng ánh mắt chằm chằm nhìn anh, đôi mắt sáng long lanh tràn đầy dò xét.

“Khụ” anh khẽ ho nhẹ.

“Sao, sao...thế?Mặt anh dính gì à?”

Ninh Ninh khẽ lắc đầu, rồi lại tiếp tục nhìn anh.

“Hôm qua, anh chỉ uống một chút thôi, không ngờ lại như thế.” Mạc Tử Duệ luống cuống giải thích.

“Anh uống với đồng nghiệp nam, thật đấy, quán rượu cũng không có phục vụ nữ. Anh nhớ rất rõ.”

Mạc Tử Duệ hận không thể giơ tay lên trời thề thốt.

Quan trọng rồi đây, Ninh Ninh khẽ nhú mày, đay nghiến. Anh, nhớ, rất, rõ, à.

“Tôi hôm qua anh nói....”

Thẩm Ninh Ninh giờ chiếc đũa lên, rất muốn chất vấn anh một hồi, nhưng nhìn khuôn mặt ngây thơ không biết gì của người bên cạnh, cô ghen lời. Anh còn hôn cô, nụ hôn quần quýt, say mê như thế, anh lại không nhớ gì cả.

“Anh sao, anh...nói...gì...?”

“Thôi, anh ăn cơm đi.”

“Anh làm gì sai à...? Hay trợ lý Lâm nói gì với em...?”

“Mặc Từ Duệ, ăn cơm đi.”

Gọi thẳng tên anh, cô giận rồi. Thật ra anh rất muốn nói, cô đừng nhìn vào anh nữa, anh nuốt không trôi cơm. Thật lòng, anh rất muốn che đi đôi mắt sáng trong của cô, để ngăn những tiếng đập bình bịch trong lồng ngực mình.

Thẩm Ninh Ninh vẫn kiên quyết nhìn thẳng vào anh. Chỉ một biến đổi nhỏ trên cơ mặt anh là cô nhận ra anh có nói dối hay không. Nhất là đôi môi của anh, khi trêu đùa cô, môi anh hơi nhúm lại, nhưng cô vẫn tinh mắt thấy ánh cười thấp thoáng trên đó.

Quả nhiên, anh mím môi rồi. Đánh chết anh, dám chối là không có nhớ gì, điều quan trọng như thế! Cô trừng mắt, nhìn chăm chăm vào đôi môi đang nói mấp máy của anh.

“Thật ra cũng có một cô gái đến mời rượu anh, nhưng anh từ chối luôn.”

Mặc Từ Duệ khoát tay, chữ ‘luôn’ cực kì nhấn mạnh, bởi vì kinh nghiệm đau thương sau nhiều lần rút ra được.

Trước kia cô sẽ vô lý hỏi anh:

“Anh từ chối cô ấy trong bao lâu?”

“Tầm 1 phút.”

Cô giận dữ trợn mắt, nghiêng răng:

“1 phút, quá lâu!”

Rồi một chàng câu hỏi bật ra.

“Cô ấy có xinh không?”

“Anh có hứng thú với cô ấy không?”

“Cô ấy uống rượu có tốt không?”

“Cô ấy đi cùng ai? Chỉ có hai người thôi sao?”

“Không quan trọng.” Thẩm Ninh Ninh nhấn mạnh, nhìn chăm chú vào miếng sườn trên đĩa, coi như khuôn mặt anh, cấu xé, dầm nát. Mặc Từ Duệ đang chìm đắm trong hồi tưởng bỗng giật thót mình.

Đến tận lúc tiễn anh ra cửa, cô vẫn nhìn chăm chăm vào mặt anh, Mặc Từ Duệ theo hướng ánh mắt cô nhìn xuống, tầm mắt của cô là nhìn vào môi anh sao?

“Ừm.” Anh khẽ kéo cô vào lòng, hôn nhẹ lên môi cô, thuận lợi gặm chút ngọt ngọt nơi đầu lưỡi, mang theo chút luyến tiếc thì thầm.

“Anh đi làm nhé.”

“A!”

Thẩm Ninh Ninh không phản ứng gì, cô chỉ một mực chú tâm vào biểu hiện trên mặt anh, mặc định bỏ qua mọi hoạt động của anh, đến lúc này mới giật mình, cô ngượng ngùng gật gật đầu.

Mặc tổng hôm nay đi làm, mang theo một làn gió xuân phơi phới. Anh cười đối với mọi nhân viên, vui vẻ đi vào phòng.

“Gọi trợ lý Lâm cho tôi.”

Trợ lý Lâm mới sáng sớm đã được điểm danh, mồ hôi rơi từng dòng. Ánh mắt thư kí nhìn anh đồng tình, thầm an ủi:

“Tổng giám đốc hôm nay tâm trạng rất tốt. Đừng quá lo lắng.”

Trợ lý Lâm vào phòng, chưa kịp đóng lại cửa, đã có một giọng nói băng lãnh vang lên. Tuy nhiên mức độ đóng băng có hơi thấp so với mọi khi, thỉnh thoảng tràn ngập gió xuân ấm ảo. Không khí quái quỷ gì thế nhỉ? Lâm Phó vừa thì thầm vừa rung mình lên vài lần.

“Hôm qua anh đã nói gì với Ninh Ninh?”

“Không, không có.” Trợ lý Lâm vuốt mồ hôi. “Sếp, tôi không nói gì hết với phu nhân?”

“Không có gì?”

“Không có gì...” Lâm Phó lặp lại.

Mạc Từ Duệ trầm ngâm. Nếu không vì sao mà cô lại có biểu hiện đó? Cụm từ ‘say rượu làm bậy’ đối với anh là hoàn toàn không có, khê lắc đầu, mặt dăm chiêu. Rốt cuộc là nguyên nhân gì?

“Còn về số điện thoại kia sao?”

“Sếp, là sim nặc danh. Không điều tra được chủ sở hữu.”

Lâm Phó cẩn thận trình bày.

“Vậy sao!”

Một tiếng thở dài đầy suy tư. Gửi tin nhắn vào số điện thoại của cô mà lại giấu danh tính, hơn nữa lại báo chính xác vị trí của anh, người này không đơn giản.

Còn về phía bên kia, Ninh Ninh cũng gọi điện hẹn gặp chuyên gia tình yêu- Triệu Dĩnh thì thầm to nhỏ.

“Thật sao? Mình đoán ngay mà, anh ta quả nhiên thích cậu.”

Đang uống cốc sinh tố, Ninh Ninh suýt nữa phun ra.

“Cậu đoán bao giờ?”

Cô rất phục tài năng chém gió của cô bạn, rất muốn đứng dậy hô to ‘sư phụ’, sau đó vái lạy ba lần khấn cầu ‘xin cho con chào thua người’.

“Ồ thì...” Triệu Dĩnh lơ ngơ đổi đề tài:

“Ninh Ninh, blog Công thức nấu ăn của cậu đang có rất nhiều người theo dõi đấy.”

Nguẩy nguẩy cốc cà phê, Triệu Dĩnh hào hứng:

“Hay cậu mở thêm lớp nấu ăn đi. Món ăn cậu nấu quả không chê vào đâu được.”

Triệu Dĩnh suýt xoa giơ ngón tay cái lên.

“Mình cũng đang tính...”

Chưa kịp nói hết thì điện thoại của cô vang lên. Số lạ sao?

“Alo...”

“Ninh Ninh...”

Giọng nữ, khá dễ nghe, có chút thân thiện.

“À, vâng..”

Thật ra cô không nhớ nổi mình có quen người này không?

“Em là Mạc Đình đây.”

“Ừm,...hả,...gì?...ai..?” Chỉ trong mấy giây mà Ninh Ninh liên tục phát ra mấy từ một âm tiết.

Triệu Đình khẽ nháy mắt ra hiệu với cô ‘ai đấy’ nhưng cô nháy mắt lại kêu cô bạn im lặng.

Trong điện thoại lại vang lên một giọng hòa ái:

“Mạc Đình ạ”

Mạc Đình. Trong đầu Ninh Ninh âm âm một hồi. Cô nhớ đến cô gái mặc váy trắng trong khách sạn, nhớ đến cô là em họ đã ra nước ngoài nhiều năm của anh Từ Duệ, sau đó mặt đen ngịt nhớ đến vụ đánh ghen nhằm người vô cùng dữ dội của cô.

“Chị dâu, hôm nay em sẽ đến chỗ chị chơi. À, cả mẹ nuôi nữa, mẹ cũng nói lâu rồi chưa gặp mặt anh chị.... ”

Ninh Ninh lắng nghe một hồi, rồi đau lòng rít nhẹ qua kẽ răng: “Mẹ Mạc á. Ừm, em đến thì gọi điện cho chị.”

“Ok,bye.”

Cúp máy, mặt cô trắng ngợt ra.

“Mẹ chồng mình đến rồi. ”

Thông báo một tiếng với cô bạn, Ninh Ninh chạy thục mạng về nhà, chuẩn bị đón mẹ chồng đại giá quang lâm.

13. Chương 7: Mẹ Chồng, Em Chồng Cực Phẩm

Trong tất cả mọi người dễ thương nhà họ Mạc, Ninh Ninh sợ nhất chính là Thẩm Dung - mẹ của Mạc Từ Duệ, người phụ nữ quyền năng vô biên nhất trong gia đình. Thiên kim tiểu thư chính hiệu, hành động gia giáo mẫu mực, cử chỉ ôn nhu tao nhã, Ninh Ninh ghen tỵ đổ mắt với sự thanh tao, cao quý đó. Lúc nhỏ, bà hay bắt cô học thuộc lễ nghi, cử chỉ, phong cách của một thiên kim tiểu thư quý tộc, y như tuyển chọn phi trong cung đình. Cô nhớ về một thời oanh tạc đã qua, đau lòng thấm thía.

Trong góc sân, một cô bé mặc váy công chúa hồng đang ngồi lọt thỏm dưới hai chồng sách, bên cạnh là hai bậc phụ huynh đang tranh cãi.

“Em à, Ninh Ninh còn nhỏ, chưa cần thiết phải học những thứ này.” Mạc ba lên tiếng bênh vực cô.

“Sao được, là dâu của nhà họ Mạc này thì phải đủ công dung ngôn hạnh.” Mẹ Mạc xoa đầu cô:

“Ninh Ninh ngoan, học tốt những thứ này để làm dâu nhà bác nha.”

Tiểu Ninh Ninh lệ rơi đầy lòng, cô nhìn một chồng sách nữ công gia chánh trước mặt, kích động muốn ngất xỉu, thầm cảm thán cho số phận bất hạnh của con dâu nhà họ Mạc sau này. Không ngờ được, Ninh Ninh cô lại tự thương chính mình.

Bây giờ, Thẩm Ninh Ninh không hiểu, rốt cuộc vì sao lúc đó mẹ Mạc nhất nhất khẳng định cô sẽ làm dâu nhà mình, còn định ra những quy định dã man đó. Một chữ, giờ, cô cũng không còn nhớ nữa rồi.

Về đến nhà, Ninh Ninh cấp tốc đem đồ đạc trong phòng cô chuyển vào phòng anh. Lúc kết hôn, hai người chia phòng, Ninh Ninh ở phòng khách. Cô còn đặc ý về căn phòng to, rộng, thoáng mát này, bây giờ đau lòng khôn nguôi.

Vào phòng anh, vẫn một màu xám tro đơn giản, giống như không có gì khác biệt đối với trước kia. Rất lâu rồi, cô không vào phòng anh, kể từ lúc cô hiểu thể nào là nam nữ khác biệt. Xếp đồ của cô ngăn nắp trong phòng, để thêm mấy con thú bông trên giường, trên kệ sách, cô thoáng hài lòng.

Gọi điện thoại cho Mạc Từ Duệ, nhưng anh không bắt máy, cô nhắn tin đơn giản.

“Anh Tiểu Duệ, mẹ đến.” Đứng sau cô rất muốn thêm câu “giúp em, cứu với,..hay là chúng ta trốn đi du lịch đi.”

Ra ngoài, dọn dẹp lại nhà một lượt, cô ăn mặc chỉnh tề, đứng cửa, nghiêm trang chào đón mẹ chồng cùng em chồng.

“Chị.” Mạc Đình ôm chầm lấy cô. Ra nước ngoài nhiều năm, không chỉ ngoại hình thay đổi, mà tính cách của Mạc Đình cũng khác hẳn trước kia. Nếu không vụ khách sạn kia, Ninh Ninh cô cũng không phải người dễ nhận lầm.

“Mẹ Mạc. Đình Đình” Cô cũng học theo cách ấy ôm nhẹ hai người.

“Tiểu Ninh.”

Giọng nói hiền hòa, và tiếng cười khả ái làm Ninh Ninh ngớ người ra, người trước mắt khác xa trong trí nhớ của cô.

“Mẹ Mạc.” Cô khẽ gọi, để đánh chính lại một lần nữa.

“Ừ, tiểu Ninh bé bỏng.” Vừa nói vừa xoa đầu cô.

Chuẩn rồi, hành động xoa đầu này chính là hành động mà mẹ Mạc hay làm với cô. Khẽ ôm lấy Mạc mẹ lần nữa, cô mời hai người vào phòng khách, mau mắn pha trà.

“Ô!” Mạc Đình bỗng thốt lên một câu. “Phong cách của chị dâu ở nhà khác hẳn ở khách sạn nha.” Nhìn vào bộ đồ ngủ kẻ caro xọc xanh xọc đỏ của cô, Mạc Đình ánh mắt xa xăm nhớ về hình ảnh trong trận chiến oanh tạc bất gian đó, trầm ngâm:

“Lúc đó quả thật chị quá tuyệt, sexy, nóng bỏng...” Giơ ngón tay cái lên và bỏ thêm một câu đầy cảm thán, Đình Đình khẽ nắm tay mẹ Mạc trần thuật.

“Chị ấy xuất hiện trước cửa phòng con, một màu đỏ rực. Ôi mẹ không biết đâu, con ghen tỵ chết được với thân hình quyến rũ của chị ấy.”

Để thêm hiệu ứng, cô em này còn đứng lên khoa chân múa tay liên hồi.

Trán Ninh Ninh lập tức xuất hiện đầy hắc tuyến. Quả nhiên cô em này đến để hạ bệ cô mà, muốn ngăn lại những đàn bà bất lực nhìn màn ‘bất gian nhảm người’ của cô được tường thuật rõ ràng.

“HaHa, chị ấy tưởng anh Duệ ngoại tình nên lập tức xông vào. Ánh mắt trợn lên, vỗ ngực tuyên bố ‘Đây là ông xã của tôi.’ Lúc đó, con tưởng chị ấy định xé xác con ra luôn ấy.”

Làm ơn đi, cô rất dịu dàng tỏ thành ý muốn thu nhận vợ hai mà. Với lại cô nói là ‘chồng’ chứ không phải ‘ông xã’, và nguyên văn câu nói là:

“Đây là chồng tôi. Là quyền sở hữu của tôi.”

Ninh Ninh lo sợ nhìn mẹ Mạc, hành vi cử chỉ không đúng chuẩn mực làm dâu này không biết bà sẽ phản ứng ra sao? Mặt cô vì thế mà cũng tái xanh.

“Con làm đúng lắm. Thời buổi này, phải tỏ rõ uy nghiêm của phụ nữ mới không bị bắt nạt.” Mẹ Mạc vỗ tay bồm bộp lên vai cô, ánh mắt tán thưởng một cách sâu sắc.

“Hôm nào con bắt gặp thì phải trừng trị thẳng tay cho mẹ, đàn ông nhà họ Mạc không có cái kiểu ‘ăn cơm nhà, vác đình chùa’ được.”

“Dạ, ...vâng...”

Quy tắc ‘con dâu nhà họ Mạc’ đã chuyển biến mạnh mẽ sang ‘đàn ông nhà họ Mạc’, phải tuân thủ đúng 3 không 5 sạch, Thẩm Dung liền thoáng kể vụn vặt quy tắc, thỉnh thoảng cô và Đình Đình sẽ nói vài câu, sau đó câu chuyện chuyển về anh Tiểu Duệ lúc nhỏ, cùng với mấy trường hợp hài hước, không khí vô cùng hài hòa, vui vẻ.

“Mẹ, Mạc Đình.”

Mạc Tử Duệ xuất hiện ở ngưỡng cửa, lên tiếng chào hai người, rồi bước nhanh về phía Ninh Ninh, khoác tay nhẹ lên vai cô, lo lắng nhìn. Từ nhỏ, cô đã rất sợ mẹ anh. Thấy Ninh Ninh khẽ lắc đầu, Mạc Tử Duệ mới thở phào, dời tầm mắt sang nhìn hai người đối diện.

“Oa, tình cảm quá, thật ngưỡng mộ hai anh chị. Anh về sớm hai tiếng, rất đáng biểu dương.”

Trong con mắt của Mạc Đình, ‘người đàn ông của công việc’ hận không thể có 48 tiếng trong ngày để làm việc, mà giờ đây yên ổn ngồi nói chuyện phiếm quả là một điều kì lạ nhất trên đời...

“Có Ninh Ninh rồi thì quy tắc nào của anh trai con cũng thay đổi.” Mẹ Mạc bổ sung thêm một câu.

“A, đúng nha. Kìa, chị dâu đỏ hết mặt lên rồi.”

“Không, không phải.”

“Đình Đình, đừng có chọc chị dâu em.”

Mạc Tử Duệ khẽ quát, nhưng ánh mắt như vô cùng tán thưởng hành động đó của em gái.

Ăn cơm, trò chuyện vui vẻ, đến cuối cùng Thẩm Ninh Ninh mới biết mục đích của hai người.

“Hơ ngáp, em buồn ngủ rồi, em lên phòng ngủ trước đây.”

“Mẹ cũng lên phòng đây.”

Hai người nối đuôi nhau lên tầng. Cũng may cô đã tính toán chuyển đồ, không một màn này nguy hiểm trùng trùng. Trước cửa phòng, Mạc Đình nói với ra:

“Hai anh chị cứ tự nhiên như không có em và mẹ là được. Phòng cách âm tốt lắm, không nghe thấy tiếng gì đâu. Sớm cho em bế cháu là được.”

“Mẹ cũng muốn thấy cháu nội.”

“Thôi mẹ, chúng ta đang làm phiền anh chị đấy.”

Tiếng đóng cửa phòng vang lên rõ to. Ý tứ rất rõ ràng, sớm sinh quý tử.

Theo chân anh vào phòng, mặt cô đã đỏ đến tận mang tai.

“Em, em...chuyển vào.”

Cô chỉ vào những vật dụng trong phòng.

“Ừ, anh biết.”

“Anh..tắm..đi” Cô lắp bắp nói, khoa tay múa chân loạn xạ lên. Trong lúc bối rối, cô không nhận ra trong câu nói của mình có bao nhiêu đen tối.

“Anh biết, anh sẽ tắm.... thật nhanh.” Giọng điệu mang theo chút mờ ám, hơi nóng phả nhẹ lên mặt cô, khiến Thẩm Ninh Ninh đứng hình.

Ninh Ninh bối rối đứng giữa phòng, suy nghĩ miên man câu nói của anh. Ngay khi cửa phòng tắm bật mở, cô như mũi tên lao vào trong.

“Em cũng tắm.” Nói rồi đóng sầm cửa lại.

Nhà tắm tràn ngập mùi sữa tắm của anh. Hương bạc hà thơm ngát. Cô khẽ hít vài lần, rồi nhanh chóng ngâm mình trong làn nước ấm, suy nghĩ miên man, dạo này, cô đối với anh rất kỳ cục. Cảm giác này là sao?

Ra khỏi nhà tắm, sự ngượng ngùng bao phủ lấy cô. Anh nằm trên giường, cầm tờ báo đọc chăm chú, thần thái quyền rũ mê người. Ninh Ninh khẽ nuốt nước bọt, nén ngăn tiếng tim đập dữ dội trong người, đồng thời cố gắng xua đi cảm giác lúng túng hiện thời.

Sao chứ, thanh mai trúc mã chính là đôi góe trong bụng bạn. Bạn ngủ có ngáy không, có nghiến răng không, tư thế có đẹp không, họ đều biết. Thậm chí, họ còn biết bạn thích bao nhiêu người, tổ tình, thất tình bao nhiêu lần. Thanh mai trúc mã chính là lúc này đây, không cần phải chia giường, tôi ngủ sắn, anh ngủ ghé..., ok, giường to rộng, chúng ta cùng ngủ.

“Lại đây.” Anh đập nhẹ vào chỗ bên cạnh, híp mắt: “Em sợ sao?”

Tiếng nói đầm ấm, nhưng mang theo ma lực quyến rũ không hề nhẹ.

Đùa chút. Thẩm Ninh Ninh cô, 15 tuổi vẫn còn bắt anh công đọc con phố, 18 tuổi vẫn nghe anh kể chuyện cổ tích, hát ru cô ngủ, có gì phải sợ.

“Sợ, sợ...gì chứ!”

Cô trừng mắt, lon ton đi về phía anh. Ngay lúc vừa nằm bên cạnh anh, một sức nặng đã đè lên cơ thể cô. Mùi hương bạc hà thơm mát bay vào mũi, làm cô thỏa mãn hít nhẹ.

“Anh...” Cô giận dữ gắt lên.

“Ừ, là anh...”

Không phải ý đó. Anh biết là cô muốn nói gì mà.

“Không.....muốn...”

Thẩm Ninh Ninh trợn tròn mắt giật mình nhìn khuôn mặt liên tục phóng đại trước mặt cô, một cổ ả áp chạm nhẹ môi cô ngăn đi những lời nói đang phát ra, bỏ lại câu nói mang hàm ý ờ không rõ, cô lúng túng đập tay lên vai anh, nhưng anh cười lớn tiếng, giữ chặt lấy hai tay cô.

“Muốn hay không? Cái em muốn anh đều có thể cho,kể cả anh...”

Hơi nóng không ngừng phả lên mặt, có chút tê tê, dai dài, làm Ninh Ninh hít thở không thông. Không phải mà. Tại sao cô lại nói những câu thiếu tế bào như thế.

“Em...không...”

“Mẹ đang ở ngoài cửa, em yên lặng một chút.”

Đáng ghét, lại chặn ngang lời cô.

“Anh cố tình...”

Nói trước mặt cô là được rồi, tại sao cứ phải phả hơi nóng lên tai cô. Ninh Ninh cảm giác được đôi tai mẫn cảm của cô vì thế mà đỏ bừng.

“Ừ, là anh cố tình.”

Sao cứ xuyên sọ lời cô thế, muốn trách anh nhưng trong phút chốc người cô bất giác run lên nhẹ. Anh dám cắn vành tai cô.

Mơ trốn theo vành tai của cô, nhẹ nhàng cắn mút, theo dọc má cô, cuối cùng dừng lại nơi bờ môi. Ninh Ninh vì nôn nao mà phát ra những tiếng than nhẹ. Lý trí bỗng chốc tan biến, dục vọng trong người anh bùng nổ, tham lam, quyến luyến gặm chặt lấy môi cô, không ngừng dây dưa, quấn quýt. Anh giữ chặt lấy khuôn mặt cô, mặc sự phản kháng của cô, biến nụ hôn thêm sâu, công thành đoạt đất.

Mẹ đang ở cửa. Ninh Ninh vì lo sợ mà không dám liếc nhìn ra ngoài, cô yếu ớt phản kháng, nhưng đành bất lực, lương theo nụ hôn của anh không ngừng hô hấp. Học theo cách của anh, đầu lưỡi cô len lỏi vào trong khoang miệng anh, tò mò khám phá. Mạc Từ Duệ vì thế càng kích động hơn, anh ôm chặt lấy cô, không ngừng, không ngừng ở trong miệng cô làm càn, môi lưỡi giao nhau, sóng tình kịch liệt.

“Mẹ đi chưa?”

Ninh Ninh yếu ớt nói.

Cô ngốc này, quan tâm cái gì đấy hả?

“Anh không biết...”

Mạc Từ Duệ làm bộ muốn quay đầu lại, không ngờ bị Ninh Ninh giữ chặt. Nhờ may, mẹ vẫn còn ở đó thì chẳng phải càng khó giải thích sao?

Cô khẽ lắc đầu với Mạc Từ Duệ, ánh mắt anh nhìn cô mang theo ý cười tràn ngập đắc ý.

“Vây, chúng ta tiếp tục.”

14. Chương 7: Mẹ Chồng, Em Chồng Cực Phẩm

Trong tất cả mọi người dễ thương nhà họ Mạc, Ninh Ninh sợ nhất chính là Thẩm Dung - mẹ của Mạc Từ Duệ, người phụ nữ quyền năng vô biên nhất trong gia đình. Thiên kim tiểu thư chính hiệu, hành động gia giáo mẫu mực, cử chỉ ôn nhu tao nhã, Ninh Ninh ghen tỵ đỏ mắt với sự thanh tao, cao quý đó. Lúc nhỏ, bà hay bắt cô học thuộc lễ nghi, cử chỉ, phong cách của một thiên kim tiểu thư quý tộc, y như tuyển chọn phi trong cung đình. Cô nhớ về một thời oanh tạc đã qua, đau lòng thấm thía.

Trong góc sân, một cô bé mặc váy công chúa hồng đang ngồi lệt thốt dưới hai chồng sách, bên cạnh là hai bậc phụ huynh đang tranh cãi.

“Em à, Ninh Ninh còn nhỏ, chưa cần thiết phải học những thứ này.” Mạc ba lên tiếng bênh vực cô.

“Sao được, là dâu của nhà họ Mạc này thì phải đủ công dung ngôn hạnh.” Mẹ Mạc xoa đầu cô:

“Ninh Ninh ngoan, học tốt những thứ này để làm dâu nhà bác nha.”

Tiểu Ninh Ninh lệ rơi đầy lòng, cô nhìn một chồng sách nữ công gia chánh trước mặt, kích động muốn ngất xỉu, thâm cảm thán cho số phận bất hạnh của con dâu nhà họ Mạc sau này. Không ngờ được, Ninh Ninh cô lại tự thương chính mình.

Bây giờ, Thẩm Ninh Ninh không hiểu, rốt cuộc vì sao lúc đó mẹ Mạc nhất nhất khẳng định cô sẽ làm dâu nhà mình, còn định ra những quy định dã man đó. Một chữ, giờ, cô cũng không còn nhớ nữa rồi.

Về đến nhà, Ninh Ninh cấp tốc đem đồ đạc trong phòng cô chuyển vào phòng anh. Lúc kết hôn, hai người chia phòng, Ninh Ninh ở phòng khách. Cô còn đặc ý về căn phòng to, rộng, thoáng mát này, bây giờ đau lòng khôn nguôi.

Vào phòng anh, vẫn một màu xám tro đơn giản, giống như không có gì khác biệt đối với trước kia. Rất lâu rồi, cô không vào phòng anh, kể từ lúc cô hiểu thể nào là nam nữ khác biệt. Xếp đồ của cô ngăn nắp trong phòng, để thêm mấy con thú bông trên giường, trên kệ sách, cô thoáng hài lòng.

Gọi điện thoại cho Mạc Từ Duệ, nhưng anh không bắt máy, cô nhấn tin đơn giản.

“Anh Tiểu Duệ, mẹ đến.” Đứng sau cô rất muốn thêm câu “giúp em, cứu với,..hay là chúng ta trốn đi du lịch đi.”

Ra ngoài, dọn dẹp lại nhà một lượt, cô ăn mặc chỉnh tề, đứng cửa, nghiêm trang chào đón mẹ chồng cùng em chồng.

“Chị.” Mạc Đình ôm chầm lấy cô. Ra nước ngoài nhiều năm, không chỉ ngoại hình thay đổi, mà tính cách của Mạc Đình cũng khác hẳn trước kia. Nếu không vụ khách sạn kia, Ninh Ninh cô cũng không phải người dễ nhận lầm.

“Mẹ Mạc. Đình Đình” Cô cũng học theo cách ấy ôm nhẹ hai người.

“Tiểu Ninh.”

Giọng nói hiền hòa, và tiếng cười khả ái làm Ninh Ninh ngớ người ra, người trước mắt khác xa trong trí nhớ của cô.

“Mẹ Mạc.” Cô khẽ gọi, để đánh chính lại một lần nữa.

“Ừ, tiểu Ninh bé bỏng.” Vừa nói vừa xoa đầu cô.

Chuẩn rồi, hành động xoa đầu này chính là hành động mà mẹ Mạc hay làm với cô. Khẽ ôm lấy Mạc mẹ lần nữa, cô mời hai người vào phòng khách, mau mắn pha trà.

“Ô!” Mạc Đình bỗng thốt lên một câu. “Phong cách của chị dâu ở nhà khác hẳn ở khách sạn nha.” Nhìn vào bộ đồ ngủ kẻ caro xộc xọc xanh xộc đỏ của cô, Mạc Đình ánh mắt xa xăm nhớ về hình ảnh trong trận chiến oanh tạc bất gian đó, trầm ngâm:

“Lúc đó quả thật chị quá tuyệt, sexy, nóng bỏng...” Giơ ngón tay cái lên và bỏ thêm một câu đầy cảm thán, Đình Đình khẽ nắm tay mẹ Mạc trần thuật.

“Chị ấy xuất hiện trước cửa phòng con, một màu đỏ rực. Ôi mẹ không biết đâu, con ghen tỵ chết được với thân hình quyến rũ của chị ấy.”

Để thêm hiệu ứng, cô em này còn đứng lên khoa chân múa tay liên hồi.

Trần Ninh Ninh lập tức xuất hiện đầy hắc tuyến. Quả nhiên cô em này đến để hạ bệ cô mà, muốn ngăn lại nhưng đành bất lực nhìn màn ‘bất gian nhảm người’ của cô được tường thuật rõ ràng.

“HaHa, chị ấy tưởng anh Duệ ngoại tình nên lập tức xông vào. Ánh mắt trợn lên, vỗ ngực tuyên bố ‘Đây là ông xã của tôi.’ Lúc đó, con tưởng chị ấy định xé xác con ra luôn ấy.”

Làm ơn đi, cô rất dịu dàng tỏ thành ý muốn thu nhận vợ hai mà. Với lại cô nói là ‘chồng’ chứ không phải ‘ông xã’, và nguyên văn câu nói là:

“Đây là chồng tôi. Là quyền sở hữu của tôi.”

Ninh Ninh lo sợ nhìn mẹ Mạc, hành vi cử chỉ không đúng chuẩn mực làm dâu này không biết bà sẽ phản ứng ra sao? Mặt cô vì thế mà cũng tái xanh.

“Con làm đúng lắm. Thời buổi này, phải tỏ rõ uy nghiêm của phụ nữ mới không bị bắt nạt.” Mẹ Mạc vỗ tay bồm bộp lên vai cô, ánh mắt tán thưởng một cách sâu sắc.

“Hôm nào con bắt gặp thì phải trừng trị thẳng tay cho mẹ, đàn ông nhà họ Mạc không có cái kiểu ‘ăn cơm nhà, vác đình chùa’ được.”

“Dạ, ...vâng...”

Quy tắc ‘con dâu nhà họ Mạc’ đã chuyển biến mạnh mẽ sang ‘đàn ông nhà họ Mạc’, phải tuân thủ đúng 3 không 5 sạch, Thẩm Dung liền thoáng kể vụn vụn quy tắc, thỉnh thoảng cô và Đình Đình sẽ nói vài câu, sau đó câu chuyện chuyển về anh Tiểu Duệ lúc nhỏ, cùng với mấy trường hợp hài hước, không khí vô cùng hài hòa, vui vẻ.

“Mẹ, Mạc Đình.”

Mạc Tử Duệ xuất hiện ở ngưỡng cửa, lên tiếng chào hai người, rồi bước nhanh về phía Ninh Ninh, khoác tay nhẹ lên vai cô, lo lắng nhìn. Từ nhỏ, cô đã rất sợ mẹ anh. Thấy Ninh Ninh khẽ lắc đầu, Mạc Tử Duệ mới thở phào, dời tầm mắt sang nhìn hai người đối diện.

“Oa, tình cảm quá, thật ngưỡng mộ hai anh chị. Anh về sớm hai tiếng, rất đáng biểu dương.”

Trong con mắt của Mạc Đình, ‘người đàn ông của công việc’ hận không thể có 48 tiếng trong ngày để làm việc, mà giờ đây yên ổn ngồi nói chuyện phiếm quả là một điều kì lạ nhất trên đời...

“Có Ninh Ninh rồi thì quy tắc nào của anh trai con cũng thay đổi.” Mẹ Mạc bổ sung thêm một câu.

“À, đúng nha. Kìa, chị dâu đỏ hết mặt lên rồi.”

“Không, không phải.”

“Đình Đình, đừng có chọc chị dâu em.”

Mạc Tử Duệ khẽ quát, nhưng ánh mắt như vô cùng tán thưởng hành động đó của em gái.

Ăn cơm, trò chuyện vui vẻ, đến cuối cùng Thẩm Ninh Ninh mới biết mục đích của hai người.

“Hơ ngáp, em buồn ngủ rồi, em lên phòng ngủ trước đây.”

“Mẹ cũng lên phòng đây.”

Hai người nối đuôi nhau lên tầng. Cũng may cô đã tính toán chuyển đồ, không một màn này nguy hiểm trùng trùng. Trước cửa phòng, Mạc Đình nói với ra:

“Hai anh chị cứ tự nhiên như không có em và mẹ là được. Phòng cách âm tốt lắm, không nghe thấy tiếng gì đâu. Sớm cho em bế cháu là được.”

“Mẹ cũng muốn thấy cháu nội.”

“Thôi mẹ, chúng ta đang làm phiền anh chị đấy.”

Tiếng đóng cửa phòng vang lên rõ to. Ý tứ rất rõ ràng, sớm sinh quý tử.

Theo chân anh vào phòng, mặt cô đã đỏ đến tận mang tai.

“Em, em...chuyển vào.”

Cô chỉ vào những vật dụng trong phòng.

“Ừ, anh biết.”

“Anh..tắm..đi” Cô lắp bắp nói, khoa tay múa chân loạn xạ lên. Trong lúc bối rối, cô không nhận ra trong câu nói của mình có bao nhiêu đen tối.

“Anh biết, anh sẽ tắm.... thật nhanh.” Giọng điệu mang theo chút mờ ám, hơi nóng phả nhẹ lên mặt cô, khiến Thẩm Ninh Ninh đứng hình.

Ninh Ninh bối rối đứng giữa phòng, suy nghĩ miên man câu nói của anh. Ngay khi cửa phòng tắm bật mở, cô như mũi tên lao vào trong.

“Em cũng tắm.” Nói rồi đóng sầm cửa lại.

Nhà tắm tràn ngập mùi sữa tắm của anh. Hương bạc hà thơm ngát. Cô khẽ hít vài lần, rồi nhanh chóng ngâm mình trong làn nước ấm, suy nghĩ miên man, dạo này, cô đối với anh rất kỳ cục. Cảm giác này là sao?

Ra khỏi nhà tắm, sự ngượng ngùng bao phủ lấy cô. Anh nằm trên giường, cầm tờ báo đọc chăm chú, thần thái quyến rũ mê người. Ninh Ninh khẽ nuốt nước bọt, nén ngăn tiếng tim đập dữ dội trong người, đồng thời cố gắng xua đi cảm giác lúng túng hiện thời.

Sao chứ, thanh mai trúc mã chính là đôi guốc trong bụng bạn. Bạn ngủ có ngáy không, có nghiêng răng không, tư thế có đẹp không, họ đều biết. Thậm chí, họ còn biết bạn thích bao nhiêu người, tỏ tình, thất tình bao nhiêu lần. Thanh mai trúc mã chính là lúc này đây, không cần phải chia giường, tôi ngủ sắn, anh ngủ ghế..., ok, giường to rộng, chúng ta cùng ngủ.

“Lại đây.” Anh đập nhẹ vào chỗ bên cạnh, híp mắt: “Em sợ sao?”

Tiếng nói trầm ấm, nhưng mang theo ma lực quyến rũ không hề nhẹ.

Đùa chứ. Thẩm Ninh Ninh cô, 15 tuổi vẫn còn bắt anh công đọc con phở, 18 tuổi vẫn nghe anh kể chuyện cổ tích, hát ru cô ngủ, có gì phải sợ.

“Sợ, sợ...gì chứ!”

Cô trờng mắt, lon ton đi về phía anh. Ngay lúc vừa nằm bên cạnh anh, một sức nặng đã đè lên cơ thể cô. Mùi hương bạc hà thơm mát bay vào mũi, làm cô thỏa mãn hít nhẹ.

“Anh...” Cô giận dữ gắt lên.

“Ừ, là anh...”

Không phải ý đó. Anh biết là cô muốn nói gì mà.

“Không.....muốn...”

Thẩm Ninh Ninh trợn tròn mắt giật mình nhìn khuôn mặt liên tục phóng đại trước mặt cô, một cổ ảm áp chạm nhẹ môi cô ngăn đi những lời nói đang phát ra, bỏ lại câu nói mang hàm ý ồm ồm ở không rõ, cô lúng túng đập tay lên vai anh, nhưng anh cười lớn tiếng, giữ chặt lấy hai tay cô.

“Muốn hay không? Cái em muốn anh đều có thể cho,kể cả anh...”

Hơi nóng không ngừng phả lên mặt, có chút tê tê, dai dài, làm Ninh Ninh hít thở không thông. Không phải mà. Tại sao cô lại nói những câu thiếu tế bào như thế.

“Em...không...”

“Mẹ đang ở ngoài cửa, em yên lặng một chút.”

Đáng ghét, lại chặn ngang lời cô.

“Anh cố tình...”

Nói trước mặt cô là được rồi, tại sao cứ phải phả hơi nóng lên tai cô. Ninh Ninh cảm giác được đôi tai mẫn cảm của cô vì thế mà đỏ bừng.

“Ừ, là anh cố tình.”

Sao cứ xuyên seoi lời cô thế, muốn trách anh nhưng trong phút chốc người cô bất giác run lên nhẹ. Anh dám cắn vành tai cô.

Mơn trớn theo vành tai của cô, nhẹ nhàng cắn mút, theo dọc má cô, cuối cùng dừng lại nơi bờ môi. Ninh Ninh vì nôn nao mà phát ra những tiếng than nhẹ. Lý trí bỗng chốc tan biến, dục vọng trong người anh bùng nổ, tham lam, quyến luyến gặm chặt lấy môi cô, không ngừng dây dưa, quẩn quýt. Anh giữ chặt lấy khuôn mặt cô, mặc sự phản kháng của cô, biến nụ hôn thêm sâu, công thành đoạt đất.

Mẹ đang ở cửa. Ninh Ninh vì lo sợ mà không dám liếc nhìn ra ngoài, cô yếu ớt phản kháng, nhưng đành bất lực, lương theo nụ hôn của anh không ngừng hô hấp. Học theo cách của anh, đầu lưỡi cô len lỏi vào trong khoang miệng anh, tò mò khám phá. Mạc Từ Duệ vì thế càng kích động hơn, anh ôm chặt lấy cô, không ngừng, không ngừng ở trong miệng cô làm càn, môi lưỡi giao nhau, sóng tình kịch liệt.

“Mẹ đi chưa?”

Ninh Ninh yếu ớt nói.

Cô ngốc này, quan tâm cái gì đấy hả?

“Anh không biết...”

Mạc Từ Duệ làm bộ muốn quay đầu lại, không ngờ bị Ninh Ninh giữ chặt. Nhờ may, mẹ vẫn còn ở đó thì chẳng phải càng khó giải thích sao?

Cô khê lắc đầu với Mạc Từ Duệ, ánh mắt anh nhìn cô mang theo ý cười tràn ngập đắc ý.

“Vậy, chúng ta tiếp tục.”

15. Chương 8: Thay Đổi Thất Thường

Mẹ ở chơi ba ngày là ba ngày thăng thiên của Mạc Từ Duệ. Mỗi tối, anh được ôm người trong lòng ngủ say, sáng dậy mở mắt sẽ thấy cô, lúc đi làm sẽ có cái hôn thâm tình của cô, tối về lại được cô ‘nâng khăn sửa áo’, xoa bóp, mát xa giúp anh.

“Trời ơi, mắt em sắp bị đui mù rồi.”

“Cứ ở đây thêm chắc cái bánh gato của em ngày càng lớn.”

“Cô em vạn tuế, hay là hôm nay em cùng mẹ đi dạo phố nhé.” Mạc Từ Duệ ra sức nịnh nọt. Muốn những niềm vui của anh không bao giờ tận thì điều kiện tiền đề là hai ‘chất xúc tác’ này phải ở đây.

“Ôi trời, anh đặt vợ ở trên đầu rồi làm sao nhìn thấy cô em nhỏ bé với bà mẹ già này?”

Mẹ Mạc bắt đầu ai oán nhưng lời nói lộ vẻ cương chiều không khó gì nhận ra.

“Mẹ” Mạc Từ Duệ khẽ xoa nhẹ hai vai của bà, giọng chắc nịch: “Đâu có, mẹ là người phụ nữ con yêu nhất trên đời.”

Tiến Mạc Từ Duệ ra khỏi cửa, Ninh Ninh mang theo khuôn mặt không vui chăm chăm nhìn anh. Yêu vợ thì có sao đâu, sao anh lại nhất mực phủ định chứ. Gì, mẹ là người phụ nữ con yêu nhất trên đời. Không thêm nói chuyện với anh, cô xoay người bước vào nhà, lại bị cái ôm chặt của anh cản lại. Lúc đấy, Thẩm Ninh Ninh không hề biết mình rất ra dáng cô vợ nhỏ hay để ý chồng, lại hay ghen.

“Trừ em.” Giọng anh mềm mại.

“Cái gì?”

“Em là người anh yêu nhất.”

Muốn nịnh cô à, vừa lúc này anh nói....

Anh hôn cô. Nhẹ nhàng, đầm thắm, mang theo chút say mê.

Bởi vì bối rối, cô vẫn giữ nguyên trạng thái trừng mắt nhìn anh. Vì thế mà nhìn thấy đôi mắt đang nhắm lại của anh, hàng lông mi dài khẽ run run, khuôn mặt toát lên vẻ âu yếm, chân tình chưa từng có.

Thế mới nói, tổng giám đốc là bộ mặt của cả công ty, tâm trạng của sếp tốt thì tất cả nhân viên đều vui vẻ. Trợ lý Lâm mang bản thảo vào phòng, mặt mừng ra vẻ khi thấy vị sếp ‘hỉ lộ vô thường’ này đọc qua một lượt, sau đó không có một lời nhắc nhở hay chỉ trích nào, ký một chữ kí vàng son.

“Tâm trạng của tổng giám đốc hình như rất tốt.” Qua bàn trượt, Lâm Phó cũng vui vẻ nịnh sếp vài câu.

“Ngủ ngon.” Mạc Từ Duệ thăm đáp, trong đầu lại nhớ đến cô gái nhỏ gương nanh múa vuốt trước mặt anh hồi sáng.

“À, vâng.”

Hóa ra là do giấc ngủ sao? Mạc Từ Duệ không ngờ, chỉ vì câu nói vu vợ của anh, mà những ngày tiếp theo anh liên tục nhận được thuốc, rượu, nhân sâm điều hòa giấc ngủ.

“Tổng giám đốc, tập đoàn Hoa Lâm đã có chuyển biến.” Trợ lý Lâm nhanh nhạy báo cáo. “Gần đây họ đang thu mua cổ phiếu của Hoa Hạ. Hơn nữa, họ cũng đang ngấm ngấm mua cổ phiếu của công ty chúng ta.”

Hoa Lâm, Hoa Hạ là hai tập đoàn lớn của Tỉnh gia, do hai người Tỉnh Thiên và Tỉnh Kỳ cai quản. Mấy năm nay ông cụ Tỉnh suy yếu, cuộc tranh giành ngấm ngấm giữa hai anh em liên tục diễn ra. Mà Tỉnh Kỳ kia, là đứa con riêng của cụ Tỉnh một thời phong lưu với tiểu minh tinh hạng ba mà có, vừa vặn là bạn đại học của anh. Lần này, Hoa Lâm bí mật mua cổ phiếu, chắc chắn cuộc chiến này sắp bùng nổ.

“Lịch trình hôm nay của tôi thế nào?”

Lâm Phó cầm sổ tay ghi chép ra, tỷ mỉ thông báo:

“Tổng giám đốc có cuộc họp lúc 10h, chiều 3h có cuộc gặp mặt đối tác Mameri, lúc tối....”

“Vấn đề hiện nay của công ty chúng ta là việc phát triển trong khu vực trung đông, việc di dời các hộ gia đình để tái định cư là việc làm rất khó, người dân đã sống ở đây nhiều năm....”

Mọi việc lúc ban đầu rất là tốt, càng về sau không khí trong phòng họp càng kì quái, yên lặng một cách đáng sợ. Trưởng phòng kẻ hoạch kẻ vuốt mồ hôi, thao thao bất tuyệt với bài thuyết trình của mình, còn vị tổng giám đốc uy nghiêm, băng lãnh thường ngày thì cúi đầu chăm chăm nhìn điện thoại, thỉnh thoảng vang lên tiếng tin báo tin nhắn không ngừng. Trợ lý Lâm ở bên cạnh âm thầm khụ, khụ vài lần để nhắc nhở, nhưng người nào đó vẫn ngang nhiên dùng di động trong phòng.

“Tôi nói lại lần cuối cùng.” Bóng dáng con người oanh tạc một thời, trong cuộc họp đầu tiên bổ nhiệm vị trí tổng giám đốc mới, lạnh lùng mà băng lãnh nói ra những luật lệ của mình:

“Thứ nhất, trong phòng họp sử dụng điện thoại, buôn chuyện, nói chuyện, mời các vị ra ngoài. Thứ hai, đến muộn, mời ra ngoài. Thứ ba, làm việc không năng suất, không trao đổi, thảo luận, ra ngoài.”

Lời anh nói cứ nhẹ nhẹ, đều đều nhưng mang một sức nặng khủng khiếp. Lúc bấy giờ Mạc Từ Duệ vừa ngồi lên chức vụ tổng giám đốc Mạc thị chưa được bao lâu, nhiều cổ đông đều không phục với vị trí của anh, công khai phản đối, bị Mạc Từ Duệ không nể nang gì gọi bảo vệ đuổi ra, sau lần đó tất cả đều răm rắp nghe theo.

Bíp,bíp. Cuộc họp đang duy trì một lúc, lại có âm báo tin nhắn. Mọi người âm thầm hít vào một hơi lạnh, cảm thán cho số phận bất hạnh của chủ điện thoại đó, nhưng không ngờ, Mạc tổng kia thản nhiên cầm di động lên, vừa cười vu vơ một lúc, sau đó khuôn mặt đã xám ngoét.

“Anh Từ Duệ, mẹ về rồi.”

“Em bảo mẹ ở chơi thêm vài ngày.” Mạc Từ Duệ kích động rất muốn nhảy dựng lên, liếc nhìn hội trường phòng họp một lượt, hai tay vẫn nhanh chóng đánh chữ.

“Sao lại thế?”

“Ba Mạc gọi điện đến kêu mẹ về.”

Ba sao? Mạc Từ Duệ rít qua khe răng nhanh chóng bấm gọi. Nhất cử nhất động của anh đều được mấy chục nhân viên chăm chú nhìn. Mặc kệ, Mạc Từ Duệ khê ho một tiếng, quay người ra đằng sau, áp điện thoại lên.

Đầu bên kia giọng nói còn kích động hơn so với anh.

“Ôi, là ai gọi đây. Đứa con của ta sao? Đứa con chưa bao giờ gọi điện cho ta, hôm nay có chuyện gì?”

“Ba, sao ba gọi điện gọi mẹ về?”

“Ồ hay, anh được ở với vợ anh, còn ba không được ở với vợ ba sao?”

Nhưng phải có vợ ba thì con mới được ở với vợ con.

“Cách có một thành phố, anh nhớ mẹ thì về.” Cúp máy.

Mạc Từ Duệ tức giận nói lỏng cà vạt, nhìn bản thảo trước mặt, giọng âm cực điểm:

“Vấn đề di dời dân cư? Bao lâu rồi hả?”

Đập tập bản thảo xuống bàn, mắt quét toàn bộ nhân viên, anh bỏ lại một câu rồi ra ngoài.

“Làm lại, sáng mai cho tôi câu trả lời.”

Cả phòng họp chìm vào không khí âm u vãn chương.

16. Chương 8: Thay Đổi Thắt Thường

Mẹ ở chơi ba ngày là ba ngày thăng thiên của Mạc Từ Duệ. Mỗi tối, anh được ôm người trong lòng ngủ say, sáng dậy mở mắt sẽ thấy cô, lúc đi làm sẽ có cái hôn thâm tình của cô, tối về lại được cô ‘nâng khăn sửa áo’, xoa bóp, mát xa giúp anh.

“Trời ơi, mắt em sắp bị đui mù rồi.”

“Cứ ở đây thêm chắc cái bánh gato của em ngày càng lớn.”

“Cô em vạn tuế, hay là hôm nay em cùng mẹ đi dạo phố nhé.” Mạc Từ Duệ ra sức nịnh nọt. Muốn những niềm vui của anh không bao giờ tận thì điều kiện tiền đề là hai ‘chất xúc tác’ này phải ở đây.

“Ôi trời, anh đặt vợ ở trên đầu rồi làm sao nhìn thấy cô em nhỏ bé với bà mẹ già này?”

Mẹ Mạc bắt đầu ai oán nhưng lời nói lộ vẻ cưng chiều không khó gì nhận ra.

“Mẹ” Mạc Từ Duệ khẽ xoa nhẹ hai vai của bà, giọng chắc nịch: “Đâu có, mẹ là người phụ nữ con yêu nhất trên đời.”

Tiến Mạc Từ Duệ ra khỏi cửa, Ninh Ninh mang theo khuôn mặt không vui chầm chầm nhìn anh. Yêu vợ thì có sao đâu, sao anh lại nhất mực phủ định chứ. Gì, mẹ là người phụ nữ con yêu nhất trên đời. Không thêm nói chuyện với anh, cô xoay người bước vào nhà, lại bị cái ôm chặt của anh cản lại. Lúc đấy, Thẩm Ninh Ninh không hề biết mình rất ra dáng cô vợ nhỏ hay để ý chồng, lại hay ghen.

“Trừ em.” Giọng anh mềm mại.

“Cái gì?”

“Em là người anh yêu nhất.”

Muốn nịnh cô à, vừa lúc này anh nói....

Anh hôn cô. Nhẹ nhàng, đầm thắm, mang theo chút say mê.

Bởi vì bối rối, cô vẫn giữ nguyên trạng thái trừng mắt nhìn anh. Vì thế mà nhìn thấy đôi mắt đang nhắm lại của anh, hàng lông mi dài khẽ run run, khuôn mặt toát lên vẻ âu yếm, chân tình chưa từng có.

Thế mới nói, tổng giám đốc là bộ mặt của cả công ty, tâm trạng của sếp tốt thì tất cả nhân viên đều vui vẻ. Trợ lý Lâm mang bản thảo vào phòng, mặt mừng ra vẻ khi thấy vị sếp ‘hỉ lộ vô thường’ này đọc qua một lượt, sau đó không có một lời nhắc nhở hay chỉ trích nào, ký một chữ kí vàng son.

“Tâm trạng của tổng giám đốc hình như rất tốt.” Qua bàn trượt lọt, Lâm Phó cũng vui vẻ nịnh sếp vài câu.

“Ngủ ngon.” Mạc Từ Duệ trầm đáp, trong đầu lại nhớ đến cô gái nhỏ gương nanh múa vuốt trước mặt anh hồi sáng.

“À, vâng.”

Hóa ra là do giấc ngủ sao? Mạc Từ Duệ không ngờ, chỉ vì câu nói vu vơ của anh, mà những ngày tiếp theo anh liên tục nhận được thuốc, rượu, nhân sâm điều hòa giấc ngủ.

“Tổng giám đốc, tập đoàn Hoa Lâm đã có chuyển biến.” Trợ lý Lâm nhanh nhạy báo cáo. “Gần đây họ đang thu mua cổ phiếu của Hoa Hạ. Hơn nữa, họ cũng đang ngấm ngấm mua cổ phiếu của công ty chúng ta.”

Hoa Lâm, Hoa Hạ là hai tập đoàn lớn của Tỉnh gia, do hai người Tỉnh Thiên và Tỉnh Kỳ cai quản. Mấy năm nay ông cụ Tỉnh suy yếu, cuộc tranh giành ngấm ngấm giữa hai anh em liên tục diễn ra. Mà Tỉnh Kỳ kia, là đứa con riêng của cụ Tỉnh một thời phong lưu với tiểu minh tinh hạng ba mà có, vừa vặn là bạn đại học của anh. Lần này, Hoa Lâm bí mật mua cổ phiếu, chắc chắn cuộc chiến này sắp bùng nổ.

“Lịch trình hôm nay của tôi thế nào?”

Lâm Phó cầm sổ tay ghi chép ra, tỷ mỉ thông báo:

“Tổng giám đốc có cuộc họp lúc 10h, chiều 3h có cuộc gặp mặt đối tác Mameri, lúc tối....”

“Vấn đề hiện nay của công ty chúng ta là việc phát triển trong khu vực trung đông, việc di dời các hộ gia đình để tái định cư là việc làm rất khó, người dân đã sống ở đây nhiều năm....”

Mọi việc lúc ban đầu rất là tốt, càng về sau không khí trong phòng họp càng kì quái, yên lặng một cách đáng sợ. Trưởng phòng kế hoạch khẽ vuốt mồ hôi, thao thao bất tuyệt với bài thuyết trình của mình, còn vị tổng giám đốc uy nghiêm, băng lãnh thường ngày thì cúi đầu chầm chầm nhìn điện thoại, thỉnh thoảng vang lên tiếng tin báo tin nhắn không ngừng. Trợ lý Lâm ở bên cạnh âm thầm khụ, khụ vài lần để nhắc nhở, nhưng người nào đó vẫn ngang nhiên dùng di động trong phòng.

“Tôi nói lại lần cuối cùng.” Bóng dáng con người oanh tạc một thời, trong cuộc họp đầu tiên bổ nhiệm vị trí tổng giám đốc mới, lạnh lùng mà băng lãnh nói ra những luật lệ của mình:

“Thứ nhất, trong phòng họp sử dụng điện thoại, buôn chuyện, nói chuyện, mời các vị ra ngoài. Thứ hai, đến muộn, mời ra ngoài. Thứ ba, làm việc không năng suất, không trao đổi, thảo luận, ra ngoài.”

Lời anh nói cứ nhẹ nhẹ, đều đều nhưng mang một sức nặng khủng khiếp. Lúc bấy giờ Mạc Từ Duệ vừa ngồi lên chức vụ tổng giám đốc Mạc thị chưa được bao lâu, nhiều cổ đông đều không phục với vị trí của anh, công khai phản đối, bị Mạc Từ Duệ không nể nang gì gọi bảo vệ đuổi ra, sau lần đó tất cả đều răm rắp nghe theo.

Bíp,bíp. Cuộc họp đang duy trì một lúc, lại có âm báo tin nhắn. Mọi người âm thầm hít vào một hơi lạnh, cảm thán cho số phận bất hạnh của chủ điện thoại đó, nhưng không ngờ, Mạc tổng kia thản nhiên cầm di động lên, vừa cười vu vơ một lúc, sau đó khuôn mặt đã xám ngoét.

“Anh Từ Duệ, mẹ về rồi.”

“Em bảo mẹ ở chơi thêm vài ngày.” Mạc Từ Duệ kích động rất muốn nhảy dựng lên, liếc nhìn hội trường phòng họp một lượt, hai tay vẫn nhanh chóng đánh chữ.

“Sao lại thế?”

“Ba Mạc gọi điện đến kêu mẹ về.”

Ba sao? Mạc Từ Duệ rít qua khe răng nhanh chóng bấm gọi. Nhất cử nhất động của anh đều được mấy chục nhân viên chăm chú nhìn. Mặc kệ, Mạc Từ Duệ khê ho một tiếng, quay người ra đằng sau, áp điện thoại lên.

Đầu bên kia giọng nói còn kích động hơn so với anh.

“Ôi, là ai gọi đây. Đứa con của ta sao? Đứa con chưa bao giờ gọi điện cho ta, hôm nay có chuyện gì?”

“Ba, sao ba gọi điện gọi mẹ về?”

“Ồ hay, anh được ở với vợ anh, còn ba không được ở với vợ ba sao?”

Nhưng phải có vợ ba thì con mới được ở với vợ con.

“Cách có một thành phố, anh nhớ mẹ thì về.” Cúp máy.

Mạc Từ Duệ tức giận nói lỏng cà vạt, nhìn bản thảo trước mặt, giọng âm cực điểm:

“Vấn đề di dời dân cư? Bao lâu rồi hả?”

Đập tập bản thảo xuống bàn, mắt quét toàn bộ nhân viên, anh bỏ lại một câu rồi ra ngoài.

“Làm lại, sáng mai cho tôi câu trả lời.”

Cả phòng họp chìm vào không khí âm u vụn vỡ.

17. Chương 9: Chương 9

Blog nấu ăn của Thắm Ninh Ninh vừa đạt mốc 12 triệu người theo dõi. Cô vui sướng khoe tất cả mọi người, rồi tính toán mở một trung tâm dạy nấu ăn. Lớp được mở ra, làm cho Ninh Ninh bận tới ngày tới mắt. Cô cùng Triệu Đình lên kế hoạch thuê trung tâm, đăng quảng cáo trên mạng, trên báo. Thoáng chốc trong một tuần, mà lượng người đăng kí đã quá nghìn người.

Mạc Từ Duệ dù phản đối trong lòng, nhưng vì là sở thích của cô nên anh cũng không tỏ vẻ gì nhiều. Thời gian bên cô đã ít nay càng ít hơn, điều đó khiến tâm trạng của anh không vui, nghe Ninh Ninh reo hò mà cũng không nhếch miệng lên cười được.

Ngày hôm qua, Ninh Ninh đi dạy về thì nhận được cuộc điện thoại của tuần san tạp chí Thời Đại Mới, họ hẹn cô phỏng vấn trong chuyên mục ‘đầu bếp tiềm năng’ vào chiều T6, cô vui sướng đến nỗi cười ngẩn ngơ cả một buổi chiều.

“Anh Từ Mạc, giờ anh có bận gì không, cùng em đi mua sắm nha.”

Chỉ còn cách buổi phỏng vấn vài ngày, Thẩm Ninh Ninh quyết phải chọn bộ cánh xinh đẹp.

Mạc Từ Duệ nhìn chồng vẫn kiên trên bàn, rồi những tập hồ sơ cao như núi, trong đầu nghĩ đến cuộc họp lúc 4h nhưng chẳng mấy may phân vân, trả lời:

“Anh rảnh, em ở đâu để anh đi đón.”

“.....”

“Ok, được, anh cúp đây.”

“Chuyển cuộc họp sang sáng mai.”

Mạc Từ Duệ khoát tay ra hiệu cho thư ký, sau đó bước nhanh vào thang máy.

“Giám đốc, đó là cuộc họp với đối tác.”

Thư ký Trần run run nói. Lời của giám đốc, cô chưa bao giờ không nghe theo, nhưng cuộc họp này rất quan trọng, đánh dấu mối quan hệ hợp tác lâu dài với Mỹ, không thể nói bỏ là bỏ được.

Mạc Từ Duệ dừng bước.

“Gọi trợ lý Lâm.”

Ý tứ rất đơn giản, mọi việc giao hết cho anh ta.

Ninh Ninh khẽ thở dài khi đi mua quần áo cùng Mạc Từ Duệ. Anh chọn đồ rất kỹ càng, nhìn trên nhìn dưới, sờ sờ đến từng đường chỉ. Cô liên tục mắng mình ngu ngốc hàng trăm lần, trong đầu lại nghĩ đến cô nàng Triệu Dĩnh vui tươi, phóng khoáng kia, nhìn vừa mắt là ôm hết.

“Nóng lắm.” Ninh Ninh lắc đầu nguầy nguậy khi anh cầm chiếc váy cao cổ lên. Mùa hè nắng chang chang, cô mặc nó mồ hôi không chảy ròng ròng mới là lạ.

“Em thích cái này.” Ninh Ninh chỉ vào cái váy bên cạnh.

“Quá ngắn.”

Cô chỉ một cái khác.

“Cổ trễ quá.”

“Ừm, hơi lộ lưng.”

Cô chỉ một loạt những chiếc váy trên giá, bộ nào Mạc Từ Duệ cũng có những nhận định riêng, chê nọ chê kia.

Ninh Ninh tức giận, nghiến răng:

“Mạc Từ Duệ, em là đi phỏng vấn chứ không phải là ra mắt nhà chồng. Không cần quá kín đáo, đáng người như vậy lại không thể khoe ra được”.

Thẩm Ninh Ninh lí nhí trong miệng, tay vân vê những bộ cánh xinh xinh trên giá.

“Chỉ khoe với một mình anh là đủ rồi.” Mạc Từ Duệ bá đạo nói.

“Ôi trời, anh nói không biết ngược.” Ninh Ninh xù lông lên: “Anh còn chưa bao giờ nhìn thấy thân hình em.”

“Anh có thể chiêm ngưỡng ngay bây giờ.”

Đồ lưu manh.

“Với lại rồi em cũng phải thay bộ đồ đầu bếp, thế nào cũng như không.”

Mạc Từ Duệ thuyết phục cô, rồi lại tiếp tục nói: “Quyết cái này không hơn.”

Đó là sự nhượng bộ cuối cùng của anh rồi, Thẩm Ninh Ninh thầm than, nhìn chiếc váy màu xanh nhạt, cổ áo đính ren, trễ trung nhưng khá kín đáo, cô gật đầu.

“Em muốn ăn tối ở L’gvest.”

Đó là một nhà hàng bên hồ khá nổi tiếng, thiên đường của tình yêu với một không gian lãng mạn, tràn ngập ánh đèn. Các cặp tình nhân đến đây đa số để thả đèn hoa đăng ra sông, mong ước một tình yêu trọn đời, trọn kiếp. Do những bông đèn hoa đăng đó, mà cảnh bên hồ càng thêm mộng lung, huyền ảo, quả là một nơi lý tưởng vừa ăn uống, vừa thư giãn.

“Em quả

18. Chương 9: Sự Lãng Mạn

Blog nấu ăn của Thắm Ninh Ninh vừa đạt mốc 12 triệu người theo dõi. Cô vui sướng khoe tất cả mọi người, rồi tính toán mở một trung tâm dạy nấu ăn. Lớp được mở ra, làm cho Ninh Ninh bận tối ngày tối mắt. Cô cùng Triệu Dĩnh lên kế hoạch thuê trung tâm, đăng quảng cáo trên mạng, trên báo. Thoáng chốc trong một tuần, mà lượng người đăng kí đã quá nghìn người.

Mạc Từ Duệ dù phản đối trong lòng, nhưng vì là sở thích của cô nên anh cũng không tỏ vẻ gì nhiều. Thời gian bên cô đã ít nay càng ít hơn, điều đó khiến tâm trạng của anh không vui, nghe Ninh Ninh reo hò mà cũng không nhếch miệng lên cười được.

Ngày hôm qua, Ninh Ninh đi dạy về thì nhận được cuộc điện thoại của tuần san tạp chí Thời Đại Mới, họ hẹn cô phỏng vấn trong chuyên mục ‘đầu bếp tiềm năng’ vào chiều T6, cô vui sướng đến nỗi cười ngẩn ngơ cả một buổi chiều.

“Anh Từ Mạc, giờ anh có bận gì không, cùng em đi mua sắm nha.”

Chỉ còn cách buổi phỏng vấn vài ngày, Thắm Ninh Ninh quyết phải chọn bộ cánh xinh đẹp.

Mạc Từ Duệ nhìn chồng văn kiện trên bàn, rồi những tập hồ sơ cao như núi, trong đầu nghĩ đến cuộc họp lúc 4h nhưng chẳng mấy may phân vân, trả lời:

“Anh rảnh, em ở đâu để anh đi đón.”

“.....”

“Ok, được, anh cúp đây.”

“Chuyển cuộc họp sang sáng mai.”

Mạc Từ Duệ khoát tay ra hiệu cho thư ký, sau đó bước nhanh vào thang máy.

“Giám đốc, đó là cuộc họp với đối tác.”

Thư ký Trần run run nói. Lời của giám đốc, cô chưa bao giờ không nghe theo, nhưng cuộc họp này rất quan trọng, đánh dấu mối quan hệ hợp tác lâu dài với Mỹ, không thể nói bỏ là bỏ được.

Mạc Từ Duệ dừng bước.

“Gọi trợ lý Lâm.”

Ý tứ rất đơn giản, mọi việc giao hết cho anh ta.

Ninh Ninh khẽ thở dài khi đi mua quần áo cùng Mạc Từ Duệ. Anh chọn đồ rất kỹ càng, nhìn trên nhìn dưới, sờ sờ đến từng đường chỉ. Cô liên tục mắng mình ngu ngốc hàng trăm lần, trong đầu lại nghĩ đến cô nàng Triệu Dĩnh vui tươi, phóng khoáng kia, nhìn vừa mắt là ôm hết.

“Nóng lắm.” Ninh Ninh lắc đầu nguầy nguậy khi anh cầm chiếc váy cao cổ lên. Mùa hè nắng chang chang, cô mặc nó mồ hôi không chảy ròng ròng mới là lạ.

“Em thích cái này.” Ninh Ninh chỉ vào cái váy bên cạnh.

“Quá ngắn.”

Cô chỉ một cái khác.

“Cổ trễ quá.”

“Ừm, hơi lộ lưng.”

Cô chỉ một loạt những chiếc váy trên giá, bộ nào Mạc Từ Duệ cũng có những nhận định riêng, chê nọ chê kia.

Ninh Ninh tức giận, nghiến răng:

“Mạc Từ Duệ, em là đi phỏng vấn chứ không phải là ra mắt nhà chồng. Không cần quá kín đáo, đáng người như vậy lại không thể khoe ra được”.

Thẩm Ninh Ninh lí nhí trong miệng, tay vân vê những bộ cánh xinh xinh trên giá.

“Chỉ khoe với một mình anh là đủ rồi.” Mạc Từ Duệ bá đạo nói.

“Ôi trời, anh nói không biết ngược.” Ninh Ninh xù lông lên: “Anh còn chưa bao giờ nhìn thấy thân hình em.”

“Anh có thể chiêm ngưỡng ngay bây giờ.”

Đồ lưu manh.

“Với lại rồi em cũng phải thay bộ đồ đầu bếp, thế nào cũng như không.”

Mạc Từ Duệ thuyết phục cô, rồi lại tiếp tục nói: “Quyết cái này không hơn.”

Đó là sự nhượng bộ cuối cùng của anh rồi, Thẩm Ninh Ninh thầm than, nhìn chiếc váy màu xanh nhạt, cổ áo đính ren, trẻ trung nhưng khá kín đáo, cô gật đầu.

“Em muốn ăn tối ở L’gvest.”

Đó là một nhà hàng bên hồ khá nổi tiếng, thiên đường của tình yêu với một không gian lãng mạn, tràn ngập ánh đèn. Các cặp tình nhân đến đây đa số để thả đèn hoa đăng ra sông, mong ước một tình yêu trọn đời, trọn kiếp. Do những bông đèn hoa đăng đó, mà cảnh bên hồ càng thêm mộng lung, huyền ảo, quả là một nơi lý tưởng vừa ăn uống, vừa thư giãn.

“Em quả là một tín đồ của ăn uống.”

Mạc Từ Duệ sủng nịch véo nhẹ mũi cô, theo chân phục vụ đi vào một gian phòng.

Trong phòng rất đẹp, đèn nhấp nháy được trang trí khắp xung quanh, giữa phòng đặt một chiếc bàn dài, bên trên có những cây nến, những chiếc ly, hộp giấy được xếp và gấp rất tỉ mỉ. Từ đây, Ninh Ninh có thể nhìn ra được hòn non bộ sáng lấp lánh giữa hồ, và những con thiên nga đang rải cánh.

“Đẹp quá.” Cô reo lên.

Phục vụ nhanh chóng rót rượu lên hai chiếc ly trước mặt mỗi người, tác phong rất thành thực và tao nhã, sau đó cúi đầu chào lui ra ngoài. Ninh Ninh nhìn ánh rượu đỏ lấp lánh trong ly mà thích thú, cô nhắm một ngụm. Lúc đầu mang theo chút vị chua chua, ngậm lâu lại thấy ngọt, sau uống xuống thì cay nồng. Ninh Ninh hứng khởi uống thêm một ngụm nữa.

“Rượu vang Pháp, khá nặng, đừng uống nhiều.”

Thoáng nhìn về phía Mạc Từ Duệ đang mải mê thưởng thức ly rượu vang, Ninh Ninh chìm đắm trong thần thái lịch sự và tác phong cao quý đó. Cô chưa bao giờ quan sát kỹ, hình ảnh anh uống rượu lại mê người đến vậy, thậm chí cô như thấy được rượu đỏ chảy chậm chậm trong cổ họng anh, theo yết hầu nuốt xuống. A, tỉnh táo lại nào, Ninh Ninh cầm ly rượu lên. Cô chỉ thấy cổ khô khan, uống một hồi, đến lúc ly rượu cạn đáy mà vẫn không thấy đỡ.

Phục vụ lại gõ cửa đi vào, lần lượt sắp xếp đồ ăn lên. Đồ ăn nhiều và phong phú đến nỗi mắt cô hoa lên.

“Cảm ơn.” Mạc Từ Duệ khách sáo nói, rồi hướng tay về phía chiếc ly đối diện. Hiểu ý, người phục vụ đó lại rót thêm rượu vào ly của Ninh Ninh.

“Anh ăn ngon miệng.”

Không chờ đợi được nữa, ngay khi người phục vụ vừa khuất bóng, Ninh Ninh cầm dao nĩa lên, đánh chén một hồi. Cô ăn rất nhanh, liên tục bỏ vào miệng, nhưng không hề nhìn ra sự thô lỗ, mà rất nhẹ nhàng, quy củ.

“Cẩn thận nghen” Anh khẽ nhắc nhở, rồi đưa ly nước cho cô.

Thẩm Ninh Ninh cười, giơ ly rượu vang lên, hô to:

“Cụng ly.”

“Ừ, cụng ly.”

Ăn món bít tết, Ninh Ninh khẽ nhần mảy, sau đó tỉnh nghịch rót rượu lên trên. Cô cẩn thận cắn một miếng, khá hài lòng, sau đó cắt một miếng nhỏ, gơ về phía anh:

“Anh thử xem.”

Mạc Từ Duệ cười vang, đón lấy miếng thịt cô gơ ra. Vì có thêm rượu nên mùi vị nồng hơn, vị chua và vị cay hòa quyện vào nhau thơm ngon một cách chưa từng có.

“Ngon hơn không?” Ninh Ninh đắc ý hỏi.

“Rất ngon.” Mạc Từ Duệ luôn luôn là người không tiếc lời khen đối với cô.

Thấm Ninh Ninh mang theo tâm trạng thoải mái, ăn một bữa cơm rất vui vẻ. Mạc Từ Duệ ăn được một ít thì dừng lại, ở bên cạnh phục vụ cô. Anh cẩn thận bóc từng lớp vỏ tôm cho vào đĩa cô, gờ từng chiếc xương cá, thỉnh thoảng rót rượu cho cô. Đôi khi, Ninh Ninh gờ con tôm vào miệng anh, ép anh ăn bằng được. Mạc Từ Duệ cười tinh ranh, vừa ăn con tôm, vừa ngậm chặt lấy ngón tay cô.

“A” Ninh Ninh hét lên: “Anh suýt cắn vào tay em.”

“Anh đâu có.”

“Vừa lúc này, anh còn liếm ngón tay em”

“Vậy hả, chắc anh nhầm với con tôm rồi.”

Ninh Ninh trừng mắt, cầm ly rượu lên uống ừng ực.

“Em uống nhiều rồi.” Mạc Từ Duệ muốn ngăn cản, nhưng cô nhanh tay hơn, uống cạn.

“Híc, rượu ngon quá.” Cô ợ một hơi thật dài, sau đó cầm chai rượu lên, vẫy nhẹ: “Cho em tùy hứng một ngày.”

“Có ngày nào em không tùy hứng?”

Mạc Từ Duệ phản bác, cầm lấy chai rượu trong tay cô, khẽ rót.

“Hi Hi” Cô cười sang sảng, lấy tay bưng lấy mặt anh, nhéo nhéo hai má. “Đáng yêu quá.”

Sau đó, cô khoác lấy vai anh, như bạn tri kỷ, tâm sự. Cô say rượu trở nên rất chân thật.

“Mạc Từ Duệ, anh nói xem, hôn nhân giữa chúng ta là gì?”

Ninh Ninh nín lưỡi vừa nói vừa vẫy vẫy tay:

“Chính là hợp đồng hôn nhân.”

Mạc Từ Duệ khẽ chau mày, cô vẫn coi trọng điều đó sao?

“Nhưng tại sao anh lại kết hôn với em?”

Ninh Ninh hỏi ra thắc mắc trong lòng. Lúc tỉnh táo, cô vì sợ mà không hỏi anh điều này, quả nhiên rượu làm người ta gan dạ hơn. Ninh Ninh lại uống thêm một hớp.

Là vì em. Mạc Từ Duệ thầm đáp trong lòng.

“Em vì trốn tránh không muốn kết hôn thương mại, còn anh là vì cái gì?”

Là vì muốn gần bên em. Là muốn giữ em bên mình.

Ninh Ninh tiếp tục độc thoại:

“Anh tài giỏi như thế, tự thành lập và điều hành công ty, chắc chắn không ai ép anh kết hôn tài chính.”

Mạc Từ Duệ được cô khen mà lâng lâng trong lòng. Nhưng được một lúc tâm trạng anh lại xuống thấp dần dần. Cô chưa thực sự hiểu anh.

“Vậy em đã điều tra ra gì chưa? ”

Cô giữ chặt lấy vai Mạc Từ Duệ, nhìn thẳng vào mắt anh:

“Em đồng cảm với anh. Vấn đề tâm sinh lý của con người là bình thường, thế nên...”

“Thế nên?” Mạc Từ Duệ rất muốn biết trong đầu cô đang có ý nghĩ tình quái gì?

“Thế nên, anh kết hôn với em là muốn che dấu bệnh của mình. Anh thích đàn ông.” Ninh Ninh kết luận.

Mạc Từ Duệ phun hơi nước vừa uống ra ngoài.

“Anh thích đàn ông?” Mạc Từ Duệ kinh ngạc hỏi lại, anh không hiểu sao anh lại tạo ra một hiểu nhầm lớn như thế.

“Từ hồi trung học, lên phổ thông, rồi lên đại học, anh không quen một bạn gái nào. Anh không nắm tay, không ôm hôn, thậm chí còn không kể về bất kỳ một người khác giới với em.”

Ninh kể một loạt các lí do.

“Em thì sao? Đừng quên em cũng là con gái.” Mạc Từ Duệ đen mặt. Cô không chỉ là một người khác giới so với anh, mà còn là người phụ nữ mà anh điên cuồng muốn.

Cô gác đầu lên vai anh, thì thầm:

“Em không tính, anh còn không thèm động vào em lúc đi hưởng tuần trăng mật.”

Do không chạm vào cô. Mạc Từ Duệ sững sốt, anh nhớ đến 7 ngày như địa ngục mà mình đã trải qua. Người trong lòng đang nằm bên, mà anh phải gồng mình chống lại cơn kích động, ham muốn áp lên người cô, hôn lên làn da cô.

“Anh là sợ...” Sợ em hận anh, sợ em trách anh.

Trong chuyện này, anh vẫn luôn mong muốn là cô tình nguyện ở bên anh, yêu thương anh, trong thâm tâm anh không bao giờ muốn ép buộc cô.

“Anh nói dối, Triệu Dĩnh cũng bảo vậy.”

Cô nàng Triệu Dĩnh này, toàn dạy Ninh Ninh những chuyện không đâu. Hôm nào anh phải nghiêm khắc tính toán hết một lần.

“Em có thể kiểm chứng.”

“Được, em kiểm chứng.”

Ninh Ninh ngẩng đầu lên, khẽ dịch người ngồi lên đùi anh, đôi môi ấm nóng hôn lên môi anh. Mặt cô ửng đỏ, hai mắt mơ hồ nhìn anh, tay nhỏ bé vòng qua cổ anh hôn sâu xuống. Cô vì rượu mà điên cuồng hôn anh, không cho anh một phút kháng cự hay kiên nghị nào.

Đến lúc Ninh Ninh định rời môi ra, thì Mạc Từ Duệ xoay người, vây cô trong lồng ngực của mình, liên tiếp liên tiếp hôn xuống.

“Em muốn đi vệ sinh.”

Ninh Ninh thốn thển. Mạc Từ Duệ buông lỏng người, thả cô ra. Cô nhóc, dám châm lửa rồi bỏ chạy.

19. Chương 10: Chương 10

Ninh Ninh mơ hồ ra ngoài, trong phút chốc đầu óc u mê, trong đầu chỉ nhớ đến chiếc giường êm ấm của mình, đi ra khỏi nhà hàng, bắt tắc xi, miệng lẩm bẩm một địa chỉ, sau đó không ngừng lặp lại.

“Tiểu thư, đến nơi rồi.”

Nhìn biệt thự xa hoa trước mặt, tài xế không khỏi suýt xoa. Ninh Ninh trong phút chốc đang ngủ gật bỗng bừng tỉnh. Hơ, đã về đến nhà rồi. Cô loạng choạng xuống xe, bước đi liêu xiêu vào cổng.

“Ba, mẹ con về rồi.”

Thẩm Ninh Ninh thực sự đã về nhà, nhưng là nhà ba mẹ cô.

“Thẩm phu nhân. Thẩm lão đầu.”

Ninh Ninh ở cửa hét to lên, liên tiếp đập lên khung sắt ở cổng, vì thế hồi chuông báo động vang lên không ngừng. Thoáng chốc trong nhà, hai bóng người lật đật chạy ra.

“Ôi trời ơi cái con bé này.” Từ Na liên tục đánh vào vai cô: “Uống rượu, cho chừa cái tội uống rượu này. Ôi trời.”

“Mẹ, đau quá.” Ninh Ninh kêu lên.

“Kìa mình, con nó đau.” Ông hoàng bao che khuyết điểm- Thẩm Quách lên tiếng xót xa, liên tục thay con gái đỡ thập bát la hán của vợ.

“Con gái con lú, lấy chồng rồi mà thế này à, trời đất ơi, tôi đến ngại với bà thông gia mất thôi.” Từ Na khẽ nói, rồi nhìn sang biệt thự bên cạnh.

“Kìa mình, chắc là do thằng nhóc Từ Duệ kia làm con gái mình buồn.” Ba Thẩm vẫn một mực bênh con.

“Ninh Ninh, con đói chưa, vào

20. Chương 10: Phát Hiện

Ninh Ninh mơ hồ ra ngoài, trong phút chốc đầu óc u mê, trong đầu chỉ nhớ đến chiếc giường êm ấm của mình, đi ra khỏi nhà hàng, bắt tắc xi, miệng lẩm bẩm một địa chỉ, sau đó không ngừng lặp lại.

“Tiểu thư, đến nơi rồi.”

Nhìn biệt thự xa hoa trước mặt, tài xế không khỏi suýt xoa. Ninh Ninh trong phút chốc đang ngủ gật bỗng bừng tỉnh. Hơ, đã về đến nhà rồi. Cô loạng choạng xuống xe, bước đi liêu xiêu vào cổng.

“Ba, mẹ con về rồi.”

Thẩm Ninh Ninh thực sự đã về nhà, nhưng là nhà ba mẹ cô.

“Thẩm phu nhân. Thẩm lão đầu.”

Ninh Ninh ở cửa hét to lên, liên tiếp đập lên khung sắt ở cổng, vì thế hồi chuông báo động vang lên không ngừng. Thoảng chốc trong nhà, hai bóng người lật đật chạy ra.

“Ôi trời ơi cái con bé này.” Từ Na liên tục đánh vào vai cô: “Uống rượu, cho chừa cái tội uống rượu này. Ôi trời.”

“Mẹ, đau quá.” Ninh Ninh kêu lên.

“Kìa mình, con nó đau.” Ông hoàng bao che khuyết điểm- Thẩm Quách lên tiếng xót xa, liên tục thay con gái đỡ thập bát la hán của vợ.

“Con gái con lú, lấy chồng rồi mà thế này à, trời đất ơi, tôi đến ngại với bà thông gia mất thôi.” Từ Na khẽ nói, rồi nhìn sang biệt thự bên cạnh.

“Kìa mình, chắc là do thằng nhóc Từ Duệ kia làm con gái mình buồn.” Ba Thẩm vẫn một mực bênh con.

“Ninh Ninh, con đói chưa, vào nhà ba làm cá chép hầm mực cho.” Nói rồi, ông định đỡ con gái dậy, đêm hôm khuya khoắt cục cưng lại đang ngồi lạnh bên ngoài khiến tâm người cha này xót xa.

“Ba, mẹ.” Ninh Ninh ngồi phục ở cửa nhà, nhất quyết không vào.

“Con lấy chồng bao giờ thế? Hự, chồng con là ai?” Cô giữ chặt lấy chân ba Thẩm, một mực không buông. U mê cất tiếng hỏi, kỳ quái cô vừa mới tốt nghiệp thôi mà, hức, hức. Chồng con ở đâu ra?

“Say đến hỏng cả đầu rồi.”

Từ Na không thương hoa tiếc ngọc, gõ mạnh lên đầu cô.

“Con rể Duệ của mẹ đâu, sao không về cùng con.” Mạc Từ Duệ trong mắt mẹ Thẩm chính là người con rể vàng, là thanh niên ngoan ngoãn, lễ phép, chu đáo.

“À, Mạc Từ Duệ.”

Ninh Ninh trầm ngâm một cái tên. Thẩm Ninh Ninh uống rượu, không quấy phá, không ầm ĩ, nhưng đặc biệt rất thành thực, ai hỏi gì trả lời lấy, tuyệt không dấu diếm, bao che.

“Đấy, mình thấy chưa, con nó vẫn còn nhớ.”

Thẩm Quách mỉm cười hài lòng, tiếp tục sự nghiệp đỡ com gái rượu vào nhà, nhưng trong phút chốc nghe được câu nói của Ninh Ninh mà cứng đờ.

“Mạc Từ Duệ không phải chồng con đâu, chúng con giả vờ đấy, híc.....là giả vờ. ”

Ninh Ninh cười khan hai tiếng, rồi gục xuống ngủ.

Thẩm ba, Thẩm mẹ mặt tái mét.

Mạc Từ Duệ không thấy Ninh Ninh ở nhà hàng, anh chạy khắp mọi nơi tìm kiếm. Lòng lo lắng, bất an khiến anh điên cuồng, chạy xe dọc theo con phố, về biệt thự Hoàng Viên, lên cả lớp dạy thêm của cô,....anh lo sợ gọi trăm lần cho cô, gọi cho cả cô bạn Triệu Dĩnh của cô, nhưng đều không bắt máy.

“Chết tiệt.”

“Anh à, anh không thể như thế được.”

Hai đồng chí cảnh sát ra sức giữ Mạc Từ Duệ lại.

“Vợ tôi mất tích, cô ấy đã biến mất, tại sao các người còn ngồi đây hả?”

Mạc Từ Duệ tức giận đập mạnh tay vào bàn.

“Anh à, nếu chưa đủ 24 tiếng, chúng tôi không thể phát lệnh mất tích được.”

Vị cảnh sát trẻ kiên nhẫn giải thích lần thứ n.

“Sau khi tìm được cô ấy, các anh chắc chắn bị đuổi.”

Gần ra một câu, Mạc Từ Duệ ra khỏi đồn cảnh sát.

Mạc Từ Duệ trông khá chật vật sau một đêm rối bời. Áo sơ mi nhăn nhó, cúc áo không thẳng hàng, đầu tóc bù xù, đặc biệt là ánh mắt đã hằn lên tia máu đỏ.

“Lâm Phó, đã có tin tức gì chưa?”

Nghe được giọng nói lạnh băng đầy giận dữ của sếp, trợ lý Lâm run lên, lo sợ vì câu nói mình sắp phải nói ra.

“Sếp, vẫn chưa tìm thấy phu nhân. CCTV cho thấy phu nhân đã ra khỏi nhà hàng.”

“Vô dụng.” Mạc Từ Duệ hét lên, rồi cúp rụp máy.

Đúng lúc đấy, điện thoại Mạc Từ Duệ sáng lên, anh bắt máy ngay lập tức:

“...Ninh Ninh...”

“....Con chào mẹ....”

“....Dạ vâng, con đến ngay....”

Gác máy, Mạc Từ Duệ thở ra một hơi, anh đến chỗ để xe, lái về Thẩm gia.

Đợi đến khi Ninh Ninh tỉnh lại, thì Mạc Từ Duệ đã quỳ trên sàn được ba tiếng.

“Anh sao thế.” Cô khẽ gọi anh, rồi rung mình nhận ra tầng tầng sát khí bao vây lấy mình. Liếc nhìn xung quanh, Thẩm Ninh Ninh có chút run sợ, nhẹ giọng chào:

“Ba mẹ, ba mẹ Mạc, Mạc Đình, dì Mộc, chú Hạ. Sao mọi người hôm nay tụ tập..... đông thế.”

Lời vừa nói ra, khí nóng càng bức người hơn. 7 người, 14 đôi mắt đang chăm chăm nhìn từng nhất cử nhất động của cô.

“Quỳ xuống.” Mẹ Thẩm cầm chổi lông gà, chỉ thẳng vào mặt cô.

Ninh Ninh ánh mắt vô tội, ra chỗ sàn giữa nhà, quỳ bên cạnh Mạc Từ Duệ. Cô khẽ giật giật áo Mạc Từ Duệ, nhưng anh cúi đầu nhìn xuống đất, rồi dịch người ra xa.

Trời chứng giám, cô chẳng hiểu chuyện gì đang diễn ra.

“Rồi, nói đi, hợp đồng hôn nhân là gì?”

Mẹ Thẩm vừa nghiêng răng, vừa cầm chổi lông gà phe phẩy.

“Kìa mình, con nó sợ, để con từ từ nói.”

Nhận ra sắc mặt tái mét của con gái, Thẩm ba lên tiếng bênh vực.

“Không, không có.” Ninh Ninh lấp bắp.

“Còn cãi.”

“Mình, bình tĩnh, hít vào ”

Mẹ Thắm kích động giáng chổi lông gà xuống, ba Thắm nhanh tay bắt được, Ninh Ninh bị dọa sợ một phen, nhảy dựng ra xa.

Bên kia, ba mẹ Mạc bình ổn hơn, Thắm Dung trầm thấp:

“Từ Duệ, con cũng im lặng gần 3 tiếng rồi, con nói xem.”

“Thắm Dung, trong chuyện này nhất định là do Ninh Ninh bày trò, con rể Duệ không bao giờ làm thế.” Từ Na nói, rồi nhìn về phía Mạc Từ Duệ. Đứa con rể này bà rất ưa thích, càng nhìn càng thấy thuận mắt, nhưng nếu hợp đồng này hôn nhân này có tồn tại thì thật đáng tiếc...

“Mình à, mỗi Ninh Ninh làm sao bày trò được, cả hai đứa cùng phải khởi xướng, chứ không....” Chuyên gia bao che khuyết điểm lên tiếng. Ninh Ninh cảm kích nháy nháy mắt với cha mình.

“.....Là do con.”

Mạc Từ Duệ trầm thấp đáp, vì cúi đầu nên không nhìn thấy mặt anh, nhưng hai bàn tay anh đặt trên gối đã siết chặt đến thâm tím.

“Hợp đồng là do con bày ra, kết hôn giả cũng là chủ ý của con. ”

21. Chương 11: Chương 11

Dưới cái nhìn sững sờ của mọi người, Mạc Từ Duệ đi nhanh ra ngoài. Ninh Ninh há hốc mồm một hồi lâu, sau cũng chạy ra.

“Anh Từ Duệ.”

Ninh Ninh kêu lên. Anh đi nhanh quá, cô không theo kịp.

Mạc Từ Duệ dừng bước, quay người lại. Trong bóng tối, cô không nhìn rõ khuôn mặt anh vì đã quá một mỗi mà đã xuất hiện sự tím tái khác thường.

Ninh Ninh cố gắng chạy lại.

“Em đứng đấy.”

Mạc Từ Duệ nhận thấy giọng nói của mình run run, anh theo bản năng cố gắng thanh tịnh lại cuống hòng.

“Tối quá, em không thấy...”

“Ninh Ninh,...” Mạc Từ Duệ ngắt lời cô, giọng anh tràn đầy cô đơn và buồn bã:

“Hợp đồng này do anh bắt đầu, hãy để anh kết thúc đi.”

Anh mệt rồi.

Chạy theo cô cả chặng đường dài, anh đã không còn sức nữa rồi. Dừng lại ở đây thôi. Thắm Ninh Ninh, em đừng tạo ảo tưởng và hi vọng cho anh nữa. Khi anh nghĩ cô đã bắt đầu có tình cảm với anh, bắt đầu yêu thích anh, thì cô lại đẩy anh ra. Khi anh nghĩ, cô đã chấp nhận cuộc hôn nhân này, thì ngày hôm nay, cô nói cho anh biết, cuộc hôn nhân này cũng chỉ là một hợp đồng, chỉ là một tờ giấy với các thỏa thuận mà thôi. Cô vĩnh viễn xem đây chỉ là một hợp đồng, vì thế không ngại mà đùa giỡn, mà chơi đùa. Tâm can của anh đã bị cô giẫm nát dưới chân rồi.

“Thắm Ninh Ninh, hãy cho anh chút tự trọng cuối cùng.”

Giọng nói anh rất đậm, rất trầm, giống như một lời thỉnh cầu, một lời van lạy, Ninh Ninh nghe mà bủn rủn chân tay, trong lòng cô hoang mang cực độ, lắp bắp:

“Vậy chúng ta.....”

“Chúng ta không còn bất kỳ ràng buộc nào.”

Mạc Từ Duệ tiếp lời cô. Mọi quan hệ anh trai-em gái, anh không cần. Anh không thể đối xử với cô giống như trước đây được nữa. Anh là người ích kỷ, anh không thể ở bên cô khi tim anh đang rỉ máu được, câu nói ‘chúng ta đừng gặp nhau nữa’ nghẹn trong cổ họng, Mạc Từ Duệ bước nhanh dời đi.

“Anh Từ Duệ, em đau quá!” Ninh Ninh lảo bảo nhìn theo bóng dáng Mạc Từ Duệ đang xa dần. Đến khi bóng dáng anh khuất hẳn, cô bỗng nhiên ngồi sụp xuống, ôm chặt lấy ngực mình, nước mắt bỗng nhiên tuôn trào.

“Đau quá, em không thở được. Tại sao lại khó chịu như vậy? Mạc Từ Duệ.”

Ninh Ninh không ngừng dấm lên lồng ngực mình, nhưng cô vẫn thấy lồng nhói lên từng cơn đau đớn, không cách nào xoa tan đi được. Cô thần thờ lê bước về nhà, nước mắt vẫn không ngừng rơi xuống.

Hai ngày, Thẩm Ninh Ninh liên tục gọi điện cho anh, nhưng đều ngoài vùng phủ sóng. Ninh Ninh bồn chồn, đi đi lại lại trong phòng, cảm giác bất an khiến cô không yên.

“Ninh Ninh ăn chút gì đi con. Hai ngày nay con chưa ăn gì.”

Thẩm ba thương xót nói, gấp miếng đùi gà vào bát cô.

Thẩm mẹ dù vẫn tức giận, nhưng cũng xót con, thúc ép cô ăn bằng được.

“Con không đói.” Ninh Ninh rầu rĩ nói.

“Đói hay không cũng phải ăn vào.” Thẩm mẹ kiên quyết gấp đầy thức ăn vào bát cô. “Từ Duệ tốt như vậy mà không biết giữ, ngẩn ngơ cái gì, chuẩn bị đi xem mắt cho mẹ. Con với chả cái...”

Nhắc đến Mạc Từ Duệ, Ninh Ninh lại thấy nhói đau, cô buông đũa, chạy nhanh vào phòng, nước mắt cứ thế tràn ra.

“Kìa mình, con nó cũng đau mà.”

“Đau đớn gì khi bày ra trò lừa gạt người lớn ”

“Con nó không ăn được kìa.”

Ở bên ngoài, Thẩm ba mẹ vẫn to nhỏ tranh cãi.

Thẩm Ninh Ninh, mày khóc cái gì, đồ ngốc.

Ninh Ninh nằm mơ. Mạc Từ Duệ đang ở phía trước, nhưng cô không tài nào đuổi kịp được. Lúc nào, cô cũng chạy phía sau anh, nhưng chỉ nhìn bóng lưng anh vô tình và lạnh lẽo.

Anh nói: chúng ta đừng là gì của nhau nữa.

Anh nói: dừng lại ở đây thôi, chúng ta đừng gặp mặt nhau nữa.

Không!!! Ninh Ninh muốn hét lên ngăn cản, nhưng bóng anh càng xa hơn, rồi hoàn toàn biến mất.

Ninh Ninh tỉnh lại đã hơn 8h tối, mồ hôi rơi đầm đìa, ướt đầm lên gối. Cô bàng hoàng nhớ đến giấc mơ vừa rồi, chân thực đến thế, thậm chí cô còn nhìn thấy ánh mắt gần lên những tia máu của anh.

Không được, Ninh Ninh lo sợ với tay lấy túi xách, bắt xe trong đêm về thành phố. Đến biệt thự Hoàng Viên đã là quá nửa đêm. Cô đứng trước cổng, cơn ớn lạnh chạy dọc khắp người. Không phải vì quần áo mỏng manh trên người, mà cô nhận thấy anh còn chưa về.

Gọi điện thoại thêm vài lần, Ninh Ninh chán nản đi vào. Cả đêm cô ngồi gục trên ghế sofa, cô vì muốn đợi anh, cũng vì không dám ngủ, cô sợ giấc mơ kia sẽ tái diễn.

Sáng sớm, Ninh Ninh lại gọi điện, đầu máy bên kia vẫn tự động lặp lại những câu nói không ngừng. Không liên lạc được. Ninh Ninh lại tiếp tục ấn gọi một số khác.

“Phu nhân.” Trợ lý Lâm ở đầu bên kia nghe máy, cung kính chào.

“Anh Từ Duệ đâu? Anh ấy có khỏe không?” Ninh Ninh trầm thấp.

Lâm Phó nhớ đến bộ dáng của một con người trong hai ngày nay: Đầu tiên là uống quá nhiều rượu phải cấp cứu khẩn cấp trong bệnh viện, thứ hai là trốn viện không chịu chữa trị, cuối cùng là lao vào làm việc không ngừng nghỉ.

Lâm Phó cũng đoán nguyên nhân từ chỗ Mạc phu nhân, rất muốn nói với cô, nhưng câu nói ngàn đĩnh đóng cột của Mạc Từ Duệ ‘tôi không thích trợ lý nhiều lời’, khiến anh im bật. Lâm Phó thầm nói: Con người, cũng chỉ vì cơm áo gạo tiền.

“Hiện giờ tổng giám đốc đang họp.” Thông báo một tiếng, Lâm Phó chợt dạ tắt máy.

“Trời ạ, nhìn cậu này.” Triệu Dĩnh hét lên, nhìn chăm chăm vào tóc tai, quần áo của Ninh Ninh.

22. Chương 11: Đừng Là Gì Của Nhau Nữa

Dưới cái nhìn sững sờ của mọi người, Mạc Từ Duệ đi nhanh ra ngoài. Ninh Ninh há hốc mồm một hồi lâu, sau cũng chạy ra.

“Anh Từ Duệ.”

Ninh Ninh kêu lên. Anh đi nhanh quá, cô không theo kịp.

Mạc Từ Duệ dừng bước, quay người lại. Trong bóng tối, cô không nhìn rõ khuôn mặt anh vì đã quá mệt mỏi mà đã xuất hiện sự tím tái khác thường.

Ninh Ninh cố gắng chạy lại.

“Em đứng đấy.”

Mạc Từ Duệ nhận thấy giọng nói của mình run run, anh theo bản năng cố gắng thanh tịnh lại cuống hòng.

“Tối quá, em không thấy...”

“Ninh Ninh,...” Mạc Từ Duệ ngắt lời cô, giọng anh tràn đầy cô đơn và buồn bã:

“Hợp đồng này do anh bắt đầu, hãy để anh kết thúc đi.”

Anh mệt rồi.

Chạy theo cô cả chặng đường dài, anh đã không còn sức nữa rồi. Dừng lại ở đây thôi. Thấm Ninh Ninh, em đừng tạo ảo tưởng và hi vọng cho anh nữa. Khi anh nghĩ cô đã bắt đầu có tình cảm với anh, bắt đầu yêu thích anh, thì cô lại đẩy anh ra. Khi anh nghĩ, cô đã chấp nhận cuộc hôn nhân này, thì ngày hôm nay, cô nói cho anh biết, cuộc hôn nhân này cũng chỉ là một hợp đồng, chỉ là một tờ giấy với các thỏa thuận mà thôi. Cô vĩnh viễn xem đây chỉ là một hợp đồng, vì thế không ngại mà đùa giỡn, mà chơi đùa. Tâm can của anh đã bị cô giẫm nát dưới chân rồi.

“Thấm Ninh Ninh, hãy cho anh chút tự trọng cuối cùng.”

Giọng nói anh rất đậm, rất trầm, giống như một lời thỉnh cầu, một lời van lài, Ninh Ninh nghe mà bủn rủn chân tay, trong lòng cô hoang mang cực độ, lắp bắp:

“Vậy chúng ta.....”

“Chúng ta không còn bất kỳ ràng buộc nào.”

Mạc Từ Duệ tiếp lời cô. Mọi quan hệ anh trai-em gái, anh không cần. Anh không thể đối xử với cô giống như trước đây được nữa. Anh là người ích kỷ, anh không thể ở bên cô khi tim anh đang rỉ máu được, câu nói ‘chúng ta đừng gặp nhau nữa’ nghẹn trong cổ họng, Mạc Từ Duệ bước nhanh dời đi.

“Anh Từ Duệ, em đau quá!” Ninh Ninh lảo lảo nhìn theo bóng dáng Mạc Từ Duệ đang xa dần. Đến khi bóng dáng anh khuất hẳn, cô bỗng nhiên ngồi sụp xuống, ôm chặt lấy ngực mình, nước mắt bỗng nhiên tuôn trào.

“Đau quá, em không thở được. Tại sao lại khó chịu như vậy? Mạc Từ Duệ.”

Ninh Ninh không ngừng dấm lên lồng ngực mình, nhưng cô vẫn thấy lòng nhói lên từng cơn đau đớn, không cách nào xoa tan đi được. Cô thẫn thờ lê bước về nhà, nước mắt vẫn không ngừng rơi xuống.

Hai ngày, Thấm Ninh Ninh liên tục gọi điện cho anh, nhưng đều ngoài vùng phủ sóng. Ninh Ninh bồn chồn, đi đi lại lại trong phòng, cảm giác bất an khiến cô không yên.

“Ninh Ninh ăn chút gì đi con. Hai ngày nay con chưa ăn gì.”

Thấm ba thương xót nói, gấp miếng đùi gà vào bát cô.

Thấm mẹ dù vẫn tức giận, nhưng cũng xót con, thúc ép cô ăn bằng được.

“Con không đói.” Ninh Ninh rầu rĩ nói.

“Đói hay không cũng phải ăn vào.” Thẩm mẹ kiên quyết gấp đầy thức ăn vào bát cô. “Từ Duệ tốt như vậy mà không biết giữ, ngẩn ngơ cái gì, chuẩn bị đi xem mắt cho mẹ. Con với chả cái...”

Nhắc đến Mạc Từ Duệ, Ninh Ninh lại thấy nhói đau, cô buông đũa, chạy nhanh vào phòng, nước mắt cứ thế tràn ra.

“Kìa mình, con nó cũng đau mà.”

“Đau đốn gì khi bày ra trò lừa gạt người lớn ”

“Con nó không ăn được kìa.”

Ở bên ngoài, Thẩm ba mẹ vẫn to nhỏ tranh cãi.

Thẩm Ninh Ninh, mày khóc cái gì, đồ ngốc.

Ninh Ninh nằm mơ. Mạc Từ Duệ đang ở phía trước, nhưng cô không tài nào đuổi kịp được. Lúc nào, cô cũng chạy phía sau anh, nhưng chỉ nhìn bóng lưng anh vô tình và lạnh lẽo.

Anh nói: chúng ta đừng là gì của nhau nữa.

Anh nói: dừng lại ở đây thôi, chúng ta đừng gặp mặt nhau nữa.

Không!!! Ninh Ninh muốn hét lên ngăn cản, nhưng bóng anh càng xa hơn, rồi hoàn toàn biến mất.

Ninh Ninh tỉnh lại đã hơn 8h tối, mồ hôi rơi đầm đìa, ướt đầm lên gối. Cô bàng hoàng nhớ đến giấc mơ vừa rồi, chân thực đến thế, thậm chí cô còn nhìn thấy ánh mắt gần lên những tia máu của anh.

Không được, Ninh Ninh lo sợ với tay lấy túi xách, bắt xe trong đêm về thành phố. Đến biệt thự Hoàng Viên đã là quá nửa đêm. Cô đứng trước cổng, cơn ớn lạnh chạy dọc khắp người. Không phải vì quần áo mỏng manh trên người, mà cô nhận thấy anh còn chưa về.

Gọi điện thoại thêm vài lần, Ninh Ninh chán nản đi vào. Cả đêm cô ngồi gục trên ghế sofa, cô vì muốn đợi anh, cũng vì không dám ngủ, cô sợ giấc mơ kia sẽ tái diễn.

Sáng sớm, Ninh Ninh lại gọi điện, đầu máy bên kia vẫn tự động lặp lại những câu nói không ngừng. Không liên lạc được. Ninh Ninh lại tiếp tục ấn gọi một số khác.

“Phu nhân.” Trợ lý Lâm ở đầu bên kia nghe máy, cung kính chào.

“Anh Từ Duệ đâu? Anh ấy có khỏe không?” Ninh Ninh trầm thấp.

Lâm Phó nhớ đến bộ dáng của một con người trong hai ngày nay: Đầu tiên là uống quá nhiều rượu phải cấp cứu khẩn cấp trong bệnh viện, thứ hai là trốn viện không chịu chữa trị, cuối cùng là lao vào làm việc không ngừng nghỉ.

Lâm Phó cũng đoán nguyên nhân từ chỗ Mạc phu nhân, rất muốn nói với cô, nhưng câu nói ngàn đình đóng cột của Mạc Từ Duệ ‘tôi không thích trợ lý nhiều lời’, khiến anh im bặt. Lâm Phó thầm nói: Con người, cũng chỉ vì cơm áo gạo tiền.

“Hiện giờ tổng giám đốc đang họp.” Thông báo một tiếng, Lâm Phó chợt dạ tắt máy.

“Trời ạ, nhìn cậu này.” Triệu Dĩnh hét lên, nhìn chăm chăm vào tóc tai, quần áo của Ninh Ninh.

“Ninh Ninh, cậu trở nên thảm hại như thế từ bao giờ?”

Kéo Ninh Ninh vào trong quán cà phê quen thuộc, Triệu Dĩnh cẩn thận vuốt nhẹ những sợi tóc rối sang hai bên, giúp Thẩm Ninh Ninh chỉnh lại ngay ngắn bộ áo ngủ, đồng thời xoa chút kem dưỡng lên đôi mắt thâm quầng của cô.

“Triệu Dĩnh à, mình bị bệnh rồi.” Ninh Ninh khóc ầm lên: “Mình không thở được, cổ họng như nghẹn lại, tim cũng đau lắm.”

“Bình tĩnh, bình tĩnh” Triệu Dĩnh vội vàng vuốt nhẹ lưng cô.

Phục vụ đi đến, Triệu Dĩnh ái ngại chần chừ.

“Cho 2 ly cà phê.”

“À không.” Liếc nhìn Thẩm Ninh Ninh, cô bạn khế gọi nhân viên phục vụ lại: “Cho tôi hai ly nước trái cây bỏ thêm nhiều đá chút, 1 phần bánh sandwich, 1 bánh pizza với một đĩa bánh bao. Cảm ơn.”

Đẩy hết phần ăn về phía Ninh Ninh, Triệu Dĩnh khoát khoát tay. “Ăn chút gì rồi hẵng nói.”

Cô cầm chiếc bánh bao lên, cắn một miếng. Miệng khô không khốc, khiến Ninh Ninh ghen lại, ho sặc sụa:

“Uống chút nước đi.” Triệu Dĩnh nhanh chóng đưa ly nước cho Ninh Ninh. Uống một ngụm lớn, cái mát lạnh khiến cho cô tỉnh táo không ít. Ninh Ninh lau nước mắt, gượng cười:

“Mình....”

Đôi mắt cô chợt trừng lớn, nhìn sang bên kia đường. Bóng dáng quen thuộc đang cùng với một cô gái đi vào trong nhà hàng. Họ sóng bước, chân trước chân sau vào cửa, hình ảnh này trông vô cùng chói mắt.

“Mạc Từ Duệ ” Ninh Ninh khẽ thầm thì.

‘Tổng giám đốc đang họp.’ Trợ lý Lâm nói dối cô. Không, chính là anh nói dối cô, thật sự không muốn cùng cô có chút quan hệ nào hay sao?

Điện thoại có chuông báo tin nhắn rung lên.

Thẩm Ninh Ninh cảm thấy hốc mắt nóng lên, nước mắt rất khó mới ngăn được, lại chảy ra ròng rọc. Cô xem tin nhắn vừa khóc vừa cười.

“ Mạc phu nhân, xin chào.

Nhà hàng 24/7, đường Xuân Phương

Lần này là quà đáp lễ.”

Nhà hàng 24/7, đó là nơi Mạc Từ Duệ vừa bước vào.

Trước kia, tiếp nhận chơi đùa, bày trò dễ dàng đến thế, mà giờ từng bước đi như dẫm vào rừng gai. Ninh Ninh cười chua xót, cầm túi sách, chạy nhanh sang bên kia đường.

Cô muốn bước vào, nhưng lại chần chờ ngoài cửa nhìn vào cô gái đó. Tóc xoăn quăn rũ suôn mượt; khuôn mặt sắc nét, xinh đẹp; dáng người nóng bỏng, dụ hoặc nhưng lại rất chín chắn, trưởng thành. Đối lập như thế, tạo một sức hấp dẫn rất lớn. Tay nắm cửa của Ninh Ninh bỗng chốc buông lơi, dù không muốn thừa nhận, nhưng cô gái đó là kiểu người thích hợp với Mạc Từ Duệ hơn cô.

“Trần tổng, mời ngồi.”

Bên trong, Mạc Từ Duệ lịch sự kéo ghế cho người đối diện, sau đó buông bỏ cúc áo vest, ngồi vào chỗ của mình.

“Mạc tổng khách sáo.” Trần Diệp khẽ cười, trào phúng nói: “Được hợp tác cùng với người tài giỏi như Mạc tổng, Trần Diệp thấy rất vinh hạnh.”

Nói rồi, lịch sự giơ ly rượu vang lên.

“Trần tổng khiêm tốn.” Mạc Từ Duệ cười lạnh, uống cạn.

Mất anh khẽ liếc nhìn ra phía cửa, nhưng không nhìn thấy bóng dáng của Ninh Ninh rời đi, tầm mắt anh nhìn vào góc khuất của nhà hàng, tinh mắt thấy một tay săn ảnh đang chụp lia lịa. Nhớ đến những tin nhắn bí ẩn kia, mày kiểm khẽ nhíu:

“Xin lỗi, tôi đi rửa tay một chút.”

Mạc Từ Duệ khách sáo cười, đường hoàng đi vào nhà vệ sinh, đến góc khuất của hành lang, anh gọi cho trợ lý Lâm thông báo một tiếng, sau đó từ cửa sau đi vòng ra ngoài.

Bụp.

Vừa nhìn thấy tên theo dõi, Mạc Từ Duệ xông đến đá mạnh chân, chiếc máy ảnh của hắn cũng theo đó mà văng ra xa. Sau đó, anh lao vào đánh tay đôi với tên săn ảnh, tay chân linh hoạt vừa tránh né, vừa ra sức đánh lại. Nghĩ đến những tin nhắn kích động chia rẽ kia là do hắn làm ra, mang sẵn tâm trạng không vui, Mạc Từ Duệ nghiêng rằng, đánh mạnh hơn. Chẳng mấy chốc, tên kia bê bết máu, nằm phục xuống đất.

“Tổng giám đốc.” Trợ lý Lâm chạy lại vội vàng hét to. Anh vừa mới ra ngoài gửi xe mà đã xảy ra chuyện.

“Không có gì. Cậu xử lý.” Anh lau vết máu trên mặt, bỏ lại một câu rồi lững thững theo đường ngược lại trở vào.

“Mạc tổng.” Trần Diệp kinh ngạc khi nhìn thấy vết thương trên mặt anh. Cô cầm khăn giấy, định tiến đến lau vết máu đang chảy, nhưng Mạc Từ Duệ không khách sáo gì, trực tiếp hất ra.

“Có lẽ bữa cơm này phải khát Trần tổng rồi.” Anh đứng dậy, chuẩn bị đi ra ngoài.

“Dù sao cũng nên đưa tôi về công ty đã chứ.” Dù bực bội trong lòng, nhưng Trần Diệp vẫn giữ được nụ cười xinh đẹp, tao nhã nói. Kỳ thực, cô vẫn luôn ái mộ con người tài giỏi này, vẫn luôn mong muốn có nhiều cơ hội chung đụng cùng anh.

Mạc Từ Duệ không nói gì, nhưng bước chân dừng lại chờ người đằng sau. Anh tính toán để trợ lý Lâm lái xe đưa cô ta về, nhưng lại nhớ đến trợ lý Lâm đang bận với tên săn ảnh kia, chau mày. Trần Diệp, vui sướng trong lòng, đi nhanh theo bước chân.

Thẩm Ninh Ninh đi qua đi lại ở bãi đỗ xe, tìm kiếm một hồi với nhìn thấy chiếc xe của anh đang đỗ ở một góc, cô thầm tính toán sẽ đợi anh ở đây, nói rõ ràng với anh. Nhưng nhìn thấy cảnh hai người lại sóng đôi nhau đi đến, Ninh Ninh đau xót, trốn nhanh vào cây cột bên cạnh.

Mạc Từ Duệ mất kiên nhẫn đi nhanh về phía trước, nhìn người đằng sau lông mày nhíu chặt lại. Trần Diệp đi đôi giày cao gót hơn 10 phân, khó khăn lắm mới đuổi kịp anh, khẽ thở ra một hơi, rồi lấy khăn tay lau nhẹ mồ hôi trên trán. Bình ổn lại một chút, cô định bước tiếp, nhưng hệt chân chuẩn bị ngã sông ra. Mạc Từ Duệ nhanh tay giữ được, kéo cô ta lại, ngoài ý muốn lại ôm vào lòng. Chưa đến 2s sau, anh đẩy mạnh ra.

Nhưng màn này trong mắt Thẩm Ninh Ninh vô cùng chói mắt, ở góc nhìn của cô hình ảnh hai người ôm nhau tình chàng ý thiếp vô cùng rõ nét. Cô ôm chặt lấy ngực, khẽ đập mạnh, lệ nóng theo đó mà tuôn trào, mắt nhìn anh tràn đầy đau đớn. Mạc Từ Duệ, anh khiến em sao thế này?

Mạc Từ Duệ cũng theo đó mà nhìn thấy bóng người đang lấp bên cây cột. Rất giống cô. Hai mắt gắt gao nhìn lại lần nữa, anh cười trào phúng một hồi rồi buông bỏ tầm mắt, nhìn sang nơi khác. Anh nhớ cô đến phát điên rồi, Mạc Từ Duệ nặng nề thở, hình bóng của cô xuất hiện ở khắp mọi nơi, ngay lúc này đây, anh cũng muốn đến điên dại được nhìn thấy cô, ảo tưởng cô vẫn ngay cạnh mình.

“Hình như bị trật chân rồi.” Trần Diệp ở bên kia than nhẹ.

Mạc Từ Duệ khẽ nắm bàn tay kêu rằng rắc, anh đã không còn kiên nhẫn để ở bên cạnh cô ta rồi. Ôm lấy ngang người cô ta, bước nhanh vào chỗ để xe, ở ghế đằng sau thô bạo ném xuống. Khởi động xe, nhanh chóng rời đi.

Ninh Ninh dựa vào cây cột rồi dần dần tụt xuống thở dốc. Cô nhớ đến lúc ánh mắt hai người giao nhau, ánh mắt anh tuyệt tình và lạnh lẽo đến thế, ngay lập tức lảng tránh ánh nhìn của cô, tình ý bề cô gái kia vào lòng. Chúng ta không còn bất kỳ ràng buộc nào nữa. Anh quả nhiên muốn thế, và hôm nay anh muốn thông báo với cô rằng anh đang làm như vậy.

23. Chương 12: Chương 12

“Ninh Ninh”

Triệu Dĩnh tìm thấy cô là lúc cô đang thơ thẩn đi trên đường.

“Cậu điên à, suýt bị xe đâm rồi đấy.” Nhớ đến màn vừa rồi, Triệu Dĩnh vẫn còn hoảng sợ, nếu cô không nhanh tay kéo lại, thì giờ....

“Mình sao?” Ninh Ninh cười ngây dại.

“Thảm Ninh Ninh, rốt cuộc có chuyện gì? Vì Mạc Từ Duệ phải không?” Triệu Dĩnh lắc mạnh tay cô.

Ninh Ninh âm thầm lắc đầu, không phải.

“Cậu không cần giấu. Ngày hôm nay thấy cậu chạy ngay theo bóng dáng anh ta là mình đã biết rồi. Chính là cậu thích anh ta.”

Triệu Dĩnh kết luận.

“Không, mình không có.” Cô tiếp tục lắc đầu.

“Mình đã đính ninh có nên nói cho cậu biết hay không, khi nghe cậu kể về màn bắt gian đột trước, và cả sự việc ngày hôm nay nữa, cậu giống như cô vợ nhỏ đang ghen chồng.”

Triệu Dĩnh tiếp tục vạch trần cô.

“Mình thích anh ấy thì sao? Không quan trọng nữa, anh ấy không cần mình nữa rồi.” Ninh Ninh nghẹn ngào.

“Đi, mình dẫn cậu đi gặp hán ta, nói rõ ràng.” Triệu Dĩnh xồng xộc kéo tay cô.

“không, mình không đi.” Ninh Ninh nhất quyết lắc đầu, nước mắt thi nhau chảy dài: “Triệu Dĩnh cậu thật độc ác.” Ninh Ninh định đánh vào vai cô bạn, nhưng trong phút chốc, cô lao vào lòng Triệu Dĩnh, khóc nức nở.

“Nếu không được thì buông bỏ thôi. Tìm một cuộc sống mới.”

Vừa xoa đầu cô, Triệu Dĩnh vừa nhẹ nhàng khuyên bảo.

“Mẹ, con quyết định rồi, con sẽ đi xem mắt.”

“Thật sao? ” Ở đầu dãy bên kia, Từ Na vui vẻ: “Con quyết định đúng lắm. Thành bé nhà Trác gia, nghe nói tính tình tốt lắm.”

“Con biết. Mẹ, hiện tại con không tiện ở Hoàng Viên, mẹ tìm cho con một căn hộ, với lại gửi cho con ít tiền.”

Ninh Ninh thở dài, bây giờ cũng không thể nào dùng tiền của anh được nữa.

“Được rồi. Có một phòng trung cư ở đường E, con đến đó đi. Ngày mai mẹ sẽ chuyển đồ đạc qua.”

Từ Na bên kia trầm thấp, nghĩ đến con rể Duệ lại đau lòng, ba Thảm ở bên cạnh nhanh chóng bắt lời:

“Con gái, cố gắng ăn uống đầy đủ, giữ gìn sức khỏe. Mai kia rồi ba mẹ lên, nha con. Việc xem mắt không cần gấp gáp. Kết hôn không phải chuyện đùa”

“Dạ vâng.”

Ninh Ninh vào siêu thị mua ít đồ dùng đơn giản, bắt xe vào khu trung cư. Nấu một ít cháo, cô cố gắng ăn thật từ tốn, lâu ngày không ăn cơm khiến cho cổ họng cô vừa đắng chát vừa khô không khốc. Uống một ít sữa nóng, cô nằm lên giường, tự động viên mình không suy nghĩ nhiều, yên ổn ngủ. Ngày mai, cô sẽ phải đến biệt thự chuyển đồ, rồi đây mọi việc sẽ thực sự kết thúc.

Quyết không còn quan hệ ràng buộc gì, nhưng Ninh Ninh vẫn lo sợ. Đợi đến lúc chắc chắn rằng anh không có ở nhà, cô mới đi vào. Dọn dẹp đồ cần thiết, Ninh Ninh sưng người khi nhìn thấy chiếc váy xanh được treo cẩn thận trong tủ. Cô mơn trớn lần váy, nhẹ nhàng sờ vào làn ren mỏng, sau đó ôm vào lòng. Mới hôm qua còn

24. Chương 12: Xem Mắt

“Ninh Ninh”

Triệu Dĩnh tìm thấy cô là lúc cô đang thơ thẩn đi trên đường.

“Cậu điên à, suýt bị xe đâm rồi đấy.” Nhớ đến màn vừa rồi, Triệu Dĩnh vẫn còn hoảng sợ, nếu cô không nhanh tay kéo lại, thì giờ...

“Mình sao?” Ninh Ninh cười ngây dại.

“Thảm Nình Nình, rốt cuộc có chuyện gì? Vì Mạc Từ Duệ phải không?” Triệu Dĩnh lắc mạnh tay cô.

Ninh Ninh âm thầm lắc đầu, không phải.

“Cậu không cần giấu. Ngày hôm nay thấy cậu chạy ngay theo bóng dáng anh ta là mình đã biết rồi. Chính là cậu thích anh ta.”

Triệu Dĩnh kết luận.

“Không, mình không có.” Cô tiếp tục lắc đầu.

“Mình đã đính ninh có nên nói cho cậu biết hay không, khi nghe cậu kể về màn bắt gian đột trước, và cả sự việc ngày hôm nay nữa, cậu giống như cô vợ nhỏ đang ghen chồng.”

Triệu Dĩnh tiếp tục vạch trần cô.

“Mình thích anh ấy thì sao? Không quan trọng nữa, anh ấy không cần mình nữa rồi.” Ninh Ninh ngẹn ngào.

“Đi, mình dẫn cậu đi gặp hẳn ta, nói rõ ràng.” Triệu Dĩnh xồng xộc kéo tay cô.

“không, mình không đi.” Ninh Ninh nhất quyết lắc đầu, nước mắt thi nhau chảy dài: “Triệu Dĩnh cậu thật độc ác.” Ninh Ninh định đánh vào vai cô bạn, nhưng trong phút chốc, cô lao vào lòng Triệu Dĩnh, khóc nức nở.

“Nếu không được thì buông bỏ thôi. Tìm một cuộc sống mới.”

Vừa xoa đầu cô, Triệu Dĩnh vừa nhẹ nhàng khuyên bảo.

“Mẹ, con quyết định rồi, con sẽ đi xem mắt.”

“Thật sao? ” Ở đầu dãy bên kia, Từ Na vui vẻ: “Con quyết định đúng lắm. Thằng bé nhà Trác gia, nghe nói tính tình tốt lắm.”

“Con biết. Mẹ, hiện tại con không tiện ở Hoàng Viên, mẹ tìm cho con một căn hộ, với lại gửi cho con ít tiền.”

Ninh Ninh thở dài, bây giờ cũng không thể nào dùng tiền của anh được nữa.

“Được rồi. Có một phòng trung cư ở đường E, con đến đó đi. Ngày mai mẹ sẽ chuyển đồ đạc qua.”

Từ Na bên kia trầm thấp, nghĩ đến con rể Duệ lại đau lòng, ba Thắm ở bên cạnh nhanh chóng bắt lời:

“Con gái, cố gắng ăn uống đầy đủ, giữ gìn sức khỏe. Mai kia rồi ba mẹ lên, nha con. Việc xem mắt không cần gấp gáp. Kết hôn không phải chuyện đùa”

“Dạ vâng.”

Ninh Ninh vào siêu thị mua ít đồ dùng đơn giản, bắt xe vào khu trung cư. Nấu một ít cháo, cô cố gắng ăn thật từ tốn, lâu ngày không ăn cơm khiến cho cổ họng cô vừa đắng chát vừa khô không khóc. Uống một ít sữa nóng, cô nằm lên giường, tự động viên mình không suy nghĩ nhiều, yên ổn ngủ. Ngày mai, cô sẽ phải đến biệt thự chuyển đồ, rồi đây mọi việc sẽ thực sự kết thúc.

Quyết không còn quan hệ ràng buộc gì, nhưng Ninh Ninh vẫn lo sợ. Đợi đến lúc chắc chắn rằng anh không có ở nhà, cô mới đi vào. Dọn dẹp đồ cần thiết, Ninh Ninh sững người khi nhìn thấy chiếc váy xanh được treo cẩn thận trong tủ. Cô mơn trớn làn váy, nhẹ nhàng sờ vào làn ren mỏng, sau đó ôm vào lòng. Mới hôm qua còn gấn bó, khăng khít, mà hôm nay như người của hai thế giới xa lạ, anh và cô sao lại đi đến bước đường này. Buổi phỏng vấn đó, Thẩm Ninh Ninh đã không đi, thật ra cô đã chẳng có tâm trạng và lòng dạ nào để tham gia chương trình đó nữa.

Đặt chìa khóa nhà, chìa khóa xe, thẻ ngân hàng,... cô viết thêm dòng chữ trên tờ giấy ghi nhớ rồi đặt trên bàn, luyến tiếc nhìn lại một lượt căn hộ sau đó rời đi. Buổi sáng thời tiết trong lành, khí trời mát mẻ, Ninh Ninh trong lòng cảm thấy nhẹ nhõm, cô hít thở thật sâu, thoát ra khỏi sự ràng buộc với anh, con đường phía trước, giờ chỉ còn một mình cô đi.

“Thế nào, không chịu nói.” Mạc Từ Duệ lạnh lùng nhìn người đàn ông đang quỳ dưới đất, anh nói lỏng cà vạt, hừ lạnh:

“Không nói tôi cũng cho người điều tra được.”

Tên sẵn ảnh cúi thấp đầu, người anh ta tràn đầy vết thương, máu trên người đã khô lại, bết bết trên áo, vẫn ghần từng giọt:

“Các người giam giữ người trái phép.”

“Trái phép.” Mạc Từ Duệ cười lớn, sau đó ánh mắt nheo lại, sắc bén, tràn đầy nguy hiểm: “Giết anh còn được nữa là...”

“Tại sao lại theo dõi tôi, tại sao lại gửi tin nhắn cho cô ấy? Mục đích của anh là gì?”

Đối với người có dã tâm, anh không phải kiểu người dễ bắt nạt, kẻ nào có ý đồ chạm đến người mà anh yêu thương, Mạc Từ Duệ quyết dùng cách đó trả lại gấp trăm nghìn lần.

“Tổng giám đốc.” Trợ lý Lâm đi vào, mang theo một tập hồ sơ: “Anh ta tên là Long Chính, làm bảo vệ của Hoa Hạ...” Lâm Phó thông báo một tiếng, rồi giơ tập tài liệu ra.

Hoa Hạ? Tình gia? Quả nhiên mục đích đằng sau là Thẩm-Mạc gia. Mạc Từ Duệ trau mày, xem qua tài liệu.

“Xử lý.” Ném lại một câu, Mạc Từ Duệ bước ra ngoài.

Người dưới đất vừa khi nghe tên mình đã lo sợ, bây giờ cả người không ngừng run lấy bầy, hấn ta kịch liệt quỳ lê đến, giữ chặt lấy chân Mạc Từ Duệ:

“Tha cho tôi,... làm ơn tha cho tôi. Hấn ta đe dọa tôi, tôi không còn cách nào khác, vợ tôi ốm, con nhỏ cũng đang bị bệnh,... tôi rất cần tiền.”

Mạc Từ Duệ chán ghét đá mạnh chân ra, băng lãnh lên giọng lặp lại:

“Hấn ta?”

“Phải,...chính là cậu cả của Tình gia, Tình Thiên.”

Người dưới đất run lên từng hồi, kể lể rõ ràng.

“Cho tiền chữa bệnh cho vợ con hấn ta. Người này tôi cần. ”

Liếc nhìn trợ lý Lâm, Mạc Từ Duệ lần này thực sự bước ra khỏi phòng.

Chiều thứ sáu, Ninh Ninh theo cuộc hẹn mà đến nơi gặp mặt.

Mạc Từ Duệ không cho cô trang điểm, đánh phấn lòe loẹt, ăn mặc phô trương kiểu cách lần này cô tự do làm theo ý mình. Đời người có mấy lần được phơi bày tuổi thanh xuân của mình. Nhưng sao lại thấy chua xót và cay đắng như thế.

Đi vào trong quán trà thanh nhã, Ninh Ninh liếc nhìn thấy người đàn ông đang ngồi trên chiếc bàn giữa quán. Trán cô đầy hắc tuyến, thời buổi này mặc áo vest xanh nõn chuối có hơi khoa trương, hơi lộ bạch, cô liên tưởng ngay đến hình ảnh trai bao lẳng lơ trong những quán ba dụ sắc về đêm.

“Xin chào, Trác tiên sinh... Thắm Ninh Ninh.”

Bỏ qua màn bắt tay dạo đầu, cô trực tiếp ngồi xuống, đi thẳng vào đề.

“Chào Thắm tiểu thư. Ngoài đời trông cô còn xinh hơn trong ảnh rất nhiều.”

Giọng nói của hắn ta tràn đầy dâm tục, ánh mắt một mí híp lại không kiêng nể gì đánh giá cô, dừng lại trên khuôn mặt cô 3s rồi chuyển xuống ngực cô.

Gì đây? Đúng rồi, chính là cảm giác rất ghê tởm và khó chịu...

“Trác tiên sinh.” Ninh Ninh âm điệu cao hơn vài bậc, trong lòng tràn đầy vẻ khinh bỉ chán ghét, khẽ nhủ lòng mày, nói xéo:

“Nói chuyện với người lịch sự, tao nhã như Trác tiên sinh đây thật thoải mái.” Cô uống xong ly trà, cười trào phúng: “Thời đại này, đàn ông quá thiếu nhã nhặn, biến thái nhìn chằm chằm ngực phụ nữ nên bị móc mắt, đánh cho một đòn như tử, sau đó lột sạch quần áo tống ra đường, Trác gia thấy thế không?” Nói đến những chữ cuối cùng, Ninh Ninh gằn lên từng giọng.

“Vậy tôi xin phép.” Nói xong, cô ngênh ngang đứng dậy, xách mông rời đi.

Xin thề với trời, cô đã cố gắng kiềm chế để không hắt nước vào mặt anh ta.

Ra ngoài, Ninh Ninh men theo đường lớn vào siêu thị mua đồ chuẩn bị bữa tối, gọi điện cho Triệu Dĩnh, đồng thời thông báo cho cha mẹ Thắm đang sốt ruột chờ ở nhà.

“Xem mắt thất bại, con không thích anh ta.”

“Ninh Ninh, con xem mắt chưa đến 10 phút.” Từ Na thở dài nói, ở bên cạnh Thắm ba cũng ra sức nghe nói chen vào: “Không thích thì thôi đừng có ép mình con ạ.”

“Mẹ, 1 phút đã đủ đánh giá một con người rồi. Anh ta quá dâm tục.”

“Đúng đấy.” Ba Thắm hô vang, tán thành: “Thời đại này, cậu ảm thế gia, thiên chi kiêu tử, kẻ nào không phong lưu, không chơi gái.”

“Vậy con rể Duệ thì sao?” Mẹ Thắm phản bác.

Con rể Duệ của mẹ cũng đang xem mắt tốt đẹp cùng với người kia, tình cảm đậm thắm đến mức chuẩn bị kết hôn rồi.

“A” Mẹ Thắm thấy mình lỡ lời, vội đổi đề tài. “Con thử gặp cậu cả Tĩnh gia xem, người ta cũng đang hoàng, tử tế, cũng thành đạt lắm.”

Ninh Ninh bắt giác đau đầu, cô có cảm giác như tự bẻ đá đập vào chân mình trong những cuộc xem mắt liên miên này. Ngày hôm sau, ba mẹ Thắm lên thăm cô. Còn ngày hôm sau nữa, là ngày đi xem mắt rồi.

Tĩnh Thiên- con trai cả của Tĩnh gia, cũng là một người rất có năng lực. Kinh thành tam đại thế gia, nhưng hắn ta tự mình thành lập công ty, mở rộng và phát triển trên quy mô lớn mà không cần sự hỗ trợ, giúp đỡ từ gia tộc, con người này khả năng không hề tầm thường.

Gặp mặt, Thắm Ninh Ninh cũng thấy tính cách anh ta cũng lạ trên cả mức bình thường.

“Thắm tiểu thư, xin lỗi, tôi đến muộn.” Tĩnh Thiên khách sáo cúi đầu chào, sau đó giơ tay ra bắt nhẹ tay cô, lịch sự ngồi xuống ghế đối diện.

“Xin chào...Tĩnh tiên sinh trăm công ngàn việc...”

Thắm Ninh Ninh nhìn hành động lấy khăn lau nhẹ tay của anh ta mà ghen hòng, lời vừa định nói ra cứng đờ trong cuống họng, hắn ta mặc bệnh sạch sẽ sao, làm màu, thế còn bắt tay với cô làm gì.

“Tĩnh tiên sinh cũng đã biết, tôi là người phụ nữ đã lỡ thì lắm bước.” Ninh Ninh quyết định kết thúc nhanh chóng buổi gặp mặt này. Ý Ninh Ninh muốn nói, cô là phụ nữ đã qua một đời chồng, anh ta tôn quý như thế, tại sao lại chấp nhận cô.

Nhận ra hàm ý của cô, trong ánh mắt của Tĩnh Thiên xoẹt qua một tia sắc bén, nhưng tinh tế che dấu xuống, hẳn ta cười nhẹ:

“Thẩm tiểu thư khiêm tốn. Người đời đều biết tiểu thư của Thẩm gia công dung ngôn hạnh, ưu tú bất phàm, được làm uyên ương cùng đôi với cô là phúc hạnh của Tĩnh Thiên.”

Thì ra là cái danh của Thẩm gia, người làm thương trường, quả nhiên là con cáo già. Thẩm Ninh Ninh được khen mà vẫn đậm phong khinh, nhân nhả uống trà.

Trò chuyện một lúc, vừa vặn thời gian ăn tối. Tĩnh Thiên nhìn đồng hồ, lịch sự mời:

“Thẩm tiểu thư không biết có thể mời cô một bữa cơm không?”

“Thật không dám làm phiền Tĩnh tiên sinh.” Ninh Ninh cười lạnh trong lòng, từ chối thẳng thừng: “Ngại quá, tôi có một cuộc hẹn mà quên mất. Tĩnh tiên sinh bảo trọng.”

Sau đó đến hồi trao đổi số điện thoại, rồi ai đi đường lấy.

25. Chương 13: Chương 13

Thẩm Ninh Ninh lang thang đi dạo, tiếng giày cao gót gõ lạch cạch trên đường làm cô thích thú. Cô đi từng bước nhỏ, vung vẩy túi sách, vừa cười vừa đếm từng ô gạch.

“Mạc Từ Duệ, vào thôi.”

Bên tai vang lên tên gọi quen thuộc, làm Ninh Ninh dơ người, vô thức nhìn về phía phát âm thanh đó.

Lúc này, hai bóng người đang ở cửa khách sạn lôi kéo nhau. Có những sự việc trùng hợp đến bất ngờ, và cũng có những con người đi đâu cũng gặp: Mạc Từ Duệ và cô gái đó.

Vẫn nói không quan tâm, vẫn nói cô đã có con đường riêng của mình, nhưng ngày hôm nay, Ninh Ninh nhận thấy cô buông bỏ không được. Hai người thân thiết đến mức độ đó rồi sao? Trước kia, cô tùy hứng trên đùa, tùy hứng nghịch ngợm vì cô luôn tin tưởng anh, anh sẽ không làm những chuyện trái đạo đức luân thường và quy tắc của mình. Nhưng Mạc Từ Duệ ngày hôm nay, cô không đoán ra được.

Triệu Dĩnh nói: “Nếu không quan tâm thì cậu ngồi đây khóc lóc ỉ ôi, than thân trách phận, so sánh hơn thua để làm gì?”

Triệu Dĩnh nói: “Nếu vẫn còn thích anh ta thì về anh ta về, JQ một trận.”

Thẩm Ninh Ninh hít thở thật sâu, cô nắm vững bàn tay, quyết định. Buông bỏ anh, cô không làm được. Mạc Từ Duệ, đời này của anh chỉ thuộc về một mình em thôi. Đừng trách em, em hôm nay dành anh về.

“Anh Từ Duệ.” Nặng bước chân bôm bốp đi về phía hai người.

“Tiểu Duệ Duệ.” Gọi thêm một tiếng, Ninh Ninh nhào vào trong lòng anh, kéo anh ra khỏi ma trường của cô gái kia.

Mạc Từ Duệ ánh mắt thâm trầm, đứng ngơ người, bần thần một hồi. Ninh Ninh ở trong lòng anh cười đắc ý, ánh mắt thách thức nhìn cô gái kia. Cô ta hôm nay mặc bộ đồ đen công sở, vô cùng tao nhã, quý phái. Đáng người có lỗi có lỗi không vì thế mà biến mất, mà càng được nâng lên bởi vẻ thành thực, trầm ổn của mình. Ninh Ninh so sánh thua thiệt ở trong lòng, ngọ nguậy vào người anh.

“Anh Tiểu Duệ, theo em về nhà.”

Câu nói đánh thức lý trí của Mạc Từ Duệ, anh khẽ buông cô ra, tránh ánh mắt nồng cháy của cô, nhìn sang bên đường.

“Anh còn có việc.”

“Không được, theo em về.” Ninh Ninh cương quyết kéo lấy tay anh. Hốc mắt trong phút chốc nóng lên, cô cố gắng để kìm nén không rơi nước mắt, uất ức nói. Lần này, anh hất mạnh tay cô ra.

“Thấm Ninh Ninh đừng nhõng nhẽo nữa, anh không thể tiếp chuyện em được.”

Nói rồi, tức giận đi vào phía cửa khách sạn.

“Anh cùng cô ta vào đây làm gì?” Ninh Ninh gằn giọng lên nhưng vẫn không tránh khỏi có chút ghen ngào.

“Anh làm gì? Thấm Ninh Ninh em hôm nay giở trò trẻ con gì? Sẽ như em mong muốn.” Mạc Từ Duệ cười to lên, ánh mắt sắc bén tràn đầy tia nguy hiểm cảnh

26. Chương 13: Bộc Phát Tình Ý Triền Miên

Thẩm Ninh Ninh lang thang đi dạo, tiếng giày cao gót gõ lạch cạch trên đường làm cô thích thú. Cô đi từng bước nhỏ, vung vẩy túi sách, vừa cười vừa đếm từng ô gạch.

“Mạc Từ Duệ, vào thôi.”

Bên tai vang lên tên gọi quen thuộc, làm Ninh Ninh đơ người, vô thức nhìn về phía phát âm thanh đó.

Lúc này, hai bóng người đang ở cửa khách sạn lôi kéo nhau. Có những sự việc trùng hợp đến bất ngờ, và cũng có những con người đi đâu cũng gặp: Mạc Từ Duệ và cô gái đó.

Vẫn nói không quan tâm, vẫn nói cô đã có con đường riêng của mình, nhưng ngày hôm nay, Ninh Ninh nhận thấy cô buông bỏ không được. Hai người thân thiết đến mức độ đó rồi sao? Trước kia, cô tùy hứng trêu đùa, tùy hứng nghịch ngợm vì cô luôn tin tưởng anh, anh sẽ không làm những chuyện trái đạo đức luân thường và quy tắc của mình. Nhưng Mạc Từ Duệ ngày hôm nay, cô không đoán ra được.

Triệu Dĩnh nói: “Nếu không quan tâm thì cậu ngồi đây khóc lóc ỉ ôi, than thân trách phận, so sánh hơn thua để làm gì?”

Triệu Dĩnh nói: “Nếu vẫn còn thích anh ta thì về anh ta về, JQ một trận.”

Thẩm Ninh Ninh hít thở thật sâu, cô nắm vững bàn tay, quyết định. Buông bỏ anh, cô không làm được. Mạc Từ Duệ, đời này của anh chỉ thuộc về một mình em thôi. Đừng trách em, em hôm nay dành anh về.

“Anh Từ Duệ.” Nặng bước chân bôm bốp đi về phía hai người.

“Tiểu Duệ Duệ.” Gọi thêm một tiếng, Ninh Ninh nhào vào trong lòng anh, kéo anh ra khỏi ma trường của cô gái kia.

Mạc Từ Duệ ánh mắt thâm trầm, đứng ngơ người, bần thần một hồi. Ninh Ninh ở trong lòng anh cười đắc ý, ánh mắt thách thức nhìn cô gái kia. Cô ta hôm nay mặc bộ đồ đen công sở, vô cùng tao nhã, quý phái. Dáng người có lỗi có lõm không vì thế mà biến mất, mà càng được nâng lên bởi vẻ thành thực, trầm ổn của mình. Ninh Ninh so sánh thua thiệt ở trong lòng, ngọ nguậy vào người anh.

“Anh Tiểu Duệ, theo em về nhà.”

Câu nói đánh thức lý trí của Mạc Từ Duệ, anh khẽ buông cô ra, tránh ánh mắt nồng cháy của cô, nhìn sang bên đường.

“Anh còn có việc.”

“Không được, theo em về.” Ninh Ninh cương quyết kéo lấy tay anh. Hốc mắt trong phút chốc nóng lên, cô cố gắng để kìm nén không rơi nước mắt, uất ức nói. Lần này, anh hất mạnh tay cô ra.

“Thẩm Ninh Ninh đừng nhõng nhẽo nữa, anh không thể tiếp chuyện em được.”

Nói rồi, tức giận đi vào phía cửa khách sạn.

“Anh cùng cô ta vào đây làm gì?” Ninh Ninh gằn giọng lên nhưng vẫn không tránh khỏi có chút ghen ngào.

“Anh làm gì? Thẩm Ninh Ninh em hôm nay giả trò trẻ con gì? Sẽ như em mong muốn.” Mạc Từ Duệ cười to lên, ánh mắt sắc bén tràn đầy tia nguy hiểm cảnh cáo. Cô đến lúc này vẫn không chịu tin tưởng anh.

Chưa bao giờ nhìn thấy ánh mắt này của anh, Ninh Ninh run sợ buông thông đôi tay.

“Mạc Từ Duệ.” Cô hét lên, nhào đến bả vai anh, cắn mạnh xuống. Anh làm em sợ đó, anh Từ Duệ.

“Buông ra.” Mạc Từ Duệ hất cô ra, thô bạo lôi kéo cô ra xa cửa khách sạn, giọng bùng lên nữa giận.

“Đừng trẻ con nữa. Chúng ta không còn quan hệ gì, em về đi.”

“Anh nói dối.” Ninh Ninh khóc ầm lên, cô nước mắt nước mũi tùm lum nhất quyết lao vào trong người anh.

“Anh nói thích em mà, anh rõ ràng nói thích em.”

“Không còn.” Một câu trầm thấp không đầu không cuối.

“Cái gì?” Cô kinh ngạc hét lên.

“Anh không còn thích em nữa.” Mạc Từ Duệ nhìn thẳng mắt cô, gằn lên từng chữ. Không còn là tình cảm yêu thích đơn thuần nữa, mà là ham muốn chiếm đoạt, yêu hận đan xen. Một chữ ‘thích’ kia làm sao miêu tả hết ngũ vị tạp trần trong lòng anh.

“Đừng ràng buộc anh nữa.” Mạc Từ Duệ buông nhẹ một câu, phủi sạch quần áo, đi vào.

“Không cho phép, anh rõ ràng nói thích em, tại sao lại dễ dàng buông bỏ như vậy. Anh không cần em”.

Ninh Ninh đứng giữa biển người, không màng danh dự la hét ầm ĩ, cô khóc lóc ỉ ôi, không ngừng dậm mạnh chân, nghẹn ngào hét lên. Người xem càng lúc càng đông, nhận ra thiên kim tiểu thư Thẩm gia, là một trong ba đại gia tộc của thành phố, không ngừng chụp ảnh.

“Anh đưa em về.” Mạc Từ Duệ khẽ vuốt trán đau đầu, vượt qua vòng vây người, kéo nhanh cô về bãi đỗ xe, vừa lúc gặp trợ lý Lâm đang bước đi vào.

“Tổng giám đốc.” Lâm Phó nhắc lên một câu, định nhắc nhở. Bên trong là cuộc gặp mặt của các đối tác sống còn với công ty, khó khăn lắm Trần Diệp tổng kia mới đồng ý.

“Anh tự xử lý.”

Tiếng nổ xe ầm ầm vang lên, chiếc ô tô lao vút đi. Lâm Phó mặt mày nhú chặt, con người này càng lúc càng bá đạo, tùy ý, hình tượng tổng giám đốc uy nghiêm, thành đạt trong người anh càng lúc càng sụp đổ.

Trong xe, Thẩm Ninh Ninh ngược ánh mắt ra hai bên đường, kiên quyết không muốn nói chuyện với anh, thỉnh thoảng cố gắng kìm nén những tiếng nấc liên hồi. Mạc Từ Duệ cũng trầm mặc, yên tĩnh lái xe.

Đến khu trung cư, không đợi anh xuống mở cửa xe, Ninh Ninh hùng dũng bước xuống, đóng mạnh cửa xe, hướng ánh mắt đầy thách thức nhìn anh. Mạc Từ Duệ cũng không bận tâm, chỉnh lại gương chiếu hậu, định lái xe rời đi.

Chết tiệt. Ninh Ninh tức giận trừng mắt. Dám ngang nhiên bơ cô. Anh dám không thêm chào tạm biệt với cô đã bỏ đi. Uất nghẹn đến tận cổ họng, Thẩm Ninh Ninh đập mạnh vào kích cửa, mắt mở lớn uy hiếp. Xuống xe. Nhanh xuống xe. Mau lên...

Đợi đến vài phút, Mạc Từ Duệ mới lững thững ra xe bước xuống. Không kiêng nể gì, Ninh Ninh tức giận đá mạnh vào chân anh, thành công khiến anh kêu lên một tiếng, khụy chân xuống. Ai bảo anh cao hơn cô quá làm gì, làm hại cô muốn đối đầu với anh cũng cảm thấy áp lực, khí thế sục giảm vài phần.

Vốn dĩ định lấy hai tay véo chặt tai anh lôi xuống, nhưng trong phút chốc cô nhớ đến ánh mắt vô tình của anh, cả hành vi thô bạo đẩy cô ra, Ninh Ninh nghiêng răng nghiêng lợi, bưng chặt lấy mặt anh, kiễng chân lên, cưỡng hôn.

Mạc Từ Duệ than nhẹ một tiếng, lý trí muốn đẩy cô ra, nhưng hai bàn tay anh siết chặt lấy vòng lưng của cô, mạnh mẽ áp cô lên thành xe, kích động hôn xuống. Hai tuần không gặp, anh nhớ cô đến phát điên lên. Mạc Từ Duệ chưa bao giờ hôn cô kịch liệt như vậy, ham muốn chiếm giữ, trụ chặt lấy cổ cô, không cho cô một tia lảng tránh. Ninh Ninh bối rối cắn mạnh lên môi anh, mùi máu tươi tràn ra, ngập đầy khoang miệng. Mạc Từ Duệ rên lên những tiếng kêu khàn đục, như càng bị kích thích anh hôn sâu xuống môi cô, dây dưa quấn quýt không buông.

“Ninh Ninh...” Tiếng gọi bất ổn, tràn đầy dục vọng, trong bóng tối đôi mắt anh rực cháy hai ngọn lửa.

Anh ôm cô vào trong xe, áp chặt lên người cô, tiếp tục chiếm giữ đôi môi mềm mại. Hai bàn tay anh không ngừng ma sát khắp người cô, kích động từng ngọn lửa nhỏ trong lòng, Ninh Ninh vui sướng, rên nhẹ ra tiếng.

Mạc Từ Duệ vội phủ lên môi cô, nuốt chặt những tiếng kêu đó. Hai bàn tay anh vòng qua sau lưng cô, kéo ra khóa váy. Chiếc váy mỏng manh, cùng với tiếng xoẹt nhẹ vang lên, làm Ninh Ninh sửng lại. Mạc Từ Duệ chưa bao giờ làm vậy với cô. Hành động xa lạ của anh khiến cơ thể cô nổi lên phản ứng, Ninh Ninh khẽ gập người lại, càng làm cho ma sát giữ thân thể cô và anh thêm khăng khít.

“Ninh Ninh, cho anh, Ninh Ninh”

Tiếng nói trầm thấp bùng nổ, cùng lúc đó khuy áo ngực cô được gỡ ra, hơi lạnh tràn vào khiến Ninh Ninh hút vào ngậm khí lạnh, vội lấy tay che ngực. Cảnh xuân phơi bày ngay trước mắt, Mạc Từ Duệ giữ chặt tay cô, ánh mắt tràn đầy yêu thương nhìn vào cơ thể cô.

“Em đẹp lắm.”

Tưởng tượng bao nhiêu lần, mơ ước, khát khao bao nhiêu lần, đến lúc này đây Mạc Từ Duệ có cảm giác không thực. Nhưng nhiệt độ ấm nóng của cơ thể cô, cũng với những tiếng rên rỉ kích động của cô, không thể là giả. Mạc Từ Duệ cúi xuống, hôn nhẹ lên cổ cô, liếm láp, gặm cắn như đang thưởng thức một món ăn ngon lành, mỗi tác động trên người cô anh đều dừng lại rất lâu như muốn để lại những ấn ký trên người cô.

“Anh Từ Duệ.” Ninh Ninh run rẩy lên tiếng.

“Ừ.” Mơ hồ trả lời, anh dừng lại trên nụ hoa của cô, nhẹ nhàng mút lấy.

“A,” Ninh Ninh vì kích động mà hét ầm lên, cô không ngừng lấy tay đẩy anh ra, “...ừm...” anh đột nhiên cắn nhẹ lên ngực cô, cô vô lực phản kháng, hai tay bầu chặt vào vai anh, mặc anh càn quấy.

Mạc Từ Duệ hôn lên từng chỗ trên người cô, hai tay không ngừng ma sát, thúc ép muốn hòa với cô làm một.

Anh dừng bên bờ ngực bên kia, tiếp tục cắn mút, rồi dừng ở khe ngực cô thở dốc, một đường hôn xuống.

“Anh Từ Duệ, hình như em thích anh rồi.” Ở trong cơn hoan tình, Ninh Ninh đỏ mặt lên tiếng.

Mọi hành động của Mạc Từ Duệ bỗng chốc ngừng lại, dục vọng hoàn toàn biến mất, đôi mắt anh đỏ ngầu nhìn chăm chăm vào cô, tức giận nổi lông cô ra:

“Nếu em muốn anh dừng lại thì không cần làm cách này.”

“Không, không có. Nói thật hơn cả lời nói trong lúc uống rượu.” Ninh Ninh vội vàng giải thích, thề thốt.

“Không có! Thật sao?” Mạc Từ Duệ cười chế giễu: “Như một kiểu anh trai, em gái.”

“Không, như kiểu với một người đàn ông...”

Ninh Ninh xấu hổ đã muốn cúi gập đầu rồi, nhưng anh mạnh mẽ nâng cằm cô lên, hôn sâu xuống.

Anh nói: “Thấm Ninh Ninh dù sau này em có nói gì, có phủ nhận như thế nào, anh cũng sẽ không buông tay, xuống địa ngục anh cũng kéo em xuống cùng.”

Anh nói: “Chúng ta thực sự kết hôn, sẽ không ly hôn nữa.”

Sau cùng anh nói: “Yên lặng một chút, sau đó anh đưa em vào nhà.” Rồi nhẹ ôm lấy cô.

Trong lúc mơ hồ, cô đã đáp ứng tất cả. Đó chính là lời hứa của anh, cùng cô đi trọn đời kiếp kiếp.

27. Chương 14: Về Nhà Thôi.

Ba mẹ Thắm lo lắng chờ ngoài cửa. Con gái đi xem mắt mà mãi chưa thấy về.

“Hay tên ấy là tên buôn người, hả mình. Không, nhất định con bé xảy ra chuyện gì rồi, hay mình đi báo cảnh sát đi....”

Ba Thắm luôn miệng kêu ca.

“Mình im lặng xem nào.” Từ Na cũng vì chồng mà rối lên. Nghe thấy tiếng mở cửa, Thắm mẹ điên tiết cầm ngay cây chổi lông gà, lao ra ngoài.

“Cái con bé trời đánh này....” Mẹ Thắm liên tiếp vung chổi xuống, Mạc Từ Duệ nhanh chân che chắn cho cô, bên má vì thế mà sưng lên.

“Mẹ.” Ninh Ninh hét lớn lên ngăn chặn, cũng không ngừng đẩy anh lùi ra phía sau cô. “Anh Từ Duệ đau đấy.”

“Con chào ba mẹ.” Ở bên ngoài, Mạc Từ Duệ lên tiếng chào, rồi giữ chặt vai Ninh Ninh khẽ lắc đầu, cô vì thế mà im bật.

Thấm ba cũng định lên tiếng ngăn cản, sau đó chết đứng người, nhìn con gái một lượt. Mặt sưng đỏ, tóc rối bời, áo quần xộc xệch.

“Ninh Ninh, con có sao không. Tên khốn nào, nói ba nghe.” Ông yêu thương xoa đầu con gái.

Mẹ Thấm tinh mắt hơn, nhìn thấy đôi môi sưng đỏ của cô, liếc nhìn con rể Duệ cũng y chang bộ dạng tương tự, cười thâm, đẩy đẩy vai chồng. “Kìa mình, con rể đang bị thương, ông nhanh vào lấy thuốc. Ninh Ninh không sao cả.”

“Con rể Duệ gì nữa, con gái mình đây này.”

Ba Thấm lên tiếng lầm bầm, nhưng nhìn chổ lông gà thần thánh đang trong tay vợ, im lặng đi vào.

“Con rể Duệ vào nhà đi.”

Trực tiếp bỏ qua con gái, Từ Na kéo Mạc Từ Duệ đi vào.

“Con ăn cơm chưa? Con muốn uống gì, nước cam, nước táo, hay cà phê? Hay con ở lại đây ăn chút gì đó rồi về...”

“Mẹ con lên phòng thay đồ.”

Ninh Ninh uất ức liếc nhìn mẹ, sau đó nháy nháy mắt với Mạc Từ Duệ, đi vào phòng.

Ninh Ninh ngâm mình trong nước nóng, thoải mái thở ra một hơi. Cô không dám nhìn hình ảnh của mình trong gương, sợ nhìn thấy hình ảnh một cô gái có khuôn mặt đỏ bừng, hai mắt thần thờ, trên người đầy dấu vết xanh, tím của hôn ngàn. Nếu là hình ảnh đó thì Thấm Ninh Ninh cô xấu hổ đến chết mất.

“Anh, sao anh lại ở trong này.”

Mất thấy Mạc Từ Duệ đang ngồi trên giường cô, Ninh Ninh chợt dạ nói lớn.

Cô vô thức nhìn bộ đồ ngủ chuột mickey chính hạng của mình, trán lấm tấm mồ hôi. Anh có thấy cô giống như học sinh tiểu học như lời Triệu Đình nói không? Ninh Ninh cúi đầu, vịn vịn vạt áo.

“Là em gọi anh vào.” Mạc Từ Duệ yêu thương nhìn vẻ mặt cúi đầu đầy ngượng nghịu của cô, trong lòng rất muốn ôm tiều miều miều này vào lòng.

“Em không có.” Ninh Ninh lắc đầu thật thà.

“Vậy sao? Nhưng em rõ ràng nháy mắt với anh. ” Mạc Từ Duệ chỉ điểm.

“Em không phải ý này. Rõ ràng anh hiểu em muốn nói rằng mẹ chăm anh còn hơn em.” Cô yếu ớt phản bác.

“Anh chính là hiểu theo ý này.” Nói rồi, kéo cô vào lòng, khẽ đặt cô lên giường, rồi áp người lên trên.

Trên người cô thơm mát, dịu dịu mùi sữa tắm, làn da mát lạnh như đối lập hoàn toàn với lửa nóng trong người anh. Mạc Từ Duệ tham lam hít mạnh. Trong đáy mắt, lại hiện lên hứng thú trêu đùa cô.

“Đừng chọc em.” Ninh Ninh ngo nguậy. Mặt cô đã nóng bừng lên rồi.

“Ừ, anh sẽ không chọc em.”

Lời nói trái ngược với hành động, Mạc Từ Duệ chạm nhẹ vào làn da trắng trẻo của cô, đôi môi mơn trớn trên má, trên môi cô.

“Anh quá đáng, sắc lang buông em ra.”

“Sắc lang sao, như này mới đúng.”

Ninh Ninh thét lên rồi cười lớn, anh không ngừng chọc vào chỗ thịt ở eo cô, khiến cho tể bào ‘nôn nao’ của cô phát huy tác dụng, cô không ngừng ngo nguậy để tránh cảm giác tê tê đấy.

“Đừng cù em,...nôn mà,...nôn thật đấy...” Cô vẫn không kìm nén được tiếng cười của mình, giãy dụa không ngừng ở trên giường.

À Hừm.

Hai người trong phòng giật mình, buông nhau ra, cùng nhìn ra ngoài.

Mẹ Thắm xuất hiện ở ngưỡng cửa, trên tay là ly nước cam lớn, tăng hăng:

“Uống nước để sau ha, hai con cứ tiếp tục...”

Sau đó, Từ Na ra ngoài, còn lịch sự khóa cửa. Bên ngoài là tiếng ba mẹ Thắm phấn khích:

“Mình à, chúng ta sắp có cháu bé rồi.”

“Nói nhỏ thôi mình ảnh hưởng đến bọn trẻ.”

Ninh Ninh xấu hổ chồm cả chắn lên mặt. Mạc Từ Duệ vui sướng cười lớn.

Tiếng cười của anh khanh khách, tươi rói, chọc một bụng ngứa ngáy của cô:

“Em muốn uống nước cam, anh ra lấy đi.”

“Em có bao giờ uống nước cam đâu.” Mạc Từ Duệ lên tiếng vạch trần.

“Giờ em muốn uống.” Ninh Ninh ở trong chắn la ầm lên.

“Được, giờ anh xuống lấy cho em.” Cưng chiều nói một câu, Mạc Từ Duệ đứng dậy ra ngoài.

Nghĩ đến lúc nữa anh cầm ly nước lên, vừa phải đối diện với anh, vừa bị anh ép uống thứ nước kinh hãi ấy, Ninh Ninh run sợ, nói vọng ra.

“Em không cần nữa, anh đi về đi.” Rõ ràng là có ý muốn đuổi anh.

“Muốn anh về thật sao?” Mạc Từ Duệ mát mát nói, cô không khách khí mà ừ nhẹ một tiếng, ra lệnh tiễn khách.

Ninh Ninh chồm kín đầu, cố gắng nghe động tĩnh bên ngoài. Cô nghe thấy anh lên tiếng chào ba mẹ, rồi tiếng bước chân, rồi tiếng mở cửa, trong lòng bỗng thấy thiếu thốn một cách khó tả, không nghĩ ngợi Thắm Ninh Ninh lao vụt ra ngoài.

“Anh Từ Duệ.” Cô ôm anh từ phía sau, ra sức ghì chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ cọ vào lưng anh. Đừng đi, cô không muốn anh đi chút nào.

“Em chuyển về biệt thự Hoàng Viên nhá. Ở đây em không ngủ được.” Cô thở thê.

“Ừ.” Tiếng của anh phảng phất, nhẹ như gió, nhưng trong lòng sóng vỗ ầm ầm, tràn đầy kích động.

“Còn anh nếu về Hoàng Viên thì không ngủ được.”

“Vì nhớ em.”

Anh bổ sung thêm một câu, xoay người cô lại, nhẹ nhàng lướt lên môi.

Ngày hôm sau, Ninh Ninh chuyển đồ về biệt thự. Ba mẹ Thắm vì muốn tạo điều kiện thuận lợi để nhanh có cháu ngoại bỗng, mà ra sức lác đầu, nhất quyết đòi về.

Mùa thu đến thời tiết mát mẻ, buổi sáng hôm nay lại có chút se lạnh, trên trời những cánh chim cũng nhanh chóng về tổ ấm của mình.

28. Chương 14: Về Nhà Thôi

Ba mẹ Thắm lo lắng chờ ngoài cửa. Con gái đi xem mắt mà mãi chưa thấy về.

“Hay tên ấy là tên buôn người, hả mình. Không, nhất định con bé xảy ra chuyện gì rồi, hay mình đi báo cảnh sát đi....”

Ba Thắm luôn miệng kêu ca.

“Mình im lặng xem nào.” Từ Na cũng vì chồng mà rối lên. Nghe thấy tiếng mở cửa, Thắm mẹ diên tiết cầm ngay cây chổi lông gà, lao ra ngoài.

“Cái con bé trời đánh này...” Mẹ Thắm liên tiếp vung chổi xuống, Mạc Từ Duệ nhanh chân che chắn cho cô, bên má vì thế mà sưng lên.

“Mẹ.” Ninh Ninh hét lớn lên ngăn chặn, cũng không ngừng đẩy anh lùi ra phía sau cô. “Anh Từ Duệ đau đấy.”

“Con chào ba mẹ.” Ở bên ngoài, Mạc Từ Duệ lên tiếng chào, rồi giữ chặt vai Ninh Ninh khẽ lắc đầu, cô vì thế mà im bật.

Thắm ba cũng định lên tiếng ngăn cản, sau đó chết đứng người, nhìn con gái một lượt. Mặt sưng đỏ, tóc rối bời, áo quần xộc xệch.

“Ninh Ninh, con có sao không. Tên khốn nào, nói ba nghe.” Ông yêu thương xoa đầu con gái.

Mẹ Thắm tỉnh mắt hơn, nhìn thấy đôi môi sưng đỏ của cô, liếc nhìn con rể Duệ cũng y chang bộ dạng tương tự, cười thâm, đẩy đẩy vai chồng. “Kìa mình, con rể đang bị thương, ông nhanh vào lấy thuốc. Ninh Ninh không sao cả.”

“Con rể Duệ gì nữa, con gái mình đây này.”

Ba Thắm lên tiếng lầm bầm, nhưng nhìn chổi lông gà thần thánh đang trong tay vợ, im lặng đi vào.

“Con rể Duệ vào nhà đi.”

Trực tiếp bỏ qua con gái, Từ Na kéo Mạc Từ Duệ đi vào.

“Con ăn cơm chưa? Con muốn uống gì, nước cam, nước táo, hay cà phê? Hay con ở lại đây ăn chút gì đó rồi về...”

“Mẹ con lên phòng thay đồ.”

Ninh Ninh uất ức liếc nhìn mẹ, sau đó nháy nháy mắt với Mạc Từ Duệ, đi vào phòng.

Ninh Ninh ngâm mình trong nước nóng, thoải mái thở ra một hơi. Cô không dám nhìn hình ảnh của mình trong gương, sợ nhìn thấy hình ảnh một cô gái có khuôn mặt đỏ bừng, hai mắt thần thờ, trên người đầy dấu vết xanh, tím của hôn ngàn. Nếu là hình ảnh đó thì Thắm Ninh Ninh cô xấu hổ đến chết mất.

“Anh, sao anh lại ở trong này.”

Mất thấy Mạc Từ Duệ đang ngồi trên giường cô, Ninh Ninh chợt dạ nói lớn.

Cô vô thức nhìn bộ đồ ngủ chuột mickey chính hạng của mình, trán lấm tấm mồ hôi. Anh có thấy cô giống như học sinh tiểu học như lời Triệu Đình nói không? Ninh Ninh cúi đầu, vịn vịn vạt áo.

“Là em gọi anh vào.” Mạc Từ Duệ yêu thương nhìn vẻ mặt cúi đầu đầy ngượng nghịu của cô, trong lòng rất muốn ôm tiểu miêu miêu này vào lòng.

“Em không có.” Ninh Ninh lắc đầu thật thà.

“Vậy sao? Nhưng em rõ ràng nháy mắt với anh. ” Mạc Từ Duệ chỉ điểm.

“Em không phải ý này. Rõ ràng anh hiểu em muốn nói rằng mẹ chăm anh còn hơn em.” Cô yếu ớt phản bác.

“Anh chính là hiểu theo ý này.” Nói rồi, kéo cô vào lòng, khẽ đặt cô lên giường, rồi áp người lên trên.

Trên người cô thơm mát, dịu dịu mùi sữa tắm, làn da mát lạnh như đối lập hoàn toàn với lửa nóng trong người anh. Mạc Từ Duệ tham lam hít mạnh. Trong đáy mắt, lại hiện lên hứng thú trên đùa cô.

“Đừng chọc em.” Ninh Ninh ngo ngo. Mặt cô đã nóng bừng lên rồi.

“Ừ, anh sẽ không chọc em.”

Lời nói trái ngược với hành động, Mạc Từ Duệ chạm nhẹ vào làn da trắng trẻo của cô, đôi môi mơn trớn trên má, trên môi cô.

“Anh quá đáng, sắc lang buông em ra.”

“Sắc lang sao, như này mới đúng.”

Ninh Ninh thét lên rồi cười lớn, anh không ngừng chọc vào chỗ thịt ở eo cô, khiến cho tể bào ‘nôn nao’ của cô phát huy tác dụng, cô không ngừng ngo ngo để tránh cảm giác tê tê đấy.

“Đừng cù em,...nôn mà,...nôn thật đấy...” Cô vẫn không kìm nén được tiếng cười của mình, giãy dụa không ngừng ở trên giường.

À Hừm.

Hai người trong phòng giật mình, buông nhau ra, cùng nhìn ra ngoài.

Mẹ Thẩm xuất hiện ở ngưỡng cửa, trên tay là ly nước cam lớn, tăng hăng:

“Uống nước để sau ha, hai con cứ tiếp tục...”

Sau đó, Từ Na ra ngoài, còn lịch sự khóa cửa. Bên ngoài là tiếng ba mẹ Thẩm phấn khích:

“Mình à, chúng ta sắp có cháu bé rồi.”

“Nói nhỏ thôi mình ảnh hưởng đến bọn trẻ.”

Ninh Ninh xấu hổ chồm cả chắn lên mặt. Mạc Từ Duệ vui sướng cười lớn.

Tiếng cười của anh khanh khách, tươi rói, chọc một bụng ngứa ngáy của cô:

“Em muốn uống nước cam, anh ra lấy đi.”

“Em có bao giờ uống nước cam đâu.” Mạc Từ Duệ lên tiếng vạch trần.

“Giờ em muốn uống.” Ninh Ninh ở trong chắn la ầm lên.

“Được, giờ anh xuống lấy cho em.” Cưng chiều nói một câu, Mạc Từ Duệ đứng dậy ra ngoài.

Nghĩ đến lúc nữa anh cầm ly nước lên, vừa phải đối diện với anh, vừa bị anh ép uống thứ nước kinh hãi ấy, Ninh Ninh run sợ, nói vọng ra.

“Em không cần nữa, anh đi về đi.” Rõ ràng là có ý muốn đuổi anh.

“Muốn anh về thật sao?” Mạc Từ Duệ mát mát nói, cô không khách khí mà ừ nhẹ một tiếng, ra lệnh tiễn khách.

Ninh Ninh chồm kín đầu, cố gắng nghe động tĩnh bên ngoài. Cô nghe thấy anh lên tiếng chào ba mẹ, rồi tiếng bước chân, rồi tiếng mở cửa, trong lòng bỗng thấy thiếu thốn một cách khó tả, không nghĩ ngợi Thẩm Ninh Ninh lao vụt ra ngoài.

“Anh Từ Duệ.” Cô ôm anh từ phía sau, ra sức ghì chặt, khuôn mặt nhỏ nhắn cọ cọ vào lưng anh. Đừng đi, cô không muốn anh đi chút nào.

“Em chuyển về biệt thự Hoàng Viên nhá. Ở đây em không ngủ được.” Cô thở thê.

“Ừ.” Tiếng của anh phảng phất, nhẹ như gió, nhưng trong lòng sóng vỗ ầm ầm, tràn đầy kích động.

“Còn anh nếu về Hoàng Viên thì không ngủ được.”

“Vì nhớ em.”

Anh bổ sung thêm một câu, xoay người cô lại, nhẹ nhàng lướt lên môi.

Ngày hôm sau, Ninh Ninh chuyển đồ về biệt thự. Ba mẹ Thẩm vì muốn tạo điều kiện thuận lợi để nhanh có cháu ngoại bỗng, mà ra sức lắc đầu, nhất quyết đòi về.

Mùa thu đến thời tiết mát mẻ, buổi sáng hôm nay lại có chút se lạnh, trên trời những cánh chim cũng nhanh chóng về tổ ấm của mình.

29. Chương 15: Suy Tính.

Gần đây Mạc Từ Duệ trở nên bám người kinh khủng. Anh lúc nào cũng lẻo đẻo theo Ninh Ninh, thừa cơ ăn trộm đậu hũ của cô.

“Bỏ ra đi, anh nặng quá.” Ninh Ninh đang nấu ăn, bị anh dựa cả người lên vai, cần nhằn lên tiếng.

“Anh xin lỗi.” Đôi tay lại thừa dịp ôm lấy eo cô.

“Vướng quá.” Cô dùng muôi sắt đánh nhẹ vào tay anh, chớp mắt bỗng nảy ra một ý trêu đùa, giọng nói giáo hoạt, cười ngọt ngào:

“Anh nếm thử xem.”

Ninh Ninh gấp miếng thịt hầm gơ về phía anh, ánh mắt vạn phần chờ mong, hy vọng.

Mạc Từ Duệ cương chiều nhìn hình ảnh diễm lệ này của cô, khẽ nuốt nước bọt, há miệng, ngay lúc đó Ninh Ninh cười ranh ma, đưa miếng thịt thơm ngọt cho vào miệng cô.

Chưa kịp nhai cũng chưa kịp cười đắc ý, môi cô đã bị anh chặn lại, tham lam liếm mút, từ trong miệng cô lấy ra miếng thịt, sau đó không hề kiêng kị gì nhai xuống.

“Là của anh...” Mạc Từ Duệ cười đắc thắng, khẽ vuốt nhẹ môi cô. Tiểu bé con, anh mà không biết ý đồ này, thì thật không xứng là thanh mai trúc mã một đời với em.

Ăn cơm xong, Mạc Từ Duệ lại một đường theo cô vào phòng, tiếp tục sự nghiệp dính người. Chưa kịp cãi lý với anh thì điện thoại cô reo lên.

“Alô, Tỉnh tiên sinh.”

“Ăn tối sao?” Ninh Ninh ngập ngừng “Được ạ. ”

“7h tối mai, vâng, tôi biết rồi.”

Mạc Từ Duệ nhìn bộ dáng ngoan ngoãn khác thường của cô mà day nghiêng:

“Ai đấy?”

“Là bạn mời em ăn cơm.” Ninh Ninh lấp bắp: “Cậu cả của Tỉnh gia, Tỉnh Thiên.”

“Tỉnh Thiên? Sao em quen biết với hắn ta?”

“Tỉnh... cỡ gấp.” Ninh Ninh bất giác cắn nhẹ môi, không dám nhìn thẳng vào mắt anh, lấp bắp nói.

“Nói thật.” Mạc Từ Duệ giữ chặt lấy mặt cô, ép cô nhìn đối diện mình.

“Em đi xem mắt.”

“Xem mắt?” Giọng nói rít cao lên: “Bao giờ? Ở đâu? Mấy lần? Gặp bao nhiêu người? Là những ai?”

Nhận ra bàn tay đang siết càng ngày càng chặt lên hông cô, Ninh Ninh thành khẩn trả lời:

“Không nhiều lắm, 2 lần, 2 người, đều ở quán trà Phong Đình, em đã dứt khoát từ chối rồi...”

“2 lần. Vậy tại sao hắn ta vẫn liên lạc lại với em?”

“Chắc hẳn cảm thấy hứng thú.” Cô lè lưỡi, nói dối, đồng thời bày ra phong thái ‘phong tình vạn chủng’ của mình.

Mạc Từ Duệ trừng mắt, tức giận ngậm chặt lấy môi cô, hơi thở mang theo chút lạnh lẽo lên tiếng: “Hủy đi.”

“Không được.” Ninh Ninh phản bác, cố thoát khỏi gọng kìm của anh: “Như vậy em sẽ không biết được hẳn có ý đồ gì với Thẩm gia.”

“Sao em biết được?” Giọng nói của anh đầy trào phúng, tiểu miêu miêu nhỏ này cũng không phải búp bê trang trí đâu.

Chỉ là trực giác của em. Cô không dám trả lời anh cái nguyên nhân củ chuối này, khẽ hắng giọng ụy hiếp.

“Nói vậy là anh cũng đã biết.”

“Ừ, anh cũng mới biết.” Khẽ ôm cô vào lòng, vuốt nhẹ mái tóc cô, anh thì thầm: “Hắn muốn phá vỡ tình cảm hai nhà Thẩm-Mạc, xem mắt và muốn kết hôn với em chắc là để nâng cao địa vị, quyền lực trong Tỉnh gia, cũng có thể hắn muốn mượn tay Thẩm gia làm gì đó.”

Anh nói tiếp:

“Thế nên bữa ăn đây em đừng đi.”

“Không, em nhất định phải đi.” Dừng đôi mắt sáng trong, cô nhìn thẳng vào anh: “Người hẳn muốn tính kế là em, dù muốn trốn tránh cũng không được. Chi bằng đối diện xem hẳn muốn làm trò gì.”

Mạc Từ Duệ thở dài, bất lực nói:

“Cũng được, nhưng phải cho anh đi theo.”

“Đồng ý.” Ninh Ninh sảng khoái cười một tiếng.

“Khuya rồi, đi ngủ thôi.”

Rúc vào trong người anh, Ninh Ninh thoải mái ngủ một giấc, quên mất rằng mình đang định cần nhả việc anh tự tiện theo vào phòng cô.

Nửa đêm, Mạc Từ Duệ tỉnh dậy, nhẹ nhàng ra khỏi giường. Anh đứng ở ban công, hút một điếu thuốc trầm tư một lúc, rồi gọi điện thoại.

“Mạc Từ Duệ, nửa đêm gọi điện chắc không phải muốn chào hỏi người bạn cũ này chứ.” Một giọng nói sang sảng, tràn đầy kinh ngạc.

“Đương nhiên không phải.” Mạc Từ Duệ lạnh nhạt trả lời: “Tĩnh Kỳ, về chuyện của Hoa Lâm, cậu có hứng thú muốn nghe không?”

“Ồ, tất nhiên.” Tiếng nói vẫn vui tươi, phóng khoáng như lúc ban đầu, trêu đùa: “Mạc lão đại gần đây quả nhiên chơi rộng tay, từ khi nào mà anh quan tâm đến Tĩnh gia chúng tôi thế.”

“Nghe hay không nghe?” Mạc Từ Duệ mất kiên nhẫn nói.

Bên kia, Tĩnh Kỳ lập tức thu lại bộ mặt đùa giỡn thường ngày, trong phút chốc mắt sắc lại, lạnh nhạt nói:

“Nghe. Điều kiện là gì?”

“Sáng mai tôi chuyển tài liệu cho cậu. Điều kiện à, nói sau.”

Mạc Từ Duệ không nhanh không chậm tắt máy, anh đứng trên lan can, nhìn những ánh đèn lấp lánh phía trước, phút chốc chìm vào suy tư, đến lúc cái lạnh thấm đẫm cơ thể mới đi vào phòng.

30. Chương 15: Suy Tính

Gần đây Mạc Từ Duệ trở nên bám người kinh khủng. Anh lúc nào cũng lẻo đẻo theo Ninh Ninh, thừa cơ ăn trộm đậu hũ của cô.

“Bỏ ra đi, anh nặng quá.” Ninh Ninh đang nấu ăn, bị anh dựa cả người lên vai, cần nhằn lên tiếng.

“Anh xin lỗi.” Đôi tay lại thừa dịp ôm lấy eo cô.

“Vướng quá.” Cô dùng muôi sắt đánh nhẹ vào tay anh, chớp mắt bỗng nảy ra một ý trên đầu, giọng nói giả hoạt, cười ngọt ngào:

“Anh ném thử xem.”

Ninh Ninh gấp miếng thịt hầm giơ về phía anh, ánh mắt vạn phần chờ mong, hy vọng.

Mạc Từ Duệ cương chiều nhìn hình ảnh diễm lệ này của cô, khẽ nuốt nước bọt, há miệng, ngay lúc đó Ninh Ninh cười ranh ma, đưa miếng thịt thơm ngọt cho vào miệng cô.

Chưa kịp nhai cũng chưa kịp cười đắc ý, môi cô đã bị anh chặn lại, tham lam liếm mút, từ trong miệng cô lấy ra miếng thịt, sau đó không hề kiêng kị gì nhai xuống.

“Là của anh...” Mạc Từ Duệ cười đắc thắng, khẽ vuốt nhẹ môi cô. Tiểu bé con, anh mà không biết ý đồ này, thì thật không xứng là thanh mai trúc mã một đời với em.

Ăn cơm xong, Mạc Từ Duệ lại một đường theo cô vào phòng, tiếp tục sự nghiệp dính người. Chưa kịp cãi lý với anh thì điện thoại cô reo lên.

“Alô, Tỉnh tiên sinh.”

“Ăn tối sao?” Ninh Ninh ngập ngừng “Được ạ. ”

“7h tối mai, vâng, tôi biết rồi.”

Mạc Từ Duệ nhìn bộ dáng ngoan ngoãn khác thường của cô mà day nghiêng:

“Ai đấy?”

“Là bạn mời em ăn cơm.” Ninh Ninh lấp bắp: “Cậu cả của Tỉnh gia, Tỉnh Thiên.”

“Tỉnh Thiên? Sao em quen biết với hắn ta?”

“Tỉnh... cỡ gấp.” Ninh Ninh bất giác cắn nhẹ môi, không dám nhìn thẳng vào mắt anh, lấp bắp nói.

“Nói thật.” Mạc Từ Duệ giữ chặt lấy mặt cô, ép cô nhìn đối diện mình.

“Em đi xem mắt.”

“Xem mắt?” Giọng nói rít cao lên: “Bao giờ? Ở đâu? Mấy lần? Gặp bao nhiêu người? Là những ai?”

Nhận ra bàn tay đang siết càng ngày càng chặt lên hông cô, Ninh Ninh thành khẩn trả lời:

“Không nhiều lắm, 2 lần, 2 người, đều ở quán trà Phong Đình, em đã dứt khoát từ chối rồi...”

“2 lần. Vậy tại sao hắn ta vẫn liên lạc lại với em?”

“Chắc hắn cảm thấy hứng thú.” Cô lè lưỡi, nói dối, đồng thời bày ra phong thái ‘phong tình vạn chủng’ của mình.

Mạc Từ Duệ trừng mắt, tức giận ngậm chặt lấy môi cô, hơi thở mang theo chút lạnh lẽo lên tiếng: “Hủy đi.”

“Không được.” Ninh Ninh phản bác, cố thoát khỏi gọng kìm của anh: “Như vậy em sẽ không biết được hắn có ý đồ gì với Thẩm gia.”

“Sao em biết được?” Giọng nói của anh đầy trào phúng, tiểu miêu miêu nhỏ này cũng không phải búp bê trang trí đâu.

Chỉ là trực giác của em. Cô không dám trả lời anh cái nguyên nhân củ chuối này, khẽ hắng giọng uy hiếp.

“Nói vậy là anh cũng đã biết.”

“Ừ, anh cũng mới biết.” Khẽ ôm cô vào lòng, vuốt nhẹ mái tóc cô, anh thì thầm: “Hắn muốn phá vỡ tình cảm hai nhà Thẩm-Mạc, xem mắt và muốn kết hôn với em chắc là để nâng cao địa vị, quyền lực trong Tỉnh gia, cũng có thể hắn muốn mượn tay Thẩm gia làm gì đó.”

Anh nói tiếp:

“Thế nên bữa ăn đây em đừng đi.”

“Không, em nhất định phải đi.” Dừng đôi mắt sáng trong, cô nhìn thẳng vào anh: “Người hắn muốn tính kế là em, dù muốn trốn tránh cũng không được. Chi bằng đối diện xem hắn muốn làm trò gì.”

Mạc Từ Duệ thở dài, bất lực nói:

“Cũng được, nhưng phải cho anh đi theo.”

“Đồng ý.” Ninh Ninh sáng khoái cười một tiếng.

“Khuya rồi, đi ngủ thôi.”

Rúc vào trong người anh, Ninh Ninh thoải mái ngủ một giấc, quên mất rằng mình đang định cản nhàn việc anh tự tiện theo vào phòng cô.

Nửa đêm, Mạc Từ Duệ tỉnh dậy, nhẹ nhàng ra khỏi giường. Anh đứng ở ban công, hút một điếu thuốc trầm tư một lúc, rồi gọi điện thoại.

“Mạc Từ Duệ, nửa đêm gọi điện chắc không phải muốn chào hỏi người bạn cũ này chứ.” Một giọng nói sang sảng, tràn đầy kinh ngạc.

“Đương nhiên không phải.” Mạc Từ Duệ lạnh nhạt trả lời: “Tĩnh Kỳ, về chuyện của Hoa Lâm, cậu có hứng thú muốn nghe không?”

“Ồ, tất nhiên.” Tiếng nói vẫn vui tươi, phóng khoáng như lúc ban đầu, trêu đùa: “Mạc lão đại gần đây quả nhiên chơi rộng tay, từ khi nào mà anh quan tâm đến Tĩnh gia chúng tôi thế.”

“Nghe hay không nghe?” Mạc Từ Duệ mất kiên nhẫn nói.

Bên kia, Tĩnh Kỳ lập tức thu lại bộ mặt đùa giỡn thường ngày, trong phút chốc mắt sắc lại, lạnh nhạt nói:

“Nghe. Điều kiện là gì?”

“Sáng mai tôi chuyển tài liệu cho cậu. Điều kiện à, nói sau.”

Mạc Từ Duệ không nhanh không chậm tắt máy, anh đứng trên lan can, nhìn những ánh đèn lấp lánh phía trước, phút chốc chìm vào suy tư, đến lúc cái lạnh thấm đẫm cơ thể mới đi vào phòng.

31. Chương 16: Ăn Tối Dùng Mỹ Nam Kế.

Ninh Ninh cận thận trang điểm qua gương, thỉnh thoảng cười tủm tỉm liếc nhìn người đàn ông mặt than đang ngồi trên giường. Cô mặc chiếc váy ren xanh mà anh tặng, khuôn mặt vốn xinh đẹp, hài hòa được thoa nhẹ chút phấn trông càng sáng bừng sức sống.

“Đi thôi.” Người nào đó không sợ chết hướng anh cười ma mãnh. Phải, hôm nay cô chính là đi gặp cậu ấm thể gia- Tĩnh Thiên kia.

Mạc Từ Duệ ánh mắt viên đạn nhìn Ninh Ninh, ở cửa hung hăng hôn cô một trận, sau đó mới không tình nguyện chở cô đi.

“Nếu có việc gì thì hét lên. Anh ở ngay đằng sau biết không. Biết nguy hiểm thì....”

“Phải chạy nhanh ra, không được liều lĩnh. Em biết, em biết rồi. Anh đã nói điều này gần 30 lần rồi.” Ninh Ninh tiếp lời anh sau đó trịnh trọng hứa: “Em sẽ thật cẩn thận. Nếu anh cứ nói mãi như vậy thì sẽ muộn buổi hẹn mất.”

Đã đến chỗ hẹn từ lâu nhưng hai người cứ ở cửa xe dùng dằng mãi không chịu xuống. Ninh Ninh thở dài nhắc nhở anh, một bàn chân vừa bước xuống đã bị anh kéo ngay lại.

“Nếu có nguy hiểm...”

“Em biết anh luôn ở đằng sau em nên em rất tự tin.” Ninh Ninh nhìn anh, ánh mắt hiện lên chút bất đắc dĩ. Chỉ là ăn một bữa cơm với người ta, anh làm như cô sắp ra chiến trường không bằng.

Tinh ranh chủ động hôn nhẹ anh, cô thành công khiến anh ‘chết đứng’, sau đó nhanh chân cầm túi sách chạy.

Hít một hơi, Ninh Ninh bình tĩnh bước chân vào Markoff restaurant, có điều cô nhận thấy bữa ăn này không phải thấp bình thường, nhìn đại sảnh không một bóng khách hàng, cô có chút kinh ngạc thoáng qua, kịch bản cầu huyết trăm năm khó gặp ‘bao trọn một đêm ăn tối cùng mỹ nhân’ tái hiện ngay trước mắt, nhưng chẳng để lại ấn tượng sâu cho cô, đồ phá gia chi tử, Ninh Ninh rửa thềm.

Có điều Ninh Ninh không biết, Markoff restaurant cũng là một trong chuỗi nhà hàng thuộc quyền quản lý của Tỉnh gia, nên bao trọn hay không cũng chẳng sao.

“Thẩm tiểu thư, lối này.” Phục vụ chu đáo mỉm cười chỉ đường cho cô.

“Cảm ơn.”

Ninh Ninh lịch sự cười rồi chăm chú nhìn xung quanh. Bỗng nhiên, đèn trong nhà hàng vụt tắt, chỉ còn lại vòng ánh sáng ở nơi cô đứng, coi cô như trung tâm của cả vũ trụ. Tiếng đàn piano theo đó mà vang lên, nhẹ nhàng, sâu lắng, chứa chan nhưng lại có sự dồn dập, gấp gáp, giống như cuộc gặp gỡ của đôi tình nhân vượt qua muôn trùng khó khăn, vội vàng quấn quýt nhau nhưng cũng vội vàng rời xa.

Tiếng đàn vừa dứt, nhà hàng bừng lên ánh sáng ảm áp. Dây đèn sáng lấp lánh tạo thành một con đường hai bên Ninh Ninh, và ở cuối con đường đó là một bóng người áo trắng đang say mê trên những phím đàn, người đó khẽ nhìn về phía cô cười một cách rạng rỡ. Tỉnh Thiên.

Nói không cảm động là giả, nhưng nhận ra mục đích của Tỉnh Thiên, Ninh Ninh cười lạnh trong lòng. Bạch mã hoàng tử, mỹ nam kế với cô sao, hừ, đáng tiếc nhầm người rồi. Âm nhạc thanh cao, nho nhã như thế, đặt ở bên người kẻ lỗ mãng như anh ta thật không hợp.

“Tỉnh tiên sinh quả nhiên học rộng tài cao, ngay cả thú vui đánh đàn tao nhã như thế mà cũng am hiểu, Thẩm Ninh thật khâm phục.”

Cô vỗ nhẹ hai tay, ánh mắt sáng quắc nhìn Tỉnh đại thiếu gia trước mắt, ý vị thâm sâu trong lời nói của cô quả nhiên hẳn ta hiểu được, khuôn mặt hẳn khẽ biến đổi nhưng trong giây lát biến mất, cười thần nhiên về phía cô, khiêm tốn nói:

“Tỉnh Thiên chỉ là trong lúc rảnh rỗi.”

“Tài nghệ tốt như vậy, lúc rảnh rỗi của Tỉnh tiên sinh quả nhiên không bình thường.”

Ninh Ninh vừa cười ngọt ngào, vừa như vô ý nói, không quan tâm cũng chẳng để ý không gian lãng mạn này bị cô phá sạch sành sanh.

“Khụ. Mới gặp nhau mà như đã thân quen, không biết Tỉnh Thiên có thể gọi Thẩm tiểu thư là tiểu Ninh không?”

Tiểu Ninh. Da gà cô nổi hết lên rồi.

“Tỉnh tiên sinh thật ngại quá, cứ gọi tôi là Thẩm Ninh Ninh đi, tôi cũng không quen người ta coi mình như trẻ ba tuổi.”

Ý tứ rất rõ ràng: cô không phải trẻ con nai tơ mà dễ dàng sa bẫy. Đồ cáo già, tung hoành trên thương trường nhiều năm khiến cho hần dù bị chọc tức thế nào cũng mặt không đổi sắc. Ninh Ninh rửa thầm trong lòng.

Hần ta vẫn ở đó ý tứ dạt dào:

“VẬY... NINH... NINH, ĐI HƯỚNG NÀY.”

Hần dẫn cô đến một chiếc bàn ăn lớn đặt giữa nhà hàng. Ninh Ninh không thích bàn ăn kiểu Tây bởi vì khi ăn hai người sẽ ngồi ở rất xa nhau, không có cảm giác ấm áp nhưng trong trường hợp này cô lại vô cùng ưng ý. Lịch sự kéo ghế ra mời, hần ta làm như vô tình chạm nhẹ vào tóc cô, phật tay thật nhanh, bông hoa hồng đã ở ngay trước mắt Ninh Ninh.

“TẶNG EM.”

Ninh Ninh đơ người trong chốc lát. Trong im lặng, bóc mé sự thật. Trong phim, chàng trai e thẹn vuốt nhẹ tóc cho cô gái, mắt tràn đầy tình cảm tặng bông hoa hồng hẹn ước tình yêu, còn Tĩnh Thiên kia mắc bệnh sạch sẽ, chỉ chạm vào mấy sợi tóc cô đã vội rút tay ra, bất ngờ cũng theo đó mà chả còn.

“CẢM, CẢM ƠN.”

Ý cười trong mắt hần lan tràn, đắc ý, cô ta thích hoa hồng, dùng 10 cách không thể nào thất thủ cả 10 được.

Cổ nhân nói người biết ‘tương kế tựu kế’ là người thông minh. Hần ta dùng mọi cách lấy lòng cô mục đích là khiến cô vui vẻ, cảm động, khóc lóc sụt sướt cảm nhận chân tình của hần, thuận phục con mồi sau đó mới ra sức lợi dụng. Ninh Ninh cũng thuận nước đẩy thuyền, tương kế tựu kế để xem hần đang âm mưu gì.

“Anh Tĩnh Thiên quả thật chu đáo. Người ta thích a.”

Ninh Ninh mỉm cười ngọt ngào, lượng đường vượt quá mức cho phép. Cô đứng lên, giả vờ như có ý định hôn nhẹ lên má hần, nhưng hần đột ngột nhảy ầm ra. Dùng mỹ nam kế mà không hiển thân sao, chuyện lạ à nha.

“CHÚNG...TA CŨNG LÊN ĂN TỐI THÔI.”

“DẠ VẬNG.”

Trước sau bất nhất chính là tình trạng bây giờ. Cô như một nàng dâu e thẹn ăn một cách từ tốn chậm rãi, cắt từng miếng thật nhỏ, thật chậm. Làm được điều này không hề dễ dàng, Ninh Ninh cố gắng đếm từ 1 đến 10 sau đó mới thật nữ tính le lưỡi cắn, chưa kịp cảm nhận vị ngon của thịt đã tan hết vì miếng nhỏ quá, cô lại đếm ngược từ 10 về mới bắt đầu cắt miếng bít tết bé tí tiếp theo.

“NINH NINH, NGHE NÓI EM NẤU ĂN RẤT NGON, ANH CÓ VINH DỰ ĐƯỢC THỬ KHÔNG?”

“TẮT NHIÊN, HÔM NÀO EM SẼ MỜI ANH TĨNH THIÊN MỘT BỮA THẬT HOÀNH TRÁNG.”

Có mới là lạ, tính sạch sẽ của hần ta không biết có dám ăn đồ ăn cô nấu không, có khi la hét bát cơm nhà cô có vi khuẩn cũng nên.

“VẬY EM CÓ THÍCH ĂN MÓN ...a,b,c...KHÔNG.”

“ỒI, ANH TĨNH THIÊN CŨNG THÍCH ĂN Ạ. CHÚNG TA THẬT LÀ HỢP NHAU.”

Từ đầu đến cuối Ninh Ninh luôn hòa theo anh ta, cô không quên nháy nháy mắt, phát ra điện thế cao áp của mình, dùng giọng điệu ồm ồm trả lời.

“THẬT SAO? EM CŨNG THẤY NHƯ VẬY Ừ?” Giọng hần ta ngân cao lên có chút đắc ý, tự mãn.

“ĐÚNG VẬY Ạ. ANH RẤT TỐT BỤNG, LẠI RẤT TÀI GIỎI....” Kể ra một loạt ưu điểm của hần ta, cô chớp chớp mắt, ra vẻ thẹn thùng nói: “VỚI LẠI,...EM CŨNG RẤT THÍCH ANH.”

“NINH NINH.”

Tiếng gọi trầm thấp báo hiệu cho cô biết mục đích thực của bữa ăn này đã đến. Cô chớp chớp mắt đầy chờ mong. Nói, nói mau đi.

“Ninh Ninh chúng ta....tiến thêm một bước nữa được không? Ý anh là kết hôn đó. Chúng ta môn đăng hộ đối, lại hợp nhau như vậy, chắc chắn sống rất hòa hợp.”

Ninh Ninh không thích kiểu kết hôn ‘vợ chồng tương kính như tân’, kết hôn chính trị, cô luôn muốn quây phá, đùa vui, thỉnh thoảng cãi lộn nhau, đó mới chính là cuộc sống hôn nhân mà cô yêu thích. Như với Mạc Từ Duệ.

“Anh Tĩnh Thiên gặp tiếng sét ái tình với em sao?” Ninh Ninh lảng tránh vấn đề.

“Phải,...phải...”

“Nếu thế thì...” Ninh Ninh ngâm dài ra không nói, phút trầm ngâm khiến người đối diện tưởng nhầm sự lưỡng lự có thành ý của cô.

“Ninh Ninh, sau khi kết hôn anh sẽ cho em một điều kiện tốt nhất, em có chi tiêu mua sắm thoải mái, đi du lịch hay làm bất cứ điều gì đều được ...” Tĩnh Thiên kia lại thêm một câu chuyện tương lai, giấc mơ màu hồng của biết bao cô gái, sau đó thâm trầm:

“Nhưng anh bắt tài, vừa mới thành lập công ty mà lại gặp vấn đề về xoay vốn, hạng mục này đối với anh rất quan trọng, nếu thành công sẽ thu về lợi nhuận gấp ba bốn lần, nhưng đáng tiếc...”

Diễn rất hay, nói rất cảm động, Ninh Ninh nghe mà mũi lòng vì da gà nổi lên, cô vẫn cười, nụ cười tươi roi rói hơn bao giờ hết:

“Anh thật khiêm tốn, ai cũng biết Tĩnh đại thiếu gia anh tuần bất phạm, tài năng hơn người, Ninh Ninh còn chưa kịp khâm phục hết nữa là.”

“Thật sao? Em khâm phục anh ư? Vậy là em đồng ý giúp anh.”

Trời, thật logic, kiểu suy luận này, Thẩm Ninh Ninh đỡ không nổi.

“Đây là các giấy tờ, em xem một chút rồi kí thỏa thuận với anh.”

Nói hăng say còn hơn việc muốn kết hôn với cô. Ninh Ninh nhìn qua một lượt: đơn đồng ý chuyển nhượng cổ phần, đơn xin vay lãi ngân hàng, giấy ủy quyền,....

“Nếu được em có thể xin ba mẹ giúp anh được không?”

Đã xưng ba, nhận mẹ với cô rồi, Thẩm Ninh Ninh đầu đầy hắc tuyến, vừa uống ngụm nước thì lập tức phun ra khi nghe hắn nói:

“Đây đều là vì tốt cho tương lai chúng ta.”

Hay cho câu tương lai của chúng ta, hẳn do là quá ngu ngốc hay là quá tin vào công phu diễn trò của chính mình đây. Muốn chiếm đoạt Thẩm gia- một đời khổ công gây dựng của ba cô, nghĩ cũng đừng mơ.

Nhận ra sự lưỡng lự trong mắt cô, hắn ta siết chặt tay, mồ hôi chảy ra ròng ròng, nhớ tới tên khốn Tĩnh Kỳ đã từng cao ngạo nói: “Nữ nhân ấy mà, chỉ cần cứng chiêu một chút, ôm hôn làm cho nàng ta phiêu dật, sung sướng rên rỉ thì thế nào nàng ta cũng chiều theo.”

Hắn nhìn đôi môi dính chút mỡ của cô, nghĩ đến màn giao lưu nước bọt, vi khuẩn, khê rùng mình. Áp chế chút run rẩy, đã làm thì làm đến cùng, hắn tiến về phía cô, khuôn mặt xanh mép khê cúi xuống.

Trong góc khuất, người nào đó chứng kiến một màn này bùng lên ngọn lửa giận dữ.

Mình làm chương này xong mà cũng phải rùng mình, da gà nổi hết lên. Truyện theo xu hướng sủng, nhẹ nhàng lên nhân vật phản diện mình cũng không muốn họ đối chọi nhau quá gay gắt. Vì thế đừng ném đá...Mọi người đọc truyện vui vẻ ha:)))

32. Chương 16: Ăn Tối Dùng Mỹ Nam Kế

Ninh Ninh cận thận trang điểm qua gương, thỉnh thoảng cười tủm tỉm liếc nhìn người đàn ông mặt than đang ngồi trên giường. Cô mặc chiếc váy ren xanh mà anh tặng, khuôn mặt vốn xinh đẹp, hài hòa được thoa nhẹ chút phấn trông càng sáng bừng sức sống.

“Đi thôi.” Người nào đó không sợ chết hướng anh cười ma mẫn. Phải, hôm nay cô chính là đi gặp cậu ấm thế gia- Tỉnh Thiên kia.

Mạc Từ Duệ ánh mắt viên đạn nhìn Ninh Ninh, ở cửa hung hăng hôn cô một trận, sau đó mới không tình nguyện chở cô đi.

“Nếu có việc gì thì hét lên. Anh ở ngay đằng sau biết không. Biết nguy hiểm thì....”

“Phải chạy nhanh ra, không được liều lĩnh. Em biết, em biết rồi. Anh đã nói điều này gần 30 lần rồi.” Ninh Ninh tiếp lời anh sau đó trịnh trọng hứa: “Em sẽ thật cẩn thận. Nếu anh cứ nói mãi như vậy thì sẽ muộn buổi hẹn mất.”

Đã đến chỗ hẹn từ lâu nhưng hai người cứ ở cửa xe dùng dằng mãi không chịu xuống. Ninh Ninh thở dài nhắc nhở anh, một bàn chân vừa bước xuống đã bị anh kéo ngay lại.

“Nếu có nguy hiểm....”

“Em biết anh luôn ở đằng sau em nên em rất tự tin.” Ninh Ninh nhìn anh, ánh mắt hiện lên chút bất đắc dĩ. Chỉ là ăn một bữa cơm với người ta, anh làm như cô sắp ra chiến trường không bằng.

Tinh ranh chủ động hôn nhẹ anh, cô thành công khiến anh ‘chết đứng’, sau đó nhanh chân cầm túi xách chạy.

Hít một hơi, Ninh Ninh bình tĩnh bước chân vào Markoff restaurant, có điều cô nhận thấy bữa ăn này không phải thấp bình thường, nhìn đại sảnh không một bóng khách hàng, cô có chút kinh ngạc thoáng qua, kịch bản huyết trăm năm khó gặp ‘bao trọn một đêm ăn tối cùng mỹ nhân’ tái hiện ngay trước mắt, nhưng chẳng để lại ấn tượng sâu cho cô, đồ phá gia chi tử, Ninh Ninh rửa thầm.

Có điều Ninh Ninh không biết, Markoff restaurant cũng là một trong chuỗi nhà hàng thuộc quyền quản lý của Tỉnh gia, nên bao trọn hay không cũng chẳng sao.

“Thẩm tiểu thư, lỗi này.” Phục vụ chu đáo mỉm cười chỉ đường cho cô.

“Cảm ơn.”

Ninh Ninh lịch sự cười rồi chăm chú nhìn xung quanh. Bỗng nhiên, đèn trong nhà hàng vụt tắt, chỉ còn lại vòng ánh sáng ở nơi cô đứng, coi cô như trung tâm của cả vũ trụ. Tiếng đàn piano theo đó mà vang lên, nhẹ nhàng, sâu lắng, chứa chan nhưng lại có sự dồn dập, gấp gáp, giống như cuộc gặp gỡ của đôi tình nhân vượt qua muôn trùng khó khăn, vội vàng quấn quýt nhau nhưng cũng vội vàng rời xa.

Tiếng đàn vừa dứt, nhà hàng bừng lên ánh sáng ảm áp. Dây đèn sáng lấp lánh tạo thành một con đường hai bên Ninh Ninh, và ở cuối con đường đó là một bóng người áo trắng đang say mê trên những phím đàn, người đó khẽ nhìn về phía cô cười một cách rạng rỡ. Tỉnh Thiên.

Nói không cảm động là giả, nhưng nhận ra mục đích của Tỉnh Thiên, Ninh Ninh cười lạnh trong lòng. Bạch mã hoàng tử, mỹ nam kế với cô sao, hừ, đáng tiếc nhầm người rồi. Âm nhạc thanh cao, nho nhã như thế, đặt ở bên người kẻ lỗ mãng như anh ta thật không hợp.

“Tỉnh tiên sinh quả nhiên học rộng tài cao, ngay cả thú vui đánh đàn tao nhã như thế mà cũng am hiểu, Thẩm Ninh thật khâm phục.”

Cô vỗ nhẹ hai tay, ánh mắt sáng quắc nhìn Tỉnh đại thiếu gia trước mắt, ý vị thâm sâu trong lời nói của cô quả nhiên hẳn ta hiểu được, khuôn mặt hẳn khẽ biến đổi nhưng trong giây lát biến mất, cười thần nhiên về phía cô, khiêm tốn nói:

“Tỉnh Thiên chỉ là trong lúc rảnh rỗi.”

“Tài nghệ tốt như vậy, lúc rảnh rỗi của Tĩnh tiên sinh quả nhiên không bình thường.”

Ninh Ninh vừa cười ngọt ngào, vừa như vô ý nói, không quan tâm cũng chẳng để ý không gian lãng mạn này bị cô phá sạch sành sanh.

“Khụ. Mới gặp nhau mà như đã thân quen, không biết Tĩnh Thiên có thể gọi Thẩm tiểu thư là tiểu Ninh không?”

Tiểu Ninh. Da gà cô nổi hết lên rồi.

“Tĩnh tiên sinh thật ngại quá, cứ gọi tôi là Thẩm Ninh Ninh đi, tôi cũng không quen người ta coi mình như trẻ ba tuổi.”

Ý tứ rất rõ ràng: cô không phải trẻ con nai tơ mà dễ dàng sa bẫy. Đồ cáo già, tung hoành trên thương trường nhiều năm khiến cho hần dù bị chọc tức thế nào cũng mặt không đổi sắc. Ninh Ninh rửa thẳm trong lòng.

Hần ta vẫn ở đó ý tứ dạt dào:

“VẬY... Ninh... Ninh, đi hướng này.”

Hần dẫn cô đến một chiếc bàn ăn lớn đặt giữa nhà hàng. Ninh Ninh không thích bàn ăn kiểu Tây bởi vì khi ăn hai người sẽ ngồi ở rất xa nhau, không có cảm giác ấm áp nhưng trong trường hợp này cô lại vô cùng ưng ý. Lịch sự kéo ghế ra mời, hần ta làm như vô tình chạm nhẹ vào tóc cô, phất tay thật nhanh, bông hoa hồng đã ở ngay trước mắt Ninh Ninh.

“Tặng em.”

Ninh Ninh đơ người trong chốc lát. Trong im lặng, bóc mé sự thật. Trong phim, chàng trai e thẹn vuốt nhẹ tóc cho cô gái, mắt tràn đầy tình cảm tặng bông hoa hồng hẹn ước tình yêu, còn Tĩnh Thiên kia mặc bệnh sạch sẽ, chỉ chạm vào mấy sợi tóc cô đã vội rút tay ra, bất ngờ cũng theo đó mà chẳng còn.

“Cảm, cảm ơn.”

Ý cười trong mắt hần lan tràn, đắc ý, cô ta thích hoa hồng, dùng 10 cách không thể nào thất thủ cả 10 được.

Cổ nhân nói người biết ‘tương kế tựu kế’ là người thông minh. Hần ta dùng mọi cách lấy lòng cô mục đích là khiến cô vui vẻ, cảm động, khóc lóc sụt sùi cảm nhận chân tình của hần, thuận phục con mồi sau đó mới ra sức lợi dụng. Ninh Ninh cũng thuận nước đẩy thuyền, tương kế tựu kế để xem hần đang âm mưu gì.

“Anh Tĩnh Thiên quả thật chu đáo. Người ta thích a.”

Ninh Ninh mỉm cười ngọt ngào, lượng đường vượt quá mức cho phép. Cô đứng lên, giả vờ như có ý định hôn nhẹ lên má hần, nhưng hần đột ngột nhảy ầm ra. Dùng mỹ nam kế mà không hiến thân sao, chuyện lạ à nha.

“Chúng...ta cũng lên ăn tối thôi.”

“Dạ vâng.”

Trước sau bất nhất chính là tình trạng bây giờ. Cô như một nàng dâu e thẹn ăn một cách từ tốn chậm rãi, cắt từng miếng thật nhỏ, thật chậm. Làm được điều này không hề dễ dàng, Ninh Ninh cố gắng đếm từ 1 đến 10 sau đó mới thật nữ tính le lưỡi cắn, chưa kịp cảm nhận vị ngon của thịt đã tan hết vì miếng nhỏ quá, cô lại đếm ngược từ 10 về mới bắt đầu cắt miếng bít tết bé tí tiếp theo.

“Ninh Ninh, nghe nói em nấu ăn rất ngon, anh có vinh dự được thử không?”

“Tất nhiên, hôm nào em sẽ mời anh Tĩnh Thiên một bữa thật hoành tráng.”

Có mới là lạ, tính sạch sẽ của hần ta không biết có dám ăn đồ ăn cô nấu không, có khi la hét bát cơm nhà cô có vi khuẩn cũng nên.

“VẬY em có thích ăn món ...a,b,c...không.”

“Ôi, anh Tĩnh Thiên cũng thích ăn ạ. Chúng ta thật là hợp nhau.”

Từ đầu đến cuối Ninh Ninh luôn hòa theo anh ta, cô không quên nháy nháy mắt, phát ra điện thế cao áp của mình, dùng giọng điệu ỏn à ỏn ẻn trả lời.

“Thật sao? Em cũng thấy như vậy ư?” Giọng hần ta ngân cao lên có chút đắc ý, tự mãn.

“Đúng vậy a. Anh rất tốt bụng, lại rất tài giỏi....” Kể ra một loạt ưu điểm của hần ta, cô chớp chớp mắt, ra vẻ then thùng nói: “Với lại,...em cũng rất thích anh.”

“Ninh Ninh.”

Tiếng gọi trầm thấp báo hiệu cho cô biết mục đích thực của bữa ăn này đã đến. Cô chớp chớp mắt đầy chờ mong. Nói, nói mau đi.

“Ninh Ninh chúng ta....tiến thêm một bước nữa được không? Ý anh là kết hôn đó. Chúng ta môn đăng hộ đối, lại hợp nhau như vậy, chắc chắn sống rất hòa hợp.”

Ninh Ninh không thích kiểu kết hôn ‘vợ chồng tương kính như tân’, kết hôn chính trị, cô luôn muốn quây phá, đùa vui, thỉnh thoảng cãi lộn nhau, đó mới chính là cuộc sống hôn nhân mà cô yêu thích. Như với Mạc Từ Duệ.

“Anh Tĩnh Thiên gặp tiếng sét ái tình với em sao?” Ninh Ninh lảng tránh vấn đề.

“Phải,...phải...”

“Nếu thế thì...” Ninh Ninh ngậm dài ra không nói, phút trầm ngâm khiến người đối diện tưởng nhầm sự lưỡng lự có thành ý của cô.

“Ninh Ninh, sau khi kết hôn anh sẽ cho em một điều kiện tốt nhất, em có chi tiêu mua sắm thoải mái, đi du lịch hay làm bất cứ điều gì đều được” Tĩnh Thiên kia lại thêm một câu chuyện tương lai, giấc mơ màu hồng của biết bao cô gái, sau đó thâm trầm:

“Nhưng anh bắt tài, vừa mới thành lập công ty mà lại gặp vấn đề về xoay vốn, hạng mục này đối với anh rất quan trọng, nếu thành công sẽ thu về lợi nhuận gấp ba bốn lần, nhưng đáng tiếc...”

Diễn rất hay, nói rất cảm động, Ninh Ninh nghe mà mủi lòng vì da gà nổi lên, cô vẫn cười, nụ cười tươi roi rói hơn bao giờ hết:

“Anh thật khiêm tốn, ai cũng biết Tĩnh đại thiếu gia anh tuần bất phạm, tài năng hơn người, Ninh Ninh còn chưa kịp khâm phục hết nữa là.”

“Thật sao? Em khâm phục anh ư? Vậy là em đồng ý giúp anh.”

Trời, thật logic, kiểu suy luận này, Thẩm Ninh Ninh đỡ không nổi.

“Đây là các giấy tờ, em xem một chút rồi kí thỏa thuận với anh.”

Nói hăng say còn hơn việc muốn kết hôn với cô. Ninh Ninh nhìn qua một lượt: đơn đồng ý chuyển nhượng cổ phần, đơn xin vay lãi ngân hàng, giấy ủy quyền,....

“Nếu được em có thể xin ba mẹ giúp anh được không?”

Đã xưng ba, nhận mẹ với cô rồi, Thẩm Ninh Ninh đầu đầy hắc tuyến, vừa uống ngụm nước thì lập tức phun ra khi nghe hần nói:

“Đây đều là vì tốt cho tương lai chúng ta.”

Hay cho câu tương lai của chúng ta, hần do là quá ngu ngốc hay là quá tin vào công phu diễn trò của chính mình đây. Muốn chiếm đoạt Thẩm gia- một đời khổ công gây dựng của ba cô, nghĩ cũng đừng mơ.

Nhận ra sự lưỡng lự trong mắt cô, hần ta siết chặt tay, mồ hôi chảy ra ròng ròng, nhớ tới tên khốn Tĩnh Kỳ đã từng cao ngạo nói: “Nữ nhân ấy mà, chỉ cần cưng chiều một chút, ôm hôn làm cho nàng ta phiêu dật, sung sướng rên rỉ thì thế nào nàng ta cũng chiều theo.”

Hần nhìn đôi môi dính chút mỡ của cô, nghĩ đến màn giao lưu nước bọt, vi khuẩn, khê rùng mình. Áp chế chút run rẩy, đã làm thì làm đến cùng, hần tiến về phía cô, khuôn mặt xanh mép khê cúi xuống.

Trong góc khuất, người nào đó chứng kiến một màn này bùng lên ngọn lửa giận dữ.

33. Chương 17: Sự Phản Kích Của Mạc Từ Duệ.

Mạc Từ Duệ đi bên ngoài, lo lắng sốt ruột chờ đợi 2 tiếng đồng hồ mà vẫn chưa thấy Ninh Ninh đi ra. Kế hoạch ban đầu phá sản, anh đã dự định ở chỗ ngồi đối diện quan sát cô, nhưng không theo đuôi cô được, tức giận mắng thầm tên sĩ diện kia, bao trọn nhà hàng này làm gì, hại anh khổ sở.

“Vị tiên sinh này, hôm nay nhà hàng chúng tôi không mở cửa.”

Vệ sĩ đứng bên ngoài cũng phải đổ mồ hôi với khách hàng dai như đĩa này, tiếp tục khuyên bảo lần thứ n:

“Ngài đi phía trước 500m quẹo trái, ngay đầu đường cũng là một nhà hàng cơm tây.”

“Tôi đã nói rồi người tôi cần tìm đang ở trong này.” Mạc Từ Duệ một mực muốn xông vào nhưng đều bị ngăn cản lại.

“Sa thải? Có muốn không?”

Lại giở giọng điệu đe dọa, tên vệ sĩ thâm nghĩ, tỉnh táo đáp: “Tôi xin lỗi, nếu ngài không đi nhanh thì chúng tôi buộc phải mạnh tay.”

“Chết tiệt.”

Mạc Từ Duệ hét lên, lao vào đám người. Anh thân thủ rất tốt, cũng từng học qua karate, nhưng đối đầu với hai hàng dài vệ sĩ người người được huấn luyện, kiểm tra nghiêm ngặt, thì chỉ là trứng trời đá. Mạc Từ Duệ nhanh chóng bị hất ra phía sau.

“Mẹ kiếp. Tỉnh gia.” Anh nghiêng răng ken két, rút điện thoại ra, tức giận nói lớn:

“Tỉnh Kỳ, con mẹ nó, Markoff Restaurant xử lý.”

Sau đó, tên vệ sĩ đứng đầu nhận điện thoại, sắc mặt tái nhợt, hốt hoảng chạy đến phía Mạc Từ Duệ cung kính nói:

“Xin lỗi, mời ngài theo phía này.”

“Hắn..., hắn..., hắn...” Mạc Từ Duệ chỉ vào đám vệ sĩ vừa kiên quyết không cho anh vào, rít giọng. “Hi vọng tôi không gặp lại lần thứ hai”.

Mạc Từ Duệ vào trong nhà hàng vừa lúc nghe được câu chuyện thiếu vốn xoay vòng của hắn ta, cười lạnh định tiến đến, lại nghe được câu nói ngọt ngào của Ninh Ninh.

Khiêm tốn, anh tuần bất phạm, tài năng hơn người? Lửa nóng bốc lên, nhìn khuôn mặt cười tươi quyến rũ của cô, đang nhàn nhã vui vẻ nói chuyện cùng tên kia, đâu cần anh cứu giúp gì đâu.

Mạc Từ Duệ mặt đỏ bừng đầy tức giận, kiên quyết xoay người, đi đến góc khuất, mắt như khẩu đại bác nhìn nhất cử nhất động của cô.

Đến lúc nhìn thấy hắn ta bước về phía Ninh Ninh, khuôn mặt kẻ sát mặt cô, thấy cô lo sợ mà tái mặt đi, Mạc Từ Duệ không chịu đựng được nữa, lao ra như một mũi tên, kéo hắn ra.

“Tên khốn.”

Một phát đâm mạnh vào mặt Tỉnh đại gia, khiến hắn ta ngã dúi về phía sau vài bước. Mạc Từ Duệ định lao lên đánh tiếp, nhưng Ninh Ninh ở phía sau ôm chặt lấy anh, nước mắt ấm nóng dính vào lưng anh, trong phút chốc Mạc Từ Duệ dừng hết mọi động tác, xoay người, nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt cô.

“Ngoan, không sao.”

Tỉnh Thiên sau một hồi vật vã, hắn ta vẫn giữ được phong cách và tác phong như thường:

“Hình như Mạc tổng không có việc gì ở đây thì phải?”

“Không có việc gì.” Mạc Từ Duệ đồng ý khẳng định, nhìn vào tầm mắt Ninh Ninh theo đà nói.

“Nhưng Tỉnh tổng anh tuần bất phạm, tài năng hơn người, chắc hẳn không để ý đến việc tôi ở đây.”

Ninh Ninh đang khóc lóc trong lòng anh, nghe xong cũng không khỏi lạnh người, rồi cuộc anh vào từ lúc nào chứ. Thấm Ninh Ninh lại giả vờ khóc thút thít một lúc, diễn kịch một cách cao siêu, tựa vào vai áo anh, khịt nhẹ mũi, thấm ướt một mảnh lên áo Mạc Từ Duệ, khuôn mặt đầy đau thương, cố gắng gợi chút thương xót trong lòng anh. Đừng trách cô, kinh nghiệm cho thấy nếu không giả vờ, thì Ninh Ninh không đỡ được cơn bão nổi giận của anh.

Mạc Từ Duệ ung dung nhàn nhã ngồi vào chỗ của cô, cầm dao nĩa từ tốn ăn thức ăn trên bàn.

“Là của em.” Ánh mắt Ninh Ninh nhìn vào dao nĩa đang gọn gàng trong tay anh khe khẽ, rồi chỉ vào thức ăn trên bàn. “Em dùng qua rồi.”

“Qua đây.” Mạc Từ Duệ miễn bình luận về vấn đề này của cô, anh ngoắc ngoắc tay gọi, sau đó rất hài lòng nhìn Ninh Ninh nhẹ nhàng ngồi trên đùi anh.

“No chưa? Ăn thêm chút nữa.” Sau đó xiên miếng thịt cho cô. Không ổn. Hành động thân thiết quá mức này, không bình thường. Cảm giác nguy hiểm gần kề, Ninh Ninh không dám phản bác, ngoan ngoãn há miệng ra.

Cậu cả Tỉnh gia mắc bệnh sạch sẽ nghiêm trọng, nhìn hình ảnh này khiếp sợ đến tột đỉnh.

“Hai người..., hai người...”

“Phiền tạ Tỉnh tổng rồi, tương lai của Ninh Ninh, là, tôi phụ trách.” Mạc Từ Duệ đặt dao nĩa lên bàn, mắt sắc như chim ưng nhìn hấn ta.

“Các người rõ ràng đã ly hôn.” Hấn ta ở Tỉnh gia biết được điều đó, nên mới lên kế hoạch sắp xếp xem mặt Thẩm Ninh Ninh.

“Thật ngại quá, hai người bọn tôi hòa giải rồi. Nếu Tỉnh tổng rảnh rỗi có thể đến bữa tiệc ‘hợp nhất’ của chúng tôi.”

Mạc Từ Duệ nói thì vui vẻ, hòa nhã, nhưng chỉ Ninh Ninh cảm nhận được cái lạnh thấu xương trong đó, nhất là khi anh quay sang cô, dùng ánh mắt ‘âu yếm ngàn năm’ nhìn cô, véo lên má cô: “Chỉ tại tiểu miêu miêu này giận dữ vô cớ thôi.”

“Em xin lỗi...”

Ninh Ninh cười nhếch nhếch khi cảm nhận được sự đau đớn do anh véo mạnh lên eo cô dưới gầm bàn, cố gắng cười thật ngọt ngào lấy lòng.

“Ninh Ninh, rõ ràng em nói sẽ kết hôn với anh.” Tỉnh đại gia từ lúc đó im lặng giờ mới lên tiếng.

“Nói vậy, tôi chưa từng đồng ý.” Lật mặt còn nhanh hơn lật đồ.

“Cô.” Hấn ta rút cuộc thét lên. “Đồ trơ tráo.”

Oa vừa lúc này tình cảm đậm thắm, giờ đã quay ra mắng cô, Thẩm Ninh Ninh hừ lạnh, quyết không chịu thua:

“Anh cũng là đồ lừa đảo, trò hề như vậy, tôi cũng ngại xem.”

“Tỉnh tổng hình như hiểu nhầm gì đó rồi. Có gì chúng ta hôm sau hảo hảo nói chuyện. ”

Chả cần hấn ta đồng ý, Mạc Từ Duệ đã kéo Ninh Ninh rời đi.

“Anh ta cần tiền.” Ra xe, Ninh Ninh ngoan ngoãn kể hết sự tình.

“Anh biết.” Mạc Từ Duệ vội ngắt lời cô, nếu cô còn tiếp tục nhắc đến hắn ta, anh sẽ điên lên mất. Nhưng người nào đó vẫn không biết điều mà ngừng lại:

“Anh ta thật trơ trẽn, muốn lợi dụng em để cướp...”

Mạc Từ Duệ điên cuồng hôn cô, anh không theo quy luật ma sát lên môi cô, chặn ngang lời nói, mang theo ánh nhìn trừng phạt, cắn lên môi anh đào nhỏ nhắn của cô.

“Biết sai chưa?” Vừa nói anh vừa gia tăng thêm lực, tiếp tục cắn mạnh xuống.

“Em sai rồi.” Ninh Ninh dẫy dụa: “Anh Từ Duệ, em sai rồi.”

“Sai ở đâu.” Giọng nói thâm trầm hơn, nhưng đôi môi của anh đã nhẹ nhàng buông ra.

Ninh Ninh nghĩ mãi không hiểu rốt cuộc mình sai ở đâu, trong đầu hiện lên một suy nghĩ, đánh bạo nói ra:

“Làm anh ghen à?”

“Vậy sao?” Tiếp sau đó là tiếng cười đầy thản nhiên, rồi đôi môi anh lại chiếm giữ lấy môi cô một lần nữa, lần này điên cuồng gấp trăm lần, anh khẽ rít qua hàm răng:

“Nhưng em đoán đúng rồi đó.”

34. Chương 17: Sự Phản Kích Của Mạc Từ Duệ

Mạc Từ Duệ đi bên ngoài, lo lắng sốt ruột chờ đợi 2 tiếng đồng hồ mà vẫn chưa thấy Ninh Ninh đi ra. Kế hoạch ban đầu phá sản, anh đã dự định ở chỗ ngồi đối diện quan sát cô, nhưng không theo đuôi cô được, tức giận mắng thầm tên sĩ diện kia, bao trọn nhà hàng này làm gì, hại anh khổ sở.

“Vị tiên sinh này, hôm nay nhà hàng chúng tôi không mở cửa.”

Vệ sĩ đứng bên ngoài cũng phải đổ mồ hôi với khách hàng dai như đĩa này, tiếp tục khuyên bảo lần thứ n:

“Ngài đi phía trước 500m quẹo trái, ngay đầu đường cũng là một nhà hàng cơm tây.”

“Tôi đã nói rồi người tôi cần tìm đang ở trong này.” Mạc Từ Duệ một mực muốn xông vào nhưng đều bị ngăn cản lại.

“Sa thải? Có muốn không?”

Lại gỡ giọng điệu đe dọa, tên vệ sĩ thâm nghĩ, tỉnh táo đáp: “Tôi xin lỗi, nếu ngài không đi nhanh thì chúng tôi buộc phải mạnh tay.”

“Chết tiệt.”

Mạc Từ Duệ hét lên, lao vào đám người. Anh thân thủ rất tốt, cũng từng học qua karate, nhưng đối đầu với hai hàng dài vệ sĩ người người được huấn luyện, kiểm tra nghiêm ngặt, thì chỉ là trứng trội đá. Mạc Từ Duệ nhanh chóng bị hất ra phía sau.

“Mẹ kiếp. Tỉnh gia.” Anh nghiêng răng ken két, rút điện thoại ra, tức giận nói lớn:

“Tỉnh Kỳ, con mẹ nó, Markoff Restaurant xử lý.”

Sau đó, tên vệ sĩ đứng đầu nhận điện thoại, sắc mặt tái nhợt, hốt hoảng chạy đến phía Mạc Từ Duệ cung kính nói:

“Xin lỗi, mời ngài theo phía này.”

“Hắn..., hắn..., hắn...” Mạc Từ Duệ chỉ vào đám vệ sĩ vừa kiên quyết không cho anh vào, rít giọng. “Hi vọng tôi không gặp lại lần thứ hai”.

Mạc Từ Duệ vào trong nhà hàng vừa lúc nghe được câu chuyện thiếu vốn xoay vòng của hắn ta, cười lạnh định tiến đến, lại nghe được câu nói ngọt ngào của Ninh Ninh.

Khiêm tốn, anh tuấn bất phàm, tài năng hơn người? Lửa nóng bốc lên, nhìn khuôn mặt cười tươi quyến rũ của cô, đang nhân nhả vui vẻ nói chuyện cùng tên kia, đầu cần anh cứu giúp gì đâu.

Mạc Từ Duệ mặt đỏ bừng đầy tức giận, kiên quyết xoay người, đi đến góc khuất, mắt như khẩu đại bác nhìn nhất cử nhất động của cô.

Đến lúc nhìn thấy hắn ta bước về phía Ninh Ninh, khuôn mặt kề sát mặt cô, thấy cô lo sợ mà tái mặt đi, Mạc Từ Duệ không chịu đựng được nữa, lao ra như một mũi tên, kéo hắn ra.

“Tên khốn.”

Một phát đấm mạnh vào mặt Tĩnh đại gia, khiến hắn ta ngã dúm về phía sau vài bước. Mạc Từ Duệ định lao lên đánh tiếp, nhưng Ninh Ninh ở phía sau ôm chặt lấy anh, nước mắt ấm nóng dính vào lưng anh, trong phút chốc Mạc Từ Duệ dừng hết mọi động tác, xoay người, nhẹ nhàng lau nước mắt trên mặt cô.

“Ngoan, không sao.”

Tĩnh Thiên sau một hồi vật vã, hắn ta vẫn giữ được phong cách và tác phong như thường:

“Hình như Mạc tổng không có việc gì ở đây thì phải?”

“Không có việc gì.” Mạc Từ Duệ đồng ý khẳng định, nhìn vào tầm mắt Ninh Ninh theo đà nói.

“Nhưng Tĩnh tổng anh tuấn bất phàm, tài năng hơn người, chắc hẳn không để ý đến việc tôi ở đây.”

Ninh Ninh đang khóc lóc trong lòng anh, nghe xong cũng không khỏi lạnh người, rốt cuộc anh vào từ lúc nào chứ. Thầm Ninh Ninh lại giả vờ khóc thút thít một lúc, diễn kịch một cách cao siêu, tựa vào vai áo anh, khịt nhẹ mũi, thắm ướt một mảnh lên áo Mạc Từ Duệ, khuôn mặt đầy đau thương, cố gắng gợi chút thương xót trong lòng anh. Đừng trách cô, kinh nghiệm cho thấy nếu không giả vờ, thì Ninh Ninh không đỡ được cơn bão nổi giận của anh.

Mạc Từ Duệ ung dung nhân nhả ngồi vào chỗ của cô, cầm dao nĩa từ tốn ăn thức ăn trên bàn.

“Là của em.” Ánh mắt Ninh Ninh nhìn vào dao nĩa đang gọn gàng trong tay anh khẽ kêu, rồi chỉ vào thức ăn trên bàn. “Em dùng qua rồi.”

“Qua đây.” Mạc Từ Duệ miễn bình luận về vấn đề này của cô, anh ngoắc ngoắc tay gọi, sau đó rất hài lòng nhìn Ninh Ninh nhẹ nhàng ngồi trên đùi anh.

“No chưa? Ăn thêm chút nữa.” Sau đó xiên miếng thịt cho cô. Không ổn. Hành động thân thiết quá mức này, không bình thường. Cảm giác nguy hiểm gần kề, Ninh Ninh không dám phản bác, ngoan ngoãn há miệng ra.

Cậu cả Tĩnh gia mắc bệnh sạch sẽ nghiêm trọng, nhìn hình ảnh này khiếp sợ đến tột đỉnh.

“Hai người..., hai người...”

“Phiền tạ Tĩnh tổng rồi, tương lai của Ninh Ninh, là, tôi phụ trách.” Mạc Từ Duệ đặt dao nĩa lên bàn, mắt sắc như chim ưng nhìn hắn ta.

“Các người rõ ràng đã ly hôn.” Hắn ta ở Tĩnh gia biết được điều đó, nên mới lên kế hoạch sắp xếp xem mặt Thẩm Ninh Ninh.

“Thật ngại quá, hai người bọn tôi hòa giải rồi. Nếu Tĩnh tổng rảnh rồi có thể đến bữa tiệc ‘hợp nhất’ của chúng tôi.”

Mạc Từ Duệ nói thì vui vẻ, hòa nhã, nhưng chỉ Ninh Ninh cảm nhận được cái lạnh thấu xương trong đó, nhất là khi anh quay sang cô, dùng ánh mắt ‘âu yếm ngàn năm’ nhìn cô, véo lên má cô: “Chỉ tại tiểu miêu miêu này giận đối vô cớ thôi.”

“Em xin lỗi...”

Ninh Ninh cười nhăn nhó khi cảm nhận được sự đau đớn do anh véo mạnh lên eo cô dưới gầm bàn, cố gắng cười thật ngọt ngào lấy lòng.

“Ninh Ninh, rõ ràng em nói sẽ kết hôn với anh.” Tỉnh đại gia từ lúc đó im lặng giờ mới lên tiếng.

“Nói vậy, tôi chưa từng đồng ý.” Lật mặt còn nhanh hơn lật đồ.

“Cô.” Hắn ta rút cuộc thét lên. “Đồ trơ tráo.”

Oa vừa lúc này tình cảm đầm thắm, giờ đã quay ra mắng cô, Thảm Ninh Ninh hừ lạnh, quyết không chịu thua:

“Anh cũng là đồ lừa đảo, trò hề như vậy, tôi cũng ngại xem.”

“Tỉnh tổng hình như hiểu nhầm gì đó rồi. Có gì chúng ta hôm sau hảo hảo nói chuyện. ”

Chả cần hắn ta đồng ý, Mạc Từ Duệ đã kéo Ninh Ninh rời đi.

“Anh ta cần tiền.” Ra xe, Ninh Ninh ngoan ngoãn kể hết sự tình.

“Anh biết.” Mạc Từ Duệ vội ngắt lời cô, nếu cô còn tiếp tục nhắc đến hắn ta, anh sẽ điên lên mất. Nhưng người nào đó vẫn không biết điều mà ngừng lại:

“Anh ta thật trơ tráo, muốn lợi dụng em để cướp...”

Mạc Từ Duệ điên cuồng hôn cô, anh không theo quy luật ma sát lên môi cô, chặn ngang lời nói, mang theo ánh nhìn trừng phạt, cắn lên môi anh đào nhỏ nhắn của cô.

“Biết sai chưa?” Vừa nói anh vừa gia tăng thêm lực, tiếp tục cắn mạnh xuống.

“Em sai rồi.” Ninh Ninh dẫy dụa: “Anh Từ Duệ, em sai rồi.”

“Sai ở đâu.” Giọng nói thâm trầm hơn, nhưng đôi môi của anh đã nhẹ nhàng buông ra.

Ninh Ninh nghĩ mãi không hiểu rốt cuộc mình sai ở đâu, trong đầu hiện lên một suy nghĩ, đánh bạo nói ra:

“Làm anh ghen à?”

“Vậy sao?” Tiếp sau đó là tiếng cười đầy thản nhiên, rồi đôi môi anh lại chiếm giữ lấy môi cô một lần nữa, lần này điên cuồng gấp trăm lần, anh khẽ rít qua hàm răng:

“Nhưng em đoán đúng rồi đó.”

35. Chương 18: Kế Hoạch

Cao ốc SanNa-công ty Mạc thị.

Trong phòng giám đốc, không khí băng lạnh đến cực độ. Hai vị tổng giám đốc làm mưa làm gió trong thành phố, đang ngồi đối diện, phong thái ung dung, tự tại.

Cuối cùng Mạc Từ Duệ là người lên tiếng trước, đẩy tập tài liệu lên bàn, lời ít ý nhiều, thông dong nói: “Hoa Lâm.”

Bên kia, Tỉnh nhị thiếu gia Tỉnh Kỳ vui vẻ đón lấy, đọc qua tài liệu, khuôn mặt khẽ biến đổi nhưng vẫn không quên trầm trồ:

“Mạc tổng quả nhiên thâm sâu, thông tin ngầm của Hoa Lâm mà cũng điều tra được, thật kính nể.”

Bỏ qua phương diện trên chiến trường đối địch, cơ duyên được hợp tác, người bạn cũ này, Tĩnh Kỳ rất khâm phục cũng rất ngưỡng mộ. Ngay từ những năm học đại học, khí chất kinh doanh đã ăn sâu vào máu tủy cậu ta. Anh đã nhiều lần điều tra Hoa Lâm nhưng không thu được kết quả gì, vậy mà....

“Ok, chúng ta hợp tác. Điều kiện của anh là gì?”

“Không có.”

Lời nói vô tư của Mạc Từ Duệ khiến Tĩnh Kỳ sửng sốt, vẻ mặt không thể tin lặp lại, cường điệu gấp trăm lần:

“Không có? Anh không phải dân kinh doanh sao?”

Ok, mặc dù anh rất vui, nhưng thông báo này cũng quá ư không thực tế đi:

“Được, nguyên nhân là gì?”

“Chuyện cá nhân.”

“Thẩm Ninh Ninh.”

Không phải lời hỏi mà là một câu khẳng định. Chuyện riêng tư của Mạc Từ Duệ chỉ liên quan đến một cô gái thiên kim Thẩm gia. Hồi đại học, anh cũng gặp qua Thẩm Ninh Ninh vài lần khi cô đến thăm Mạc Từ Duệ, cũng vô tình phát hiện được tình cảm của anh ta.

“Không phải là chuyện đi xem mắt của Thẩm Ninh Ninh chứ?”

Anh cũng đã nghe qua chuyện ở Tĩnh gia, Tĩnh Thiên đi xem mắt, trên dưới Tĩnh gia ai cũng biết anh ta sợ con gái như sợ rắn rết, chuyện xem mắt này, quả là chuyện cười nhất thiên hạ. Tiếng “ừ” trầm thấp của Mạc Từ Duệ khiến anh không thể tin được.

“Thật sao? Ha ha.”

Chỉ cười, nhưng Tĩnh Kỳ anh thề không có ý châm chọc. Thẩm Ninh Ninh là cả cuộc sống của Mạc Từ Duệ, tính kể lên cô ấy, Tĩnh Thiên hẳn ta quả là chọc nhâm ổ kiến lửa.

Mạc Từ Duệ lại nhớ đến hẳn ta có ý định hôn Ninh Ninh, trong lòng gai nhọn nổi lên, không chịu nổi tiếng cười khích bác kia, lạnh nhạt hỏi:

“Cậu tính thế nào?”

Không khí lại trở về nghiêm túc như lúc ban đầu, Tĩnh Kỳ nhìn kỹ tài liệu lần nữa, rơi vào trầm tư.

Tài liệu nói, một công ty ngầm ở Mỹ tên Enifect, ngầm ngầm mua cổ phiếu của Hoa Hạ, sau đó chuyển số cổ phiếu đó cho Tĩnh Thiên. Trong tài liệu còn ghi rõ các khoản giao dịch và chi phí.

“Không đúng. Hoa Lâm vừa mở rộng đầu tư, sẽ không có số tiền lớn như vậy.”

Thông minh, Mạc Từ Duệ nhíu cao mày, không hổ danh kỳ phùng địch thủ với anh.

“Vậy là quỵ đen sao?” Tĩnh Kỳ nhăn mặt suy đoán, anh không ngờ Tĩnh Thiên chơi mạnh tay như vậy, làm giả giấy tờ thu chi ngân sách, trốn thuế,...

“Hắn ta cũng lừa Ninh Ninh vay tiền. Lần này, chắc hẳn quyết dọn dẹp sạch sẽ Hoa Hạ.” Mạc Từ Duệ nhìn Tĩnh Kỳ đầy thách thức.

“Tôi sẽ điều tra quỵ đen của Hoa Lâm.”

Tĩnh Kỳ nặng nề nói, sau đó ra ngoài. Nếu như không tìm được chứng cứ, Hoa Hạ sẽ bị nuốt trọn, công sức anh ở Tĩnh gia nhiều năm bỗng tan tành.

“Vậy thì phần việc còn lại là của tôi rồi.” Mạc Từ Duệ nói, sau đó từ tốn uống trà. Nhưng sau đó, đột nhiên nhớ ra một chuyện, hơi lắp bắp hỏi.

“Ừm, Tĩnh Thiên kia đánh piano hay lắm sao?”

Mấy hôm nay, biết là anh ghen, Ninh Ninh liên tục chọc vào thùng dấm chua của anh. Cô nói: anh ta rất lãng mạn, đánh đàn rất hay, rất chuyên nghiệp, lại còn rất biết quan tâm, rất hiểu lòng người.....

Tĩnh Kỳ đang đứng ở ngưỡng cửa nghe mà sửng sốt, cười ha hả trả lời:

“Hắn sao? Hắn ta đến một nốt nhạc còn không biết.”

Vậy sao? Ninh Ninh ngu ngốc, lẽ ra cô nên nhìn xem hắn có giấu băng đài ở đâu không, cái hay đó, ừ, rất ‘chuyên nghiệp’.

36. Chương 18: Kế Hoạch

Cao ốc SanNa-công ty Mạc thị.

Trong phòng giám đốc, không khí băng lạnh đến cực độ. Hai vị tổng giám đốc làm mưa làm gió trong thành phố, đang ngồi đối diện, phong thái ung dung, tự tại.

Cuối cùng Mạc Từ Duệ là người lên tiếng trước, đẩy tập tài liệu lên bàn, lời ít ý nhiều, thông dong nói: “Hoa Lâm.”

Bên kia, Tĩnh nhi thiếu gia Tĩnh Kỳ vui vẻ đón lấy, đọc qua tài liệu, khuôn mặt khê biến đổi nhưng vẫn không quên trầm trọc:

“Mạc tổng quả nhiên thâm sâu, thông tin ngầm của Hoa Lâm mà cũng điều tra được, thật kính nể.”

Bỏ qua phương diện trên chiến trường đối địch, cơ duyên được hợp tác, người bạn cũ này, Tĩnh Kỳ rất khâm phục cũng rất ngưỡng mộ. Ngay từ những năm học đại học, khí chất kinh doanh đã ăn sâu vào máu tủy cậu ta. Anh đã nhiều lần điều tra Hoa Lâm nhưng không thu được kết quả gì, vậy mà....

“Ok, chúng ta hợp tác. Điều kiện của anh là gì?”

“Không có.”

Lời nói vô tư của Mạc Từ Duệ khiến Tĩnh Kỳ sửng sốt, vẻ mặt không thể tin lập lại, cường điệu gấp trăm lần:

“Không có? Anh không phải dân kinh doanh sao?”

Ok, mặc dù anh rất vui, nhưng thông báo này cũng quá ư không thực tế đi:

“Được, nguyên nhân là gì?”

“Chuyện cá nhân.”

“Thẩm Ninh Ninh.”

Không phải lời hỏi mà là một câu khẳng định. Chuyện riêng tư của Mạc Từ Duệ chỉ liên quan đến một cô gái thiên kim Thẩm gia. Hồi đại học, anh cũng gặp qua Thẩm Ninh Ninh vài lần khi cô đến thăm Mạc Từ Duệ, cũng vô tình phát hiện được tình cảm của anh ta.

“Không phải là chuyện đi xem mắt của Thẩm Ninh Ninh chứ?”

Anh cũng đã nghe qua chuyện ở Tĩnh gia, Tĩnh Thiên đi xem mắt, trên dưới Tĩnh gia ai cũng biết anh ta sợ con gái như sợ rắn rết, chuyện xem mắt này, quả là chuyện cười nhất thiên hạ. Tiếng “ừ” trầm thấp của Mạc Từ Duệ khiến anh không thể tin được.

“Thật sao? Ha ha.”

Chỉ cười, nhưng Tĩnh Kỳ anh thề không có ý châm trọc. Thẩm Ninh Ninh là cả cuộc sống của Mạc Từ Duệ, tính kể lên cô ấy, Tĩnh Thiên hắn ta quả là chọc nhảm ỏ kiến lửa.

Mạc Từ Duệ lại nhớ đến hần ta có ý định hôn Ninh Ninh, trong lòng gai nhọn nổi lên, không chịu nổi tiếng cười khích bác kia, lạnh nhạt hỏi:

“Cậu tính thế nào?”

Không khí lại trở về nghiêm túc như lúc ban đầu, Tĩnh Kỳ nhìn kỹ tài liệu lần nữa, rơi vào trầm tư.

Tài liệu nói, một công ty ngầm ở Mỹ tên Enifect, ngầm ngầm mua cổ phiếu của Hoa Hạ, sau đó chuyển số cổ phiếu đó cho Tĩnh Thiên. Trong tài liệu còn ghi rõ các khoản giao dịch và chi phí.

“Không đúng. Hoa Lâm vừa mở rộng đầu tư, sẽ không có số tiền lớn như vậy.”

Thông minh, Mạc Từ Duệ nhú cao mày, không hổ danh kỳ phùng địch thủ với anh.

“Vậy là quỹ đen sao?” Tĩnh Kỳ nhăn mặt suy đoán, anh không ngờ Tĩnh Thiên chơi mạnh tay như vậy, làm giả giấy tờ thu chi ngân sách, trốn thuế,...

“Hần ta cũng lừa Ninh Ninh vay tiền. Lần này, chắc hẳn quyết dọn dẹp sạch sẽ Hoa Hạ.” Mạc Từ Duệ nhìn Tĩnh Kỳ đầy thách thức.

“Tôi sẽ điều tra quỹ đen của Hoa Lâm.”

Tĩnh Kỳ nặng nề nói, sau đó ra ngoài. Nếu như không tìm được chứng cứ, Hoa Hạ sẽ bị nuốt trọn, công sức anh ở Tĩnh gia nhiều năm bỗng tan tành.

“Vậy thì phần việc còn lại là của tôi rồi.” Mạc Từ Duệ nói, sau đó từ tốn uống trà. Nhưng sau đó, đột nhiên nhớ ra một chuyện, hơi lắp bắp hỏi.

“Ừm, Tĩnh Thiên kia đánh piano hay lắm sao?”

Mấy hôm nay, biết là anh ghen, Ninh Ninh liên tục chọc vào thùng dấm chua của anh. Cô nói: anh ta rất lãng mạn, đánh đàn rất hay, rất chuyên nghiệp, lại còn rất biết quan tâm, rất hiểu lòng người....

Tĩnh Kỳ đang đứng ở ngưỡng cửa nghe mà sững sốt, cười ha hả trả lời:

“Hần sao? Hần ta đến một nốt nhạc còn không biết.”

Vậy sao? Ninh Ninh ngu ngốc, lẽ ra cô nên nhìn xem hần có giấu băng đài ở đâu không, cái hay đó, ừ, rất ‘chuyên nghiệp’.

37. Chương 19: Anh Đánh Đàn Em Nghe

“Qua đây.”

Thẩm Ninh Ninh vừa dạy từ trung tâm về, nghe giọng nói đầy nguy hiểm của Mạc Từ Duệ, cô khẽ rùng mình, trong đầu không ngừng hồi tưởng. Lúc sáng, cô chỉ nhận một hộp cơm từ một học viên.

Ừm, hộp cơm hơi điệu một chút thôi, là hộp cơm tình yêu trái tim, trứng chiên mặt cười rất ngộ nghĩnh. Trưa không có gì đặc biệt, còn tối thì ăn cơm cùng cậu hồi sáng, nhưng đi cùng hai người khác nữa.

“Em...em...muốn...tắm.”

Muốn nói thật nhanh, nhưng Ninh Ninh đau lòng không nguôi, cái chứng nói lắp này, cười trừ hai tiếng, cô chạy tóe khỏi ra khỏi phòng.

“Qua đây, nhanh. Em biết là em không thể nói dối được điều gì mà.”

Âm thanh vang lên bên cánh cửa, Ninh Ninh run người. Anh vẫn ngồi yên đấy, không một chút hành động gì, nhưng cô cảm thấy khí lạnh luôn bao vây lấy mình, chân bủn rủn đi từng bước nhỏ trở về phòng.

“Anh về bao giờ vậy, có mệt không, hay uống chút nước nhá.”

Cách tầm ba bước nữa mới đến phía Mạc Từ Duệ, cô dừng lại, mắt nhìn lảo liên một hồi, âm thầm tìm cách trốn chạy.

Nhưng cái lạnh này càng ngày càng tràn vào người cô, thấm đẫm từng lớp da thịt, lạnh thấu xương.

“A”

Ninh Ninh giật mình hét lên khi thấy Mạc Từ Duệ đột ngột kéo mạnh tay cô. Chưa kịp vui mừng vì ngã xuống chiếc giường êm ấm của mình, tránh thoát cú ngã đau người tai hại, cô đã hoảng hốt khi thấy Mạc Từ Dệ áp lên trên.

“Em xin lỗi...xin lỗi.”

Thẩm Ninh Ninh nhanh miệng lấy lòng, mặc dù cô chẳng hiểu mình sai chỗ nào, hai tay không ngừng tìm cách đẩy anh ra.

“Hử.”

Tiếng thì thầm bên tai, hơi nóng không ngừng phả ra. Một nguồn nóng lạnh đan xen trong lòng khiến Ninh Ninh khó chịu, cô càng ra sức vùng vẫy.

“Em biết sai chỗ nào sao?”

Hơi nóng lại dịch chuyển trên mặt cô, đôi môi như có như không lướt nhẹ lên má cô, Thẩm Ninh Ninh vì thế mà đỏ bừng mặt lên, giọng nói cũng do thế mà trở nên nỉ non, yếu ớt:

“Em không nên nhận bữa sáng tình yêu của Tiểu Văn, cũng không nên ăn cơm tối cùng cậu ấy.”

Còn có chuyện này sao? Mạc Từ Duệ chau mày, ghen tuông ở bên môi cô cắn xé một hồi:

“Tình Thiên kia đánh đàn rất giỏi sao?”

“...”Lại nữa.

“Sao?”

“Không, không có hay gì đâu.”Ninh Ninh thầm nuốt nước bọt, lắc đầu phủ nhận, trong hoàn cảnh này mà khen ngợi hần ta thì đầu cô chắc bị nhúng nước.

“Trước kia em nói hần đánh đàn rất hay, rất có cảm xúc, em nghe mà phát khóc...”

“Đâu có, chắc anh nghe nhầm rồi.”

Nhất mực phủ định, cô còn hăng hái gơ tay thề:

“Em chưa bao giờ khóc trước mặt hần ta.”

Khóc a, cái này là sự thật, còn nếu bảo cô thề độc là chưa tán dương hần ta bao giờ thì chắc cô bị thiên lôi ngũ hành đánh tan xác.

“Giờ ngẫm nghĩ lại chắc hần lừa em.” Ninh Ninh còn rất cố gắng bồi thêm một câu.

Mạc Từ Duệ cười lớn không đáp. Anh véo nhẹ mũi cô, giọng nói từ tĩnh mang đầy ma lực: “Anh đánh đàn em nghe.”

“Không cần đâu.” Ninh Ninh tái mép mặt, giọt mồ hôi lạnh âm thầm rơi xuống: “Anh cũng đâu có biết đàn.”

“Chúng ta cùng đàn.” Nói đoạn, Mạc Từ Duệ bưng mặt cô lên, cuồng nhiệt hôn xuống:

“Tiếng kêu của em rất kích thích, rất tuyệt...” còn hay hơn cả âm piano kia.

Thẩm Ninh Ninh bùng phát, cô đẩy mạnh anh ra, chạy ào vào phòng tắm, để lại tiếng cười đầy vui sướng của anh, cô không ngừng vỗ nước vào mặt, gào thét trăm lần.

“Cuối tuần chúng ta về thăm ba mẹ nhá.”

Cô ở phòng tắm không thèm đáp. Mạc Từ Duệ ở bên ngoài vẫn nói vọng vào.

“Tiện thể chúng ta kết hôn.”

Đáng ghét, đó chỉ là điều tiện thể thôi sao. Không bao giờ.

“Mạc Từ Duệ.” Thấm Ninh Ninh hét lớn lên, nhìn điệu cười nham nhở, toe toét của anh, không thể chịu được nữa, anh hôm nay rất đáng ăn đòn mà.

Cô lao ra khỏi phòng tắm, dùng tư thế bạch tuộc tám chân quần chặt lấy cổ anh, vùng vằng cản vành tai anh không chịu bỏ xuống.

“Xin em đi.” Trừng mắt, uy quyền ra lệnh.

“Ừm...” Mạc Từ Duệ chẳng phản ứng gì, còn thuận thể ôm chặt cô hơn.

“Không đau sao, lần này em cản thật đấy.” Đe dọa lần hai.

Khuôn mặt người nào đó vẫn đứng đưng như không. Ninh Ninh nghiêng răng nghiêng lợi, mở lớn hàm răng sáng loáng định cắn vào cổ anh. Mạc Từ Duệ nhanh hơn đẩy ngược lại, áp cô vào tường.

“Yên lặng.” Anh quát. Thấm Ninh Ninh dừng mọi động tác, hai chân còn đang quần chặt lấy hông anh, ừ xù tụt xuống.

“Ngoan, tắm rửa đi.” Đến giây thứ n, có tiếng thì thầm bên tai cô, Ninh Ninh ngẩng đầu lên, ánh nhìn của anh không hướng vào cô nhưng giọng nói khàn khàn bất thường.

“Nhanh nào...” Mạc Từ Duệ vội vàng thay đổi tư thế, ra sức đẩy cô vào phòng tắm, sức lực quá lớn suýt nữa Ninh Ninh vấp chân vào bệ cửa. Cô trừng mắt, trước khi đóng cửa phòng tắm nhanh chân đá anh.

Cú đá này, trúng hạ bệ.

“Nè, em muốn tuyệt hậu sao?” Mạc Từ Duệ ở bên ngoài quát lớn, đau đớn đến nỗi gấp người xuống. “Mưu sát chồng mà...”

Ninh Ninh ở trong phòng tắm, ngân nga hát vài bài hát, mặc kệ bên ngoài tiếng cãi nhảm không ngừng. Trả thù được cũng sướng lắm.

38. Chương 19: Anh Đánh Đàn Em Nghe

“Qua đây.”

Thấm Ninh Ninh vừa dạy từ trung tâm về, nghe giọng nói đầy nguy hiểm của Mạc Từ Duệ, cô khẽ rùng mình, trong đầu không ngừng hồi tưởng. Lúc sáng, cô chỉ nhận một hộp cơm từ một học viên.

Ừm, hộp cơm hơi điệu một chút thôi, là hộp cơm tình yêu trái tim, trứng chiên mặt cười rất ngộ nghĩnh. Trưa không có gì đặc biệt, còn tối thì ăn cơm cùng cậu hồi sáng, nhưng đi cùng hai người khác nữa.

“Em...em...muốn...tắm.”

Muốn nói thật nhanh, nhưng Ninh Ninh đau lòng không nguôi, cái chứng nói lắp này, cười trừ hai tiếng, cô chạy tóe khỏi ra khỏi phòng.

“Qua đây, nhanh. Em biết là em không thể nói dối được điều gì mà.”

Âm thanh vang lên bên cánh cửa, Ninh Ninh run người. Anh vẫn ngồi yên đấy, không một chút hành động gì, nhưng cô cảm thấy khí lạnh luôn bao vây lấy mình, chân bủn rủn đi từng bước nhỏ trở về phòng.

“Anh về bao giờ vậy, có mệt không, hay uống chút nước nhá.”

Cách tắm ba bước nữa mới đến phía Mạc Từ Duệ, cô dừng lại, mắt nhìn lảo liên một hồi, âm thầm tìm cách trốn chạy.

Nhưng cái lạnh này càng ngày càng tràn vào người cô, thấm đẫm từng lớp da thịt, lạnh thấu xương.

“A”

Ninh Ninh giật mình hét lên khi thấy Mạc Từ Duệ đột ngột kéo mạnh tay cô. Chưa kịp vui mừng vì ngã xuống chiếc giường êm ấm của mình, tránh thoát cú ngã đau người tai hại, cô đã hoảng hốt khi thấy Mạc Từ Dệ áp lên trên.

“Em xin lỗi...xin lỗi.”

Thẩm Ninh Ninh nhanh miệng lấy lòng, mặc dù cô chẳng hiểu mình sai chỗ nào, hai tay không ngừng tìm cách đẩy anh ra.

“Hử.”

Tiếng thì thầm bên tai, hơi nóng không ngừng phả ra. Một nguồn nóng lạnh đan xen trong lòng khiến Ninh Ninh khó chịu, cô càng ra sức vùng vẫy.

“Em biết sai chỗ nào sao?”

Hơi nóng lại dịch chuyển trên mặt cô, đôi môi như có như không lướt nhẹ lên má cô, Thẩm Ninh Ninh vì thế mà đỏ bừng mặt lên, giọng nói cũng do thế mà trở nên nỉ non, yếu ớt:

“Em không nên nhận bữa sáng tình yêu của Tiểu Văn, cũng không nên ăn cơm tối cùng cậu ấy.”

Còn có chuyện này sao? Mạc Từ Duệ chau mày, ghen tuông ở bên môi cô cắn xé một hồi:

“Tình Thiên kia đánh đàn rất giỏi sao?”

“...”Lại nữa.

“Sao?”

“Không, không có hay gì đâu.”Ninh Ninh thắm nuốt nước bọt, lắc đầu phủ nhận, trong hoàn cảnh này mà khen ngợi hấn ta thì đầu cô chắc bị nhúng nước.

“Trước kia em nói hấn đánh đàn rất hay, rất có cảm xúc, em nghe mà phát khóc...”

“Đâu có, chắc anh nghe nhầm rồi.”

Nhất mực phủ định, cô còn hăng hái gơ tay thề:

“Em chưa bao giờ khóc trước mặt hấn ta.”

Khóc a, cái này là sự thật, còn nếu bảo cô thề độc là chưa tán dương hấn ta bao giờ thì chắc cô bị thiên lôi ngũ hành đánh tan xác.

“Giờ ngẫm nghĩ lại chắc hấn lừa em.” Ninh Ninh còn rất cố gắng bồi thêm một câu.

Mạc Từ Duệ cười lớn không đáp. Anh véo nhẹ mũi cô, giọng nói từ tĩnh mang đầy ma lực: “Anh đánh đàn em nghe.”

“Không cần đâu.” Ninh Ninh tái mép mặt, giọt mồ hôi lạnh âm thầm rơi xuống: “Anh cũng đâu có biết đàn.”

“Chúng ta cùng đàn.” Nói đoạn, Mạc Từ Duệ bưng mặt cô lên, cuồng nhiệt hôn xuống:

“Tiếng kêu của em rất kích thích, rất tuyệt...” còn hay hơn cả âm piano kia.

Thẩm Ninh Ninh bùng phát, cô đẩy mạnh anh ra, chạy ào vào phòng tắm, để lại tiếng cười đầy vui sướng của anh, cô không ngừng vỗ nước vào mặt, gào thét trăm lần.

“Cuối tuần chúng ta về thăm ba mẹ nhé.”

Cô ở phòng tắm không thèm đáp. Mạc Từ Duệ ở bên ngoài vẫn nói vọng vào.

“Tiện thể chúng ta kết hôn.”

Đáng ghét, đó chỉ là điều tiện thể thôi sao. Không bao giờ.

“Mạc Từ Duệ.” Thẩm Ninh Ninh hét lớn lên, nhìn điệu cười nham nhở, toe toét của anh, không thể chịu được nữa, anh hôm nay rất đáng ăn đòn mà.

Cô lao ra khỏi phòng tắm, dùng tư thế bạch tuộc tám chân quần chặt lấy cổ anh, vùng vằng cần vành tai anh không chịu bỏ xuống.

“Xin em đi.” Trừng mắt, uy quyền ra lệnh.

“Ừm...” Mạc Từ Duệ chẳng phản ứng gì, còn thuận thể ôm chặt cô hơn.

“Không đau sao, lần này em cần thật đấy.” Đe dọa lần hai.

Khuôn mặt người nào đó vẫn đứng đưng như không. Ninh Ninh nghiêng răng nghiêng lợi, mở lớn hàm răng sáng loáng định cắn vào cổ anh. Mạc Từ Duệ nhanh hơn đẩy ngược lại, áp cô vào tường.

“Yên lặng.” Anh quát. Thẩm Ninh Ninh dừng mọi động tác, hai chân còn đang quần chặt lấy hông anh, ỉu xìu tụt xuống.

“Ngoan, tắm rửa đi.” Đến giây thứ n, có tiếng thì thầm bên tai cô, Ninh Ninh ngẩng đầu lên, ánh nhìn của anh không hướng vào cô nhưng giọng nói khàn khàn bất thường.

“Nhanh nào...” Mạc Từ Duệ vội vàng thay đổi tư thế, ra sức đẩy cô vào phòng tắm, sức lực quá lớn suýt nữa Ninh Ninh vấp chân vào bệ cửa. Cô trừng mắt, trước khi đóng cửa phòng tắm nhanh chân đá anh.

Cú đá này, trúng hạ bệ.

“Nè, em muốn tuyệt hậu sao?” Mạc Từ Duệ ở bên ngoài quát lớn, đau đớn đến nỗi gấp người xuống. “Mưu sát chồng mà...”

Ninh Ninh ở trong phòng tắm, ngân nga hát vài bài hát, mặc kệ bên ngoài tiếng cãi nhảm không ngừng. Trả thù được cũng sướng lắm.

39. Chương 20: Mười Kế

“Tổng giám đốc, Mạc Từ Duệ đang điều tra công ty bên Mỹ của ta.”

Thoáng chốc trong văn phòng tập đoàn Hoa Lâm, tiếng đồ đạc rơi vỡ ầm ầm.

“Đáng chết. Quả nhiên hắn đã nghi ngờ.”

Tĩnh Thiên hất đồ ly trà trên bàn, không ngừng rống giận: “Từ sau vụ Thẩm Ninh Ninh kia...”

Thẩm Ninh Ninh. Cô ta chính là nỗi sỉ nhục lớn nhất trong đời Tĩnh Thiên hắn.

“Xóa bỏ mọi chứng cứ. Không để Mạc Từ Duệ nắm được đuôi của ta.”

“Nhưng còn tập đoàn Hoa Hạ...”

Trợ lý định lên tiếng, nhưng nhìn giọng điệu của tổng giám đốc, hắn ta im lặng phục tùng.

“Chuyển sang đối phó Mạc thị.”

Mạc Từ Duệ đã phát hiện sẽ không dễ yên. Hắn đành phải thay đổi kế hoạch, đối phó với Mạc thị trước, Hoa Hạ cũng sẽ dần dần thuộc về hắn thôi.

Tên Tĩnh Kỳ ngu ngốc kia, là một tên vô năng, vô dụng, ngoài sắc đẹp dục vọng ra, chả có gì đáng để bận tâm, đối phó với hắn quá dễ dàng.

— — — — —

“Có ổn không?”

Tĩnh Kỳ xoay xoay tách cà phê, thâm trầm nhìn về phía bàn tổng giám đốc Mạc thị. Mà người ngồi đó từ sáng đến giờ luôn cười vu vơ, ngẩn ngơ như người dại.

“Cậu đã giữ biểu hiện này suốt 2 tiếng 34 phút.”

Cho xin đi. Tĩnh Kỳ anh đường đường cũng là ông chủ đứng đầu một tập đoàn, cũng đâu rảnh đến nỗi tiếp chuyện một tên dở hơi này.

Đau khổ thở dài, câu hỏi của anh cũng trải ra từng ấy thời gian nhưng đều bị rơi vào quên lãng.

“Thẩm tiểu thư sao lại đến đây?”

Tĩnh Kỳ khẽ hắng giọng, đột ngột cười lớn nhìn về phía Mạc Từ Duệ.

Chỉ thấy người sáng giờ ngây dại kia đột ngột đứng bật lên, cười càng rục rờ hơn trước, giọng điệu trầm nham khó gặp đầy cứng chiều:

“Ninh Ninh.”

Trước mắt chỉ là một khoảng không. Không có bóng dáng một con người nào, càng không nói đến người mà anh đang nhớ nhung. Sự thật, anh bị lừa.

“Thất vọng sao? Nhớ người...một phút không gặp như cách ba thu,... một ngày không gặp như cách nghìn thế kỷ.”

Chế giễu một hồi, Tĩnh Kỳ tức giận rống:

“Tôi cũng không rảnh tiếp chuyện một tên dở. Chỉ vì một...à...Thẩm Ninh Ninh”

Tĩnh Kỳ chắc lưỡi, âm thầm giật mình. Nếu chẳng may chạm vào Mạc Từ Duệ thì một nhát thống soái lên đường, còn nếu mà chạm vào Thẩm Ninh Ninh thì muốn chết cũng không được, muốn sống cũng không xong, mà sống không bằng chết.

Tĩnh Thiên kia chính là một điển hình đang trong tầm ngắm bắn. Ho nhẹ vài tiếng, anh hỏi vấn đề thắc mắc trong lòng:

“Sao cậu lại để cho Tĩnh Thiên phát hiện manh mối. ”

Mạc Từ Duệ xoay xoay ly cà phê, chỉ cười mà không nói gì, nhưng nụ cười ấy đầy ngạo nghễ, đầy tự tin.

“Như thế anh ta sẽ chuyển sang đối phó cậu.”

“Vậy sao?”

Mạc Từ Duệ cười lớn, bây giờ ngay cả ánh mắt anh cũng tràn đầy thách thức, kiêu ngạo, anh trầm tĩnh đáp:

“Tôi nghĩ kĩ lại thì mối thù cướp vợ này không thể để người ngoài nhúng vào.”

Cướp vợ? Tĩnh Thiên cảm giác như trên đầu anh có một đàn quạ bay qua, anh cũng cười nhưng nụ cười mang đầy hàm ý châm chọc, từng câu chữ như đệm dài ra, ngân vang:

“Anh không cần tất cả anh chỉ cần em, là vậy sao? ”

“Là vậy.”

Uống hết ly cà phê, Mạc Từ Duệ khẳng định. Anh không cần gì cả, ngay cả Mạc thị này, nhưng đối với Thẩm Ninh Ninh lại khác, cô là một ham muốn không thể buông.

Nhiều lúc anh cũng tự hỏi cái tâm này đối với cô là gì? Là yêu, là sở hữu, là chiếm đoạt, thậm chí là độc quyền.

“Hoa rơi có ý nước chảy vô tình a.”

Tĩnh Kỳ tiếp tục ca thán, chọc vào nỗi đau của Mạc Từ Duệ chính là niềm vui của anh. Ngay từ lúc gặp Thẩm Ninh Ninh, anh đã biết sự nghiệp theo đuổi của cậu ta còn lâu mới ‘đại công cáo thành’.

“Phiền cậu lo lắng rồi. Tôi còn đang đợi bao tiền của cậu”.

Câu nói này thành công phá vỡ sự vui sướng âm thầm trong lòng Tĩnh Kỳ.

“Oa, thật vậy sao? Tái kết hôn?”

Tĩnh Kỳ ra vẻ không tin, nhưng nhìn ánh mắt lấp lánh ý cười của Mạc Từ Duệ, cùng với khuôn mặt hiếm khi ôn hòa đang thần thờ kia, giả mới là lạ:

“Mạc tổng giàu có đồ đạc rồi, cần gì cái đồng tiền rách của kẻ hèn này. Huống hồ còn bao tiền lần trước...”

Ra vẻ đâm chiêu anh tiếp lời:

“Hay là vậy đi, tổ chức bữa tiệc kết thúc độc thân cho cậu, vậy là tôi trở thành người đàn ông độc thân hoàng kim số một rồi.”

Mạc Từ Duệ mà đồng ý anh là con của cậu ta. Hôn nhân là nắm mồ của tình yêu. Ai chả biết Mạc ca mong muốn được chôn cùng nắm mồ với Thẩm Ninh Ninh từ lâu rồi, ngày ngày đều ao ước được ‘gả’ cho người ta, rồi thực hiện chính sách ‘cưng chiều, phục tùng và tôn thờ vợ’.

“Tôi không bao giờ chê ít tiền, còn mong được Tĩnh nhị thiếu gia mời cơm ở Markoff restaurant”.

Quả nhiên không đồng ý. Đồ keo kiệt, bủn xỉn lại còn thù dai. Đó chính là cái nhà hàng mà Tĩnh Thiên hắt ta hện Thẩm Ninh Ninh lần trước, đúng là chọc vào cô ta thì mười tám đời tổ tông cũng không yên.

Tĩnh Kỳ đột nhiên không muốn ở trong không gian sắc mùi giấm chua này nữa, anh cũng không muốn đối mặt với con người bao che khuyết điểm và tôn sùng vợ này, khẽ nói hai tiếng ‘cảm ơn’ xong nhanh chóng đi ra ngoài, nhưng cuối cùng thấy mất mặt quá, anh bỏ lại một câu:

“Thật tiếc quá, nhà hàng đó tôi cho đẹp rồi. Không mời cơm được khiến Mạc tổng thất vọng rồi.”

Người trong phòng vẫn không mấy may động tĩnh gì, lại tiếp tục ngồi thần thờ mơ mộng, do dự cầm điện thoại lên gọi cho Thẩm Ninh Ninh, tự dưng nhớ cô, rất nhớ cô.

40. Chương 20: Mười Kế

“Tổng giám đốc, Mạc Từ Duệ đang điều tra công ty bên Mỹ của ta.”

Thoảng chớp trong văn phòng tập đoàn Hoa Lâm, tiếng đồ đạc rơi vỡ ầm ầm.

“Đáng chết. Quả nhiên hần đã nghi ngờ.”

Tĩnh Thiên hắt đồ ly trà trên bàn, không ngừng rống giận: “Từ sau vụ Thẩm Ninh Ninh kia...”

Thẩm Ninh Ninh. Cô ta chính là nỗi sỉ nhục lớn nhất trong đời Tĩnh Thiên hần.

“Xóa bỏ mọi chứng cứ. Không để Mạc Từ Duệ nắm được đuôi của ta.”

“Nhưng còn tập đoàn Hoa Hạ...”

Trợ lý định lên tiếng, nhưng nhìn giọng điệu của tổng giám đốc, hần ta im lặng phục tùng.

“Chuyển sang đối phó Mạc thị.”

Mạc Từ Duệ đã phát hiện sẽ không dễ yên. Hần đành phải thay đổi kế hoạch, đối phó với Mạc thị trước, Hoa Hạ cũng sẽ dần dần thuộc về hần thôi.

Tên Tĩnh Kỳ ngu ngốc kia, là một tên vô năng, vô dụng, ngoài sắc đẹp dục vọng ra, chả có gì đáng để bận tâm, đối phó với hần quá dễ dàng.

— — — — —
“Có ổn không?”

Tĩnh Kỳ xoay xoay tách cà phê, thâm trầm nhìn về phía bàn tổng giám đốc Mạc thị. Mà người ngồi đó từ sáng đến giờ luôn cười vu vơ, ngẩn ngơ như người dại.

“Cậu đã giữ biểu hiện này suốt 2 tiếng 34 phút.”

Cho xin đi. Tĩnh Kỳ anh đường đường cũng là ông chủ đứng đầu một tập đoàn, cũng đâu rảnh đến nỗi tiếp chuyện một tên dở hơi này.

Đau khổ thở dài, câu hỏi của anh cũng trải ra từng ấy thời gian nhưng đều bị rơi vào quên lãng.

“Thẩm tiểu thư sao lại đến đây.”

Tĩnh Kỳ khẽ hắng giọng, đột ngột cười lớn nhìn về phía Mạc Từ Duệ.

Chỉ thấy người sáng giờ ngây dại kia đột ngột đứng bật lên, cười càng rục rờ hơn trước, giọng điệu trầm nam khó gặp đầy cứng chiều:

“Ninh Ninh.”

Trước mắt chỉ là một khoảng không. Không có bóng dáng một con người nào, càng không nói đến người mà anh đang nhớ nhung. Sự thật, anh bị lừa.

“Thất vọng sao? Nhớ người...một phút không gặp như cách ba thu,... một ngày không gặp như cách nghìn thế kỷ.”

Chế giễu một hồi, Tĩnh Kỳ tức giận rống:

“Tôi cũng không rảnh tiếp chuyện một tên dở. Chỉ vì một...à...Thẩm Ninh Ninh”

Tĩnh Kỳ chắc lưỡi, âm thầm giật mình. Nếu chẳng may chạm vào Mạc Từ Duệ thì một nhát thống soái lên đường, còn nếu mà chạm vào Thẩm Ninh Ninh thì muốn chết cũng không được, muốn sống cũng không xong, mà sống không bằng chết.

Tĩnh Thiên kia chính là một điển hình đang trong tầm ngắm bắn. Ho nhẹ vài tiếng, anh hỏi vấn đề thắc mắc trong lòng:

“Sao cậu lại để cho Tĩnh Thiên phát hiện manh mối. ”

Mạc Từ Duệ xoay xoay ly cà phê, chỉ cười mà không nói gì, nhưng nụ cười ấy đầy ngạo nghễ, đầy tự tin.

“Như thế anh ta sẽ chuyển sang đối phó cậu.”

“Vậy sao?”

Mạc Từ Duệ cười lớn, bây giờ ngay cả ánh mắt anh cũng tràn đầy thách thức, kiêu ngạo, anh trầm tĩnh đáp:

“Tôi nghĩ kĩ lại thì mối thù cướp vợ này không thể để người ngoài nhúng vào.”

Cướp vợ? Tĩnh Thiên cảm giác như trên đầu anh có một đàn quạ bay qua, anh cũng cười nhưng nụ cười mang đầy hàm ý châm chọc, từng câu chữ như đệm dài ra, ngân vang:

“Anh không cần tất cả anh chỉ cần em, là vậy sao? ”

“Là vậy.”

Uống hết ly cà phê, Mạc Từ Duệ khẳng định. Anh không cần gì cả, ngay cả Mạc thị này, nhưng đối với Thẩm Ninh Ninh lại khác, cô là một ham muốn không thể buông.

Nhiều lúc anh cũng tự hỏi cái tâm này đối với cô là gì? Là yêu, là sở hữu, là chiếm đoạt, thậm chí là độc quyền.

“Hoa rơi có ý nước chảy vô tình a.”

Tĩnh Kỳ tiếp tục ca thán, chọc vào nỗi đau của Mạc Từ Duệ chính là niềm vui của anh. Ngay từ lúc gặp Thẩm Ninh Ninh, anh đã biết sự nghiệp theo đuổi của cậu ta còn lâu mới ‘đại công cáo thành’.

“Phiền cậu lo lắng rồi. Tôi còn đang đợi bao tiền của cậu”.

Câu nói này thành công phá vỡ sự vui sướng âm thầm trong lòng Tĩnh Kỳ.

“Oa, thật vậy sao? Tái kết hôn?”

Tĩnh Kỳ ra vẻ không tin, nhưng nhìn ánh mắt lấp lánh ý cười của Mạc Từ Duệ, cùng với khuôn mặt hiếm khi ôn hòa đang thần thờ kia, giả mới là lạ:

“Mạc tổng giàu có đồ đạc rồi, cần gì cái đồng tiền rách của kẻ hèn này. Huống hồ còn bao tiền lần trước...”

Ra vẻ dăm chiêu anh tiếp lời:

“Hay là vậy đi, tổ chức bữa tiệc kết thúc độc thân cho cậu, vậy là tôi trở thành người đàn ông độc thân hoàng kim số một rồi.”

Mạc Từ Duệ mà đồng ý anh là con của cậu ta. Hôn nhân là nắm mồ của tình yêu. Ai chả biết Mạc ca mong muốn được chôn cùng nắm mồ với Thẩm Ninh Ninh từ lâu rồi, ngày ngày đều ao ước được ‘gả’ cho người ta, rồi thực hiện chính sách ‘cưng chiều, phục tùng và tôn thờ vợ’.

“Tôi không bao giờ chê ít tiền, còn mong được Tĩnh nhị thiếu gia mời cơm ở Markoff restaurant”.

Quả nhiên không đồng ý. Đồ keo kiệt, bủn xỉn lại còn thù dai. Đó chính là cái nhà hàng mà Tĩnh Thiên hắt ta hện Thẩm Ninh Ninh lần trước, đúng là chọc vào cô ta thì mười tám đời tổ tông cũng không yên.

Tĩnh Kỳ đột nhiên không muốn ở trong không gian sắc mùi giấm chua này nữa, anh cũng không muốn đối mặt với con người bao che khuyết điểm và tôn sùng vợ này, khẽ nói hai tiếng ‘cảm ơn’ xong nhanh chóng đi ra ngoài, nhưng cuối cùng thấy mất mặt quá, anh bỏ lại một câu:

“Thật tiếc quá, nhà hàng đó tôi cho đẹp rồi. Không mời cơm được khiến Mạc tổng thất vọng rồi.”

Người trong phòng vẫn không mấy may động tĩnh gì, lại tiếp tục ngồi thần thờ mơ mộng, do dự cảm điện thoại lên gọi cho Thẩm Ninh Ninh, tự dưng nhớ cô, rất nhớ cô.

41. Chương 21: Về Quê

Cuối tuần, Thẩm Ninh Ninh ăn mặc thật đẹp cùng Mạc Từ Duệ về quê. Vốn dĩ đã quen thuộc từ lâu, nhưng cô vẫn cảm thấy hồi hộp y như con dâu ra mắt gia đình chồng.

Có lẽ vì lần này cô thực tâm, là lần đầu tiên cô suy nghĩ chín chắn về mối quan hệ vợ chồng. Ninh Ninh thần thờ đi theo Mạc Từ Duệ.

“Anh Tiểu Duệ, em run quá.”

Trước cửa nhà Mạc gia, Thẩm Ninh Ninh kéo tay anh lại. Hai chân cô đã run rẩy không ngừng, tay cũng vì thế mà thấm đầy mồ hôi.

Mạc Từ Duệ thấy cô lúc này trông đáng yêu vô cùng. Anh thích cái cảm giác cô dựa dẫm vào mình, thích cả sự trưởng thành trong suy nghĩ của cô, Mạc Từ Duệ khẽ cười, ánh mắt cũng mang theo sự yêu thương không ngừng:

“Ngoan, có anh ở đây rồi.”

Nhẹ lau giọt mồ hôi trên trán cô, Mạc Từ Duệ cúi đầu, tìm môi cô hôn xuống. Ninh Ninh cũng phối hợp theo nhịp, cô vòng hai tay sau gáy anh, nhẹ nhàng ấn đầu anh xuống, hôn sâu.

Nụ hôn quyến luyến say mê ấy đột ngột bị kết thúc, khi giữa cửa nhà cả gia đình Thẩm gia, Mạc gia đều tụ họp ở đây, bốn miệng, tám mắt đều nhìn chăm chăm vào hành động của hai người.

Mạc Từ Duệ dứt ra khỏi cơn mê, anh bình tĩnh tách nhẹ cô ra, khuôn mặt ánh mắt chẳng có vẻ gì là xấu hổ, ăn năn khi làm bừa trước nhà.

Ngược lại Thẩm Ninh Ninh ở bên mặt đỏ bừng, cô ngượng ngùng cúi gầm mặt xuống.

“Ngẩng mặt lên.”

Anh dịu dàng nâng cằm cô lên, bắt cô đối diện với mình, đối diện với ánh mắt đầy yêu thương và hy vọng của anh, âm thầm nói với cô ‘đừng từ bỏ anh, anh đã đợi lâu rồi’.

Lúc này, Thẩm Ninh Ninh mới nhận ra, anh so với cô còn run rẩy hơn, tay anh còn đầm nhiều mồ hôi hơn, cô lắc nhẹ đầu ‘em không sao, em rất may mắn.’ Cô cười, nắm chặt lấy tay anh:

“Ba mẹ đây là bạn trai con, anh ấy tên là Mạc Từ Duệ.”

Bạn trai? Cô chưa bao giờ dùng từ này với anh, hai từ mà anh đã đợi chờ nhiều năm, không phải là ‘anh trai’ hay ‘anh ba’.

Mạc Từ Duệ cảm thấy lâng lâng trong lòng, hũ mật ngọt như thế mà trào ra, anh hướng về ba mẹ mình, y như cô giới thiệu:

“Đây là bạn gái con, Thẩm Ninh Ninh.”

“Hừ. Làm trò.”

Mẹ Mạc phát tay, tức giận đi vào nhà. Ba Mạc cũng khẽ lắc đầu, đi theo vợ. Lần này, ba mẹ Thẩm có vẻ bình tĩnh, ung dung hơn trước, cả hai người đều vui sướng trong lòng, nhất là Từ Na, bà như mở cờ trong bụng, cuối cùng đứa con rể vàng cũng không bị mất đi.

Nhìn cục diện, Thẩm Ninh Ninh thầm than, bây giờ chứng ngại vật không phải ba mẹ cô nữa, nhìn vào Mạc Từ Duệ, giật nhẹ tay áo anh.

Mẹ Mạc từ trên lầu nói xuống đầy uy quyền:

“Lần trước hai con bày trò còn chưa chịu xin lỗi. Lần này, ba tiếng chắc chắn không đủ.”

Vụ đổ bể hợp đồng hôn nhân lần trước, Mạc Từ Duệ đã quỳ ở sàn nhà cô ba tiếng, sau đó anh tức giận bỏ đi. Mẹ Mạc đã cho Ninh Ninh hiểu thế nào là ‘không ra tay thì thôi, đã ra tay thì đánh thê thảm mới dừng’, cô nghĩ cái quan trọng nhất là thành ý, hôm nay, ở đây, hai người phải chứng minh sự thật lòng của mình.

Thẩm Ninh Ninh kiên quyết kéo Mạc Từ Duệ quỳ xuống, ngay trước cửa nhà của Mạc gia, thành tâm nói:

“Chúng con rất thật lòng, rất mong muốn được chung sống cùng nhau. Trước kia là do con sai, không nhận ra được tấm lòng của anh Tiểu Duệ, bây giờ con thật sự mong muốn được kết hôn cùng anh ấy.”

Sự thành tâm của cô đổi lại là tiếng cười khúc khích của Mạc Từ Duệ và cái nhăn mày đầy xấu hổ của ba mẹ Thẩm. Từ Na vỗ bồm bộp vào vai Thẩm Ninh Ninh trách mắng nói:

“Con bày trò gì vậy? Con nhìn xem ở giữa đường giữa chợ con ăn nói linh tinh, hàng xóm người ta cười thối mũi.”

“Ôi mình, mình đừng đánh nữa, con nó cũng là thật lòng.”

Thẩm Quách dù có ngại làng ngại xóm một chút, nhưng tấm lòng yêu thương con lại lớn hơn rất nhiều, không quản khó khăn bao che khuyết điểm.

“Mình thì biết cái gì?”

Từ Na giãy dụa lên, vỗ thật đau vào vai Thẩm Ninh Ninh, rồi hướng Mạc Từ Duệ cười hiền dịu:

“Con rể Duệ kệ nó đi, vào nhà uống nước, con đi đường xa chắc mệt lắm, nhanh, nhanh.”

“Mình thật là.” Ba Thẩm ra vẻ tức giận, kéo vợ vào, lúc đi không quên nháy mắt với con gái rượu vài cái:

“Ba sẽ cố gắng khuyên ông bà thông gia.”

Thắm Ninh Ninh đau điếng xoa vai, lại nhìn thấy nụ cười đầy vui sướng của Mạc Từ Duệ, một cục tức nổi lên, cô gầm gừ:

“Anh cười cái gì? Rất đáng đánh đòn.”

“Anh rất vui.”

Mạc Từ Duệ phần khích nói, bỏ qua ánh mắt cảnh cáo của Ninh Ninh và nắm tay đang đưa ra đe dọa của cô, mắt đầy tia sáng nhìn người con gái trước mặt, bàn tay định đưa ra chạm nhẹ vào đôi má ửng hồng của cô:

“Anh không ngờ em lại dễ thương như vậy. Vừa nãy là lời cầu hôn của em hả?”

“Không... có. Anh nghe nhầm rồi.”

Thắm Ninh Ninh trợn mắt phản đối, vì chột dạ mà lấp bắp thêm, rồi nhìn đầy cảnh giác vào bàn tay đang mân mê trên má cô:

“Anh....anh...làm gì?”

“Anh định hôn em.”

Mạc Từ Duệ cười càng tươi hơn khi thấy biểu cảm của Ninh Ninh, trên khuôn mặt và cả vành tai của cô đã dần dần đỏ bừng lên, nhưng ánh mắt lại mang một chút không cam chịu và ngang ngược.

“Em đánh thật đấy.”

Nụ cười thật đáng ghét, Thắm Ninh Ninh khế bữu môi phản kích, rồi ngay lập tức sử dụng chiêu thức cũ, cô như một con sư tử rình mồi, lao nhanh về phía anh công kích.

Mạc Từ Duệ cương chiều nhìn hành động của cô, theo đà đó mà từ từ ngã xuống, cùng lúc là cô đè cả người lên người anh.

“Anh rất vinh hạnh, nhưng địa điểm ở đây thì...”

Câu nói bỏ lửng của anh càng khiến Thắm Ninh Ninh cau mày, cô cố gắng nói lớn để che đi tiếng đập bình bịch trong lồng ngực:

“Anh nghĩ đi đâu đấy hả? Đồ biến thái.”

“Nghĩ sự thực thôi.”

Mạc Từ Duệ khế nhún vai, hai tay lén lút vòng qua eo cô ép sát cô vào người anh, rồi tiếp lời:

“Động phòng hoa chúc trước thời hạn.”

“Cái đầu anh.” Đập mạnh vào ngực anh, Thắm Ninh Ninh phản kháng: “Em định ám sát chồng”.

Câu nói trong lúc vô tình nhưng cũng làm Mạc Từ Duệ vui sướng bay lên tận trời xanh, anh ngừng cười, nghiêm túc nhìn cô, khế vuốt nhẹ mái tóc dài mềm mượt, lòng vui sướng vì cô đã bắt đầu chấp nhận mối quan hệ với anh rồi. Chồng à, từ này anh thích.

Sự nhượng bộ của anh làm Thắm Ninh Ninh vô cùng đắc ý, nghịch ngợm cổ áo anh, gỡ ra rồi lại đóng vào, cô vô cùng thích trí hường thụ sự thắng lợi hiếm khi có được này, nụ cười và ánh mắt cũng tràn ngập ánh sáng.

“Hèm. Định ở đó đến bao giờ.”

Mẹ Mạc lên tiếng liếc nhìn, khuôn mặt vẫn biểu hiện sự tức giận nhưng giọng nói đã dịu đi. Bà đi đến đỡ Ninh Ninh dậy, mắng yêu ‘cô ngốc’ rồi mẹ chồng nàng dâu dắt tay vào nhà, bên này Mạc Từ Duệ cũng được mẹ vợ niềm nở đón vào, anh cười vô cùng thích thú, đi theo sau Thắm Ninh Ninh.

“Hai anh chị không giở trò gian dối chứ?”

Vừa vào nhà chưa kịp ngồi xuống, mẹ Mạc đã vội lên tiếng nhắc nhở, giọng điệu vừa mang hàm ý cảnh cáo, vừa chứa đựng sự nghi ngờ.

“Làm gì có, bọn trẻ không dám lừa dối nữa đâu.”

“Đúng vậy, chúng nó rất thành tâm.”

Hai ông bố cùng lên tiếng bênh vực, rồi quay sang nhìn nhau cùng cười lớn, hận không thể hét lên ‘chúng tôi là tri kỷ cùng một chí hướng’.

Từ Na giận dữ quát chồng, âm thầm nháy mắt với bà thông gia:

“Kiểm chứng thì không có gì khó...”

Ra vẻ thần thần bí bí, Thẩm mẹ trầm ngâm trong giây lát, ánh mắt như có kim tên bắn về phía Ninh Ninh. Thẩm Ninh Ninh bị ánh nhìn đó làm cho run người, bộ dạng như rắn bị mất đầu, cá chết trên cạn, cúi gập người xuống, lo sợ tưởng tượng ra viễn cảnh tương lai của mình.

“Không bằng tuần trăng mật đem tin vui về”.

Lời vừa nói ra khiến ông bà Mạc gia vui mừng ra mặt, còn hai người đang quỳ trên sàn đầu tiên là sững sờ, sau đó đỏ bừng mặt, cuối cùng là tái mét. Tin vui? Cục cưng? Baby?

“Phải, phải.”

Cả nhà đồng thanh gật đầu vui mừng hơn hở y như đứa cháu cưng đang ở trước mặt, mặc kệ hai nhân vật chính vẫn nhăn nhó mặt mày.

Buổi chiều theo dự định Mạc Từ Duệ sẽ dẫn cô đi đăng kí kết hôn, nhưng anh nhận được cuộc gọi của trợ lý Lâm.

Ninh Ninh nghe loáng thoáng công ty, cổ phiếu gì đó, giọng ở đầu bên kia gấp gáp, lo lắng, mất kiểm soát bấy nhiêu thì bên này Mạc Từ Duệ ôn tồn, từ tốn, bình tĩnh trả lời bấy nhiêu. Nhìn ánh cười của anh chắc chắn như là sắp thu được một mẻ cá lớn.

“Được, tôi đến ngay.”

Mạc Từ Duệ kết thúc cuộc gọi một cách nhanh chóng, đánh mắt về phía Ninh Ninh âm thầm trao đổi:

“Anh về công ty. Theo anh.”

Ninh Ninh bĩu môi trừng mắt về phía anh, thỉnh thoảng đánh mắt về phía ba mẹ: “Vừa mới về mà.”

“Em muốn tiếp tục ở đây sao?”

Mạc Từ Duệ nháy mắt nhìn tình hình của hai người, làm bộ xoa xoa lưng và đầu gối, giật nhẹ tay Ninh Ninh, cô hiểu ý gật nhẹ đầu. Quả thật cô cũng thấy mỏi như người rồi.

“Công ty có chuyện con đưa Ninh Ninh về trước.”

Mạc Từ Duệ thông dong đứng lên, trước mặt trưởng bối xin phép đằng hoàng rồi kéo cô ra ngoài.

Cha mẹ hai bên cũng không phản đối gì, mặc dù biết Thẩm Ninh Ninh chẳng có liên quan gì tới công ty, nhưng có câu lùi một bước tiến hai bước, không nên chèn ép bọn trẻ quá.

42. Chương 21: Về Quê

Cuối tuần, Thẩm Ninh Ninh ăn mặc thật đẹp cùng Mạc Từ Duệ về quê. Vốn dĩ đã quen thuộc từ lâu, nhưng cô vẫn cảm thấy hồi hộp y như con dâu ra mắt gia đình chồng.

Có lẽ vì lần này cô thực tâm, là lần đầu tiên cô suy nghĩ chín chắn về mối quan hệ vợ chồng. Ninh Ninh thần thờ đi theo Mạc Từ Duệ.

“Anh Tiểu Duệ, em run quá.”

Trước cửa nhà Mạc gia, Thẩm Ninh Ninh kéo tay anh lại. Hai chân cô đã run rẩy không ngừng, tay cũng vì thế mà thấm đầy mồ hôi.

Mạc Từ Duệ thấy cô lúc này trông đáng yêu vô cùng. Anh thích cái cảm giác cô dựa dẫm vào mình, thích cả sự trưởng thành trong suy nghĩ của cô, Mạc Từ Duệ khẽ cười, ánh mắt cũng mang theo sự yêu thương không ngừng:

“Ngoan, có anh ở đây rồi.”

Nhẹ lau giọt mồ hôi trên trán cô, Mạc Từ Duệ cúi đầu, tìm môi cô hôn xuống. Ninh Ninh cũng phối hợp theo nhịp, cô vòng hai tay sau gáy anh, nhẹ nhàng ấn đầu anh xuống, hôn sâu.

Nụ hôn quyến luyến say mê ấy đột ngột bị kết thúc, khi giữa cửa nhà cả gia đình Thẩm gia, Mạc gia đều tụ họp ở đây, bốn miệng, tám mắt đều nhìn chăm chăm vào hành động của hai người.

Mạc Từ Duệ dứt ra khỏi cơn mê, anh bình tĩnh tách nhẹ cô ra, khuôn mặt ánh mắt chẳng có vẻ gì là xấu hổ, ăn năn khi làm bữa trước nhà.

Ngược lại Thẩm Ninh Ninh ở bên mặt đỏ bừng, cô ngượng ngùng cúi gầm mặt xuống.

“Ngẩng mặt lên.”

Anh dịu dàng nâng cằm cô lên, bắt cô đối diện với mình, đối diện với ánh mắt đầy yêu thương và hy vọng của anh, âm thầm nói với cô ‘đừng từ bỏ anh, anh đã đợi lâu rồi’.

Lúc này, Thẩm Ninh Ninh mới nhận ra, anh so với cô còn run rẩy hơn, tay anh còn đầm nhiều mồ hôi hơn, cô lắc nhẹ đầu ‘em không sao, em rất may mắn.’ Cô cười, nắm chặt lấy tay anh:

“Ba mẹ đây là bạn trai con, anh ấy tên là Mạc Từ Duệ.”

Bạn trai? Cô chưa bao giờ dùng từ này với anh, hai từ mà anh đã đợi chờ nhiều năm, không phải là ‘anh trai’ hay ‘anh ba’.

Mạc Từ Duệ cảm thấy lâng lâng trong lòng, hũ mật ngọt như thế mà trào ra, anh hướng về ba mẹ mình, y như cô giới thiệu:

“Đây là bạn gái con, Thẩm Ninh Ninh.”

“Hừ. Làm trò.”

Mẹ Mạc phát tay, tức giận đi vào nhà. Ba Mạc cũng khẽ lắc đầu, đi theo vợ. Lần này, ba mẹ Thẩm có vẻ bình tĩnh, ung dung hơn trước, cả hai người đều vui sướng trong lòng, nhất là Từ Na, bà như mở cờ trong bụng, cuối cùng đứa con rể vàng cũng không bị mất đi.

Nhìn cục diện, Thẩm Ninh Ninh thầm than, bây giờ chứng ngại vật không phải ba mẹ cô nữa, nhìn vào Mạc Từ Duệ, giật nhẹ tay áo anh.

Mẹ Mạc từ trên lầu nói xuống đầy uy quyền:

“Lần trước hai con bày trò còn chưa chịu xin lỗi. Lần này, ba tiếng chắc chắn không đủ.”

Vụ đổ bể hợp đồng hôn nhân lần trước, Mạc Từ Duệ đã quỳ ở sán nhà cô ba tiếng, sau đó anh tức giận bỏ đi. Mạc mẹ đã cho Ninh Ninh hiểu thế nào là ‘không ra tay thì thôi, đã ra tay thì đánh thê thảm mới dừng’, cô nghĩ cái quan trọng nhất là thành ý, hôm nay, ở đây, hai người phải chứng minh sự thật lòng của mình.

Thẩm Ninh Ninh kiên quyết kéo Mạc Từ Duệ quỳ xuống, ngay trước cửa nhà của Mạc gia, thành tâm nói:

“Chúng con rất thật lòng, rất mong muốn được chung sống cùng nhau. Trước kia là do con sai, không nhận ra được tấm lòng của anh Tiểu Duệ, bây giờ con thật sự mong muốn được kết hôn cùng anh ấy.”

Sự thành tâm của cô đổi lại là tiếng cười khúc khích của Mạc Từ Duệ và cái nhún mày đầy xấu hổ của ba mẹ Thẩm. Từ Na vỗ bốp bốp vào vai Thẩm Ninh Ninh trách mắng nói:

“Con bày trò gì vậy? Con nhìn xem ở giữa đường giữa chợ con ăn nói linh tinh, hàng xóm người ta cười thối mũi.”

“Ôi mình, mình đừng đánh nữa, con nó cũng là thật lòng.”

Thẩm Quách dù có ngại làng ngại xóm một chút, nhưng tấm lòng yêu thương con lại lớn hơn rất nhiều, không quản khó khăn bao che khuyết điểm.

“Mình thì biết cái gì?”

Từ Na giãy dụa lên, vỗ thật đau vào vai Thẩm Ninh Ninh, rồi hướng Mạc Từ Duệ cười hiền dịu:

“Con rẽ Duệ kệ nó đi, vào nhà uống nước, con đi đường xa chắc mệt lắm, nhanh, nhanh.”

“Mình thật là.” Ba Thẩm ra vẻ tức giận, kéo vợ vào, lúc đi không quên nháy mắt với con gái rượu vài cái:

“Ba sẽ cố gắng khuyên ông bà thông gia.”

Thẩm Ninh Ninh đau điếng xoa vai, lại nhìn thấy nụ cười đầy vui sướng của Mạc Từ Duệ, một cục tức nổi lên, cô gầm gừ:

“Anh cười cái gì? Rất đáng đánh đòn.”

“Anh rất vui.”

Mạc Từ Duệ phần khích nói, bỏ qua ánh mắt cảnh cáo của Ninh Ninh và nắm tay đang đưa ra đe dọa của cô, mắt đầy tia sáng nhìn người con gái trước mặt, bàn tay định đưa ra chạm nhẹ vào đôi má ửng hồng của cô:

“Anh không ngờ em lại dễ thương như vậy. Vừa này là lời cầu hôn của em hả?”

“Không... có. Anh nghe nhầm rồi.”

Thẩm Ninh Ninh trợn mắt phản đối, vì chột dạ mà lấp bắp thêm, rồi nhìn đầy cảnh giác vào bàn tay đang mân mê trên má cô:

“Anh....anh...làm gì?”

“Anh định hôn em.”

Mạc Từ Duệ cười càng tươi hơn khi thấy biểu cảm của Ninh Ninh, trên khuôn mặt và cả vành tai của cô đã dần dần đỏ bừng lên, nhưng ánh mắt lại mang một chút không cam chịu và ngang ngược.

“Em đánh thật đấy.”

Nụ cười thật đáng ghét, Thẩm Ninh Ninh khê bấu môi phản kích, rồi ngay lập tức sử dụng chiêu thức cũ, cô như một con sư tử rình mồi, lao nhanh về phía anh công kích.

Mạc Từ Duệ cứng chiều nhìn hành động của cô, theo đà đó mà từ từ ngã xuống, cùng lúc là cô đè cả người lên người anh.

“Anh rất vinh hạnh, nhưng địa điểm ở đây thì...”

Câu nói bỏ lửng của anh càng khiến Thẩm Ninh Ninh cau mày, cô cố gắng nói lớn để che đi tiếng đập bình bịch trong lồng ngực:

“Anh nghĩ đi đâu đấy hả? Đồ biến thái.”

“Nghĩ sự thực thôi.”

Mạc Từ Duệ khê nhún vai, hai tay lén lút vòng qua eo cô ép sát cô vào người anh, rồi tiếp lời:

“Động phòng hoa chúc trước thời hạn.”

“Cái đầu anh.” Đập mạnh vào ngực anh, Thẩm Ninh Ninh phản kháng: “Em định ám sát chồng”.

Câu nói trong lúc vô tình nhưng cũng làm Mạc Từ Duệ vui sướng bay lên tận trời xanh, anh ngừng cười, nghiêm túc nhìn cô, khê vuốt nhẹ mái tóc dài mềm mượt, lòng vui sướng vì cô đã bắt đầu chấp nhận mối quan hệ với anh rồi. Chồng à, từ này anh thích.

Sự nhượng bộ của anh làm Thẩm Ninh Ninh vô cùng đắc ý, nghịch ngợm cổ áo anh, gỡ ra rồi lại đóng vào, cô vô cùng thích trí hường thụ sự thắng lợi hiếm khi có được này, nụ cười và ánh mắt cũng tràn ngập ánh sáng.

“Hèm. Định ở đó đến bao giờ.”

Mẹ Mạc lên tiếng liếc nhìn, khuôn mặt vẫn biểu hiện sự tức giận nhưng giọng nói đã dịu đi. Bà đi đến đỡ Ninh Ninh dậy, mắng yêu ‘cô ngốc’ rồi mẹ chồng nàng dẫu dặt tay vào nhà, bên này Mạc Từ Duệ cũng được mẹ vợ niềm nở đón vào, anh cười vô cùng thích thú, đi theo sau Thẩm Ninh Ninh.

“Hai anh chị không giở trò gian dối chứ?”

Vừa vào nhà chưa kịp ngồi xuống, mẹ Mạc đã vội lên tiếng nhắc nhở, giọng điệu vừa mang hàm ý cảnh cáo, vừa chứa đựng sự nghi ngờ.

“Làm gì có, bọn trẻ không dám lừa dối nữa đâu.”

“Đúng vậy, chúng nó rất thành tâm.”

Hai ông bố cùng lên tiếng bênh vực, rồi quay sang nhìn nhau cùng cười lớn, hận không thể hét lên ‘chúng tôi là tri kỷ cùng một chí hướng’.

Từ Na giận dữ quát chồng, âm thầm nháy mắt với bà thông gia:

“Kiểm chứng thì không có gì khó...”

Ra vẻ thần thần bí bí, Thẩm mẹ trầm ngâm trong giây lát, ánh mắt như có kim tên bắn về phía Ninh Ninh. Thẩm Ninh Ninh bị ánh nhìn đó làm cho run người, bộ dạng như rắn bị mất đầu, cá chết trên cạn, cúi gập người xuống, lo sợ tưởng tượng ra viễn cảnh tương lai của mình.

“Không bằng tuần trăng mật đem tin vui về”.

Lời vừa nói ra khiến ông bà Mạc gia vui mừng ra mặt, còn hai người đang quỳ trên sàn đầu tiên là sững sờ, sau đó đỏ bừng mặt, cuối cùng là tái mét. Tin vui? Cục cưng? Baby?

“Phải, phải.”

Cả nhà đồng thanh gật đầu vui mừng hơn hở y như đứa cháu cưng đang ở trước mặt, mặc kệ hai nhân vật chính vẫn nhăn nhó mặt mày.

Buổi chiều theo dự định Mạc Từ Duệ sẽ dẫn cô đi đăng kí kết hôn, nhưng anh nhận được cuộc gọi của trợ lý Lâm.

Ninh Ninh nghe loáng thoáng công ty, cổ phiếu gì đó, giọng ở đầu bên kia gấp gáp, lo lắng, mất kiểm soát bấy nhiêu thì bên này Mạc Từ Duệ ôn tồn, từ tốn, bình tĩnh trả lời bấy nhiêu. Nhìn ánh cười của anh chắc chắn như là sắp thu được một mẻ cá lớn.

“Được, tôi đến ngay.”

Mạc Từ Duệ kết thúc cuộc gọi một cách nhanh chóng, đánh mắt về phía Ninh Ninh âm thầm trao đổi:

“Anh về công ty. Theo anh.”

Ninh Ninh bữu môi trừng mắt về phía anh, thỉnh thoảng đánh mắt về phía ba mẹ: “Vừa mới về mà.”

“Em muốn tiếp tục ở đây sao?”

Mạc Từ Duệ nháy mắt nhìn tình hình của hai người, làm bộ xoa xoa lưng và đầu gối, giật nhẹ tay Ninh Ninh, cô hiểu ý gật nhẹ đầu. Quả thật cô cũng thấy mỏi như người rồi.

“Công ty có chuyện con đưa Ninh Ninh về trước.”

Mạc Từ Duệ thông dong đứng lên, trước mặt trưởng bối xin phép đằng hoàng rồi kéo cô ra ngoài.

Cha mẹ hai bên cũng không phản đối gì, mặc dù biết Thẩm Ninh Ninh chẳng có liên quan gì tới công ty, nhưng có câu lùi một bước tiến hai bước, không nên chèn ép bọn trẻ quá.

43. Chương 22: Mạc Thị Nguy Hiêm.

“ Tổng giám đốc.”

Mạc Từ Duệ vừa đến Mạc thị, trợ lý Lâm đã vội vàng hét lên. Anh lo sợ đứng ngồi không yên, cổ phiếu của công ty liên tục biến đổi không ngừng mà vị sếp từ sáng đến giờ không có mặt.

“Hoa Lâm đang tiếp tục mua cổ phiếu của chúng ta.”

Lâm Phó khẽ lau mồ hôi, khuôn mặt vì căng thẳng mà trắng bệch ra:

“Hoa Hạ cũng nhúng tay vào.”

Mạc Từ Duệ khẽ cười: “Cổ phiếu của chúng ta đã tăng giá lên nhiều chưa?”

“Tổng giám đốc.”

Lâm Phó giật nảy người, mồ hôi hột vẫn rơi từng giọt trên trán, anh sốt ruột đến dẫm mạnh chân:

“Tuy Hoa Lâm và Hoa Hạ cạnh tranh đã đẩy giá cổ phiếu tăng cao, nhưng trong công ty cũng không ít cổ đông đã bán cổ phần đi.”

Trợ lý Lâm muốn tiếp tục ca thán nhưng nhìn biểu hiện của Mạc Từ Duệ anh khẽ rùng mình. Tổng giám đốc vẫn đang cười nhưng mà nụ cười này quá lạnh, quá thờ ơ.

“Duệ, cũng kha khá rồi.”

Tĩnh Kỳ hồ hởi nói trong điện thoại, vì hưng phấn mà nói to hơn.

“Bán ra.”

“Ok. Giấy tờ kia đã tìm ra rồi...Thực ra...”

Cúp máy rồi. Tĩnh nhị đại thiếu gia sững sốt lên mặt, nghe tiếng tút, tút không ngừng, niềm vui vừa mới có lập tức xẹp xuống.

Anh vốn dĩ muốn buôn chuyện với Mạc Từ Duệ một chút, ca ngợi anh ta một chút, không ngờ người kia thản nhiên như vậy, đánh bật sự vui sướng của anh.

“Bán cổ phiếu của Mạc thị mà chúng ta đã mua ra.”

“Tổng giám đốc. Tĩnh Thiên đã trở thành đại cổ đông, hẳn ta yêu cầu triệu tập cuộc họp Hội đồng quản trị ngay lập tức.”

Lâm Phó thở dài báo cáo, nhìn biểu hiện vui cười không có vấn đề gì của Mạc tổng mà khẽ đau lòng.

Con người ta đôi khi quá tin vào bản thân mình, đến khi vỡ bờ rồi có đắp cũng chẳng kịp.

Nghe xong báo cáo, Mạc Từ Duệ ung dung đứng dậy, bình tĩnh đóng cúc áo vét, đi đến phòng họp, lúc đi còn vờ vai Lâm Phó vài cái.

Do Tĩnh Thiên đã nắm giữ hơn 50% cổ phần, nên cuộc họp nhanh chóng kết thúc, thư ký tổng giám đốc thông báo kết quả cuối cùng:

“Tĩnh đại thiếu gia- Tĩnh Thiên đã trở thành tổng giám đốc mới của Mạc thị.”

Phòng họp trở nên ồn ào hơn bao giờ hết, người vui, người buồn, có người trách mắng ra mặt. Tĩnh Thiên đắc ý nhìn về phía Mạc Từ Duệ, nụ cười giương giương tự đắc:

“Mạc tổng.. ô... xin lỗi, không phải nữa rồi. Tối nay có một bữa tiệc chúc mừng nhưng chắc ngài không có tâm trạng để đi nữa rồi.”

“Đâu có, tôi tất nhiên sẽ đến, đặc biệt chúc mừng Tỉnh tổng.”

Mạc Từ Duệ khách sáo đáp lại, tư thế và khí phách vẫn không có gì thay đổi, anh nhìn về phía cửa, có một đám người đang đi đến, thật ngạc nhiên nói:

“Ồ, họ đến rồi. Vừa kịp lúc.”

Kiểm sát viên, nhà báo, phóng viên, cảnh sát ồ ạt kéo vào. Những ánh đèn led nhấp liên hồi, cùng hàng loạt câu hỏi liên tiếp đưa ra.

Kiểm sát viên nhanh chóng tiến đến phía vị Tổng giám đốc vừa mới nhận chức kia, gương mặt nghiêm nghị, dứt khoát, đánh thép nói:

“Tỉnh Thiên, ngài đã bị bắt khẩn cấp, tội danh trốn thuế, làm giấy tờ giả và tham ô, hối lộ.”

Kiểm sát viên đưa một loạt giấy tờ ra, khế cao giọng nói:

“Đây là lệnh bắt người khẩn cấp. Từ giờ mọi lời nói, hành động của ngài đều được ghi lại và là bằng chứng trước tòa.”

Tỉnh Thiên được áp giải ra ngoài, phóng viên càng bao vây dữ dội hơn, không ngừng chụp ảnh, chen chúc nhau giơ mic ra:

“Tỉnh đại thiếu gia, anh có tin bằng chứng mà phía kiểm sát đưa ra không? Anh định xử lý thế nào?”

“Nghe nói anh hối lộ phó cục trưởng cục cảnh sát và giám đốc tài chính điều này có đúng không?”

Phóng viên ùn ùn kéo ra, bao vây Tỉnh Thiên và kiểm sát viên, chen chúc không cho họ lên xe cảnh sát, liên tiếp đặt câu hỏi, không khí rối loạn vô cùng.

“Công ty Hoa Lâm và Mạc thị phải chăng sẽ bị ảnh hưởng nghiêm trọng, tam đại thế gia điều đứng,.....phóng viên Nguyễn Hà của đài truyền hình BBP”.

Thông tin chấn động này đã phát liên tiếp trên bản tin thời sự suốt mấy ngày qua.

Mạc thị đang đứng ở nguy cơ đầu sóng ngọn gió, giả cổ phiếu liên tục giảm mạnh, nguy cơ phá sản đang đến gần, nhân viên, cổ đông không ngừng biểu tình, đập phá.

Thẩm Ninh Ninh rối loạn tất phụt ti vi, cô không ngừng gọi điện cho Mạc Từ Duệ, đã 12 cuộc gọi nhưng anh đều không bắt máy.

Ngày cuối cùng, phóng viên đưa tin Mạc thị chính thức phá sản, trong cuộc bán đấu giá một Việt kiều Mỹ đã mua lại thành công, ngay lập tức trở thành tổng giám đốc mới của Mạc thị, đưa công ty trở về giai đoạn ổn định.

44. Chương 22: Mạc Thị Nguy Hiểm

“ Tổng giám đốc.”

Mạc Từ Duệ vừa đến Mạc thị, trợ lý Lâm đã vội vàng hét lên. Anh lo sợ đứng ngồi không yên, cổ phiếu của công ty liên tục biến đổi không ngừng mà vị sếp từ sáng đến giờ không có mặt.

“Hoa Lâm đang tiếp tục mua cổ phiếu của chúng ta.”

Lâm Phó khê lau mồ hôi, khuôn mặt vì căng thẳng mà trắng bặt ra:

“Hoa Hạ cũng nhúng tay vào.”

Mạc Từ Duệ khê cười: “Cổ phiếu của chúng ta đã tăng giá lên nhiều chưa?”

“Tổng giám đốc.”

Lâm Phó giật nảy người, mồ hôi hột vẫn rơi từng giọt trên trán, anh sốt ruột đến dẫm mạnh chân:

“Tuy Hoa Lâm và Hoa Hạ cạnh tranh đã đẩy giá cổ phiếu tăng cao, nhưng trong công ty cũng không ít cổ đông đã bán cổ phần đi.”

Trợ lý Lâm muốn tiếp tục ca thán nhưng nhìn biểu hiện của Mạc Từ Duệ anh khẽ rùng mình. Tổng giám đốc vẫn đang cười nhưng mà nụ cười này quá lạnh, quá thờ ơ.

“Duệ, cũng kha khá rồi.”

Tĩnh Kỳ hồ hởi nói trong điện thoại, vì hưng phấn mà nói to hơn.

“Bán ra.”

“Ok. Giấy tờ kia đã tìm ra rồi...Thực ra...”

Cúp máy rồi. Tĩnh nhị đại thiếu gia sững sốt lên mặt, nghe tiếng tút, tút không ngừng, niềm vui vừa mới có lập tức xẹp xuống.

Anh vốn dĩ muốn buôn chuyện với Mạc Từ Duệ một chút, ca ngợi anh ta một chút, không ngờ người kia thản nhiên như vậy, đánh bật sự vui sướng của anh.

“Bán cổ phiếu của Mạc thị mà chúng ta đã mua ra.”

“Tổng giám đốc. Tĩnh Thiên đã trở thành đại cổ đông, hẳn ta yêu cầu triệu tập cuộc họp Hội đồng quản trị ngay lập tức.”

Lâm Phó thở dài báo cáo, nhìn biểu hiện vui cười không có vấn đề gì của Mạc tổng mà khẽ đau lòng.

Con người ta đôi khi quá tin vào bản thân mình, đến khi vỡ bờ rồi có đắp cũng chẳng kịp.

Nghe xong báo cáo, Mạc Từ Duệ ung dung đứng dậy, bình tĩnh đóng cúc áo vét, đi đến phòng họp, lúc đi còn vỗ vai Lâm Phó vài cái.

Do Tĩnh Thiên đã nắm giữ hơn 50% cổ phần, nên cuộc họp nhanh chóng kết thúc, thư ký tổng giám đốc thông báo kết quả cuối cùng:

“Tĩnh đại thiếu gia- Tĩnh Thiên đã trở thành tổng giám đốc mới của Mạc thị.”

Phòng họp trở nên ồn ào hơn bao giờ hết, người vui, người buồn, có người trách mắng ra mặt. Tĩnh Thiên đắc ý nhìn về phía Mạc Từ Duệ, nụ cười giương giương tự đắc:

“Mạc tổng.. ô... xin lỗi, không phải nữa rồi. Tối nay có một bữa tiệc chúc mừng nhưng chắc ngài không có tâm trạng để đi nữa rồi.”

“Đâu có, tôi tất nhiên sẽ đến, đặc biệt chúc mừng Tĩnh tổng.”

Mạc Từ Duệ khách sáo đáp lại, tư thế và khí phách vẫn không có gì thay đổi, anh nhìn về phía cửa, có một đám người đang đi đến, thật ngạc nhiên nói:

“Ồ, họ đến rồi. Vừa kịp lúc.”

Kiểm sát viên, nhà báo, phóng viên, cảnh sát ồ ạt kéo vào. Những ánh đèn led nhấp liên hồi, cùng hàng loạt câu hỏi liên tiếp đưa ra.

Kiểm sát viên nhanh chóng tiến đến phía vị Tổng giám đốc vừa mới nhận chức kia, gương mặt nghiêm nghị, dứt khoát, đánh thép nói:

“Tĩnh Thiên, ngài đã bị bắt khẩn cấp, tội danh trốn thuế, làm giấy tờ giả và tham ô, hối lộ.”

Kiểm sát viên đưa một loạt giấy tờ ra, khẽ cao giọng nói:

“Đây là lệnh bắt người khẩn cấp. Từ giờ mọi lời nói, hành động của ngài đều được ghi lại và là bằng chứng trước tòa.”

Tĩnh Thiên được áp giải ra ngoài, phóng viên càng bao vây dữ dội hơn, không ngừng chụp ảnh, chen chúc nhau giơ mic ra:

“Tĩnh đại thiếu gia, anh có tin bằng chứng mà phía kiểm sát đưa ra không? Anh định xử lý thế nào?”

“Nghe nói anh hối lộ phó cục trưởng cục cảnh sát và giám đốc tài chính điều này có đúng không?”

Phóng viên ùn ùn kéo ra, bao vây Tĩnh Thiên và kiểm sát viên, chen chúc không cho họ lên xe cảnh sát, liên tiếp đặt câu hỏi, không khí rối loạn vô cùng.

“Công ty Hoa Lâm và Mạc thị phải chăng sẽ bị ảnh hưởng nghiêm trọng, tam đại thế gia điều đứng,.....phóng viên Nguyễn Hà của đài truyền hình BBP”.

Thông tin chấn động này đã phát liên tiếp trên bản tin thời sự suốt mấy ngày qua.

Mạc thị đang đứng ở nguy cơ đầu sóng ngọn gió, giả cổ phiếu liên tục giảm mạnh, nguy cơ phá sản đang đến gần, nhân viên, cổ đông không ngừng biểu tình, đập phá.

Thẩm Ninh Ninh rối loạn tất bật tị vi, cô không ngừng gọi điện cho Mạc Từ Duệ, đã 12 cuộc gọi nhưng anh đều không bắt máy.

Ngày cuối cùng, phóng viên đưa tin Mạc thị chính thức phá sản, trong cuộc bán đấu giá một Việt kiều Mỹ đã mua lại thành công, ngay lập tức trở thành tổng giám đốc mới của Mạc thị, đưa công ty trở về giai đoạn ổn định.

45. Chương 23: Chương 23

“Ninh Ninh.”

Tiếng Mạc Từ Duệ khẽ gọi cô, Thẩm Ninh Ninh đang nằm vật vờ trên ghế sofa bông bật dậy.

Cô những tưởng mình nằm mơ rồi, nhưng Mạc Từ Duệ bằng xương bằng thịt đang đứng đây, anh trông tiêu tụy và mệt mỏi một chút, nhưng phong độ vẫn không khác xưa.

“Tên khốn.”

Ninh Ninh nhảy dựng lên, đá mạnh vào chân Mạc Từ Duệ, rồi tức giận lấy tay đập mạnh vào vai anh, cuối cùng ầm ức quá, cô ôm chặt người anh, khóc nức nở:

“Đáng chết, anh đi đâu vậy. Hức, Em lo lắm, sao anh lại không nói tiếng nào. Anh cũng không thèm nghe điện của em.”

“Anh sai rồi, anh sai rồi.”

Mạc Từ Duệ khẽ lau nước mắt trên mặt cô, cuối cùng thâm tình hôn lên khóe mi đã sưng đỏ của cô:

“Anh rất nhớ em, rất nhớ...”

Tiếng anh bị ngắt lại trong nụ hôn triền miên, Mạc Từ Duệ đưa lưỡi vào sâu vành môi Ninh Ninh, mùi hương quen thuộc phả ra, anh vui sướng mút chặt lấy.

“Chúng ta đi đăng kí kết hôn.”

Mơ màng rời khỏi nụ hôn sâu, cô nghe rõ tiếng nói khe khẽ của anh, một sự ngọt ngào bao trùm lấy, muốn thật nhanh gạt đầu đồng ý, nhưng nhìn khuôn mặt đáng đánh của Mạc Từ Duệ, Ninh Ninh ôm chặt lấy vai anh, lén lút chùi nước mắt, nước mũi lên vai áo,

46. Chương 23

“Ninh Ninh.”

Tiếng Mạc Từ Duệ khê gọi cô, Thẩm Ninh Ninh đang nằm vật vờ trên ghế sofa bông bật dậy.

Cô những tưởng mình nằm mơ rồi, nhưng Mạc Từ Duệ bằng xương bằng thịt đang đứng đây, anh trông tiêu tụy và mệt mỏi một chút, nhưng phong độ vẫn không khác xưa.

“Tên khốn.”

Ninh Ninh nhảy dựng lên, đá mạnh vào chân Mạc Từ Duệ, rồi tức giận lấy tay đập mạnh vào vai anh, cuối cùng ầm Ức quá, cô ôm chặt người anh, khóc nức nở:

“Đáng chết, anh đi đâu vậy. Hức, Em lo lắm, sao anh lại không nói tiếng nào. Anh cũng không thèm nghe điện của em.”

“Anh sai rồi, anh sai rồi.”

Mạc Từ Duệ khê lau nước mắt trên mặt cô, cuối cùng thâm tình hôn lên khóe mi đã sưng đỏ của cô:

“Anh rất nhớ em, rất nhớ....”

Tiếng anh bị ngắt lại trong nụ hôn triền miên, Mạc Từ Duệ đưa lưỡi vào sâu vành môi Ninh Ninh, mùi hương quen thuộc phả ra, anh vui sướng mút chặt lấy.

“Chúng ta đi đăng kí kết hôn.”

Mơ màng rời khỏi nụ hôn sâu, cô nghe rõ tiếng nói khe khẽ của anh, một sự ngọt ngào bao trùm lấy, muốn thật nhanh gạt đầu đồng ý, nhưng nhìn khuôn mặt đáng đánh của Mạc Từ Duệ, Ninh Ninh ôm chặt lấy vai anh, lén lút chùi nước mắt, nước mũi lên vai áo, tình nghịch nói:

“Anh có nuôi được em không?”

Mạc Từ Duệ cười lớn, tiếng cười của anh sang sảng, vui vẻ một cách lạ thường:

“Nuôi béo em cũng được.”

“Nhưng Mạc thị....”

“Là của anh. Việt kiều Mỹ kia là anh...”

“Vậy mấy hôm nay anh bận rộn mua lại Mạc thị sao?”

“Ừ.” Anh trầm thấp đáp:

“Vốn dĩ anh không muốn để em lo lắng, nhưng anh sai rồi.”

Anh nhớ cô như thế, nhớ đến nỗi muốn bỏ tất cả chạy về ôm lấy thân hình nhỏ nhắn này.

Thẩm Ninh Ninh gắt gao ôm chặt lấy anh, anh ở đây thật là tốt, Mạc thị hay Thẩm thị đối với cô không gì sánh bằng Mạc Từ Duệ cả, ví von nói:

“Tiếc quá, nếu Mạc Thị không còn, em những tưởng được nuôi anh suốt đời.”

“Không sao, anh được gả cho em rất rất tốt.”

Đáng ghét, bắt chước giọng điệu cô làm gì?

Trước kia, đối với Thẩm Ninh Ninh đăng kí kết hôn là một việc rất dễ dàng. Hai người cùng nhau điền vào tờ đơn, chụp ảnh, công chứng, rồi ra về.

Những hành động đơn giản đó lại gắn kết cuộc đời của hai con người, từ đó việc làm, hành động suy nghĩ của họ đều liên quan đến nhau, một mối quan hệ mang tên pháp luật.

Thẩm Ninh Ninh kinh nghiệm đầy mình, giờ đây lại sai sót liên miên. Tay của cô run lên không viết được chữ, tên cô, số chứng minh thư, số tuổi cô đều viết sai.

“Bình tĩnh.” Mạc Từ Duệ nắm lấy tay cô, âm thầm động viên. Thẩm Ninh Ninh đau lòng nhìn tờ đơn của anh đã được viết gọn gàng.

“Anh không run sao?”

“Có, nhưng em không để ý.”

“Lần trước sao?”

“Ừ.” Mạc Từ Duệ nhớ lại một hồi phong ba trước kia, thật may mắn, ngày hôm nay, người ngồi bên cạnh anh vẫn là cô.

“Mạc Từ Duệ, anh nói thật đi, anh thích em bao lâu rồi.”

Thẩm Ninh Ninh giả bộ nũng nịu, ôm chặt lấy cổ anh, tinh thần quyết không nghe được câu trả lời không buông tha.

“Em viết nhanh lên, các viên chức đang đợi.”

Mạc Từ Duệ linh hoạt chuyển sang chuyện khác, trong ánh mắt tràn đầy sùng nịnh nhìn bộ dạng bĩu môi phụng phịu của cô. Anh yêu em, từ lúc anh nhận ra tình yêu là gì.

Từ ủy ban nhân dân xã về, Mạc Từ Duệ đột ngột nhận được điện thoại khẩn cấp. Anh hôn nhẹ lên trán cô, sau đó vội vàng rời đi. Gì chứ? Thẩm Ninh Ninh giật dỗi dầm mạnh chân.

Cô vừa được thăng chức ‘bà xã thật hơn cả thật’ mà đã bị ruồng bỏ rồi. Hôm nay là ngày đầu tiên kết hôn mà, chưa có bữa cơm dưới ánh nến ngọt ngào, chưa có lời nói thâm tình và ánh mắt chan chứa, cô, Thẩm Ninh Ninh đã trở thành hoàng hậu thất sủng.

“Xin lỗi bà xã, không về nhà ăn cơm cùng em được.”

Thẩm Ninh Ninh nhại lại giọng điệu mà Mạc Từ Duệ đã nói, nghiêng răng nghiêng lợi gặm ỏ bánh bao nhân thịt, càng nghĩ càng giận.

Anh còn không hỏi cô ăn cơm chưa, ăn gì và... có nhớ anh không?

Ninh Ninh tức giận ngủ một mạch đến 4 h chiều. Nhìn điện thoại một lát cô định gọi cho anh nhưng ý nghĩ đột nhiên kìm nén lại, suy tính một chút, Mạc Từ Duệ cho anh một phúc lợi bất ngờ.

Ninh Ninh vui sướng, xu dọn nhà cửa, rồi nhanh chóng hướng đến siêu thị, cô quyết định nấu một bữa ăn thật thịnh soạn, một bữa cơm tình yêu đầy ngọt ngào.

Xào thịt kho nấm, đánh trứng, lặn bột.... một loạt hành động diễn ra, Thẩm Ninh Ninh tập trung nấu ăn, thỉnh thoảng vui sướng ngân nga vài câu hát.

Típ, típ.

Điện thoại. Cô vui sướng nhảy dựng lên nhưng ngay sau đó cái muỗng đang cầm trên tay rơi bụp xuống, bắn hết những vết nhọ nấm lem lên quần áo của cô.

“Thẩm tiểu thư lâu rồi không gặp. Đã hứa cho cô bất ngờ cuối cùng rồi, nhưng lại thất hứa. Có sao đâu con người ta luôn cần những niềm vui mà,... khách sạn Sweet Night...”

Như càng muốn tăng thêm sự tức giận của cô, tin nhắn gửi kèm một bức hình là Mạc Từ Duệ, ông xã hờ vừa lên chức của cô, đang vui vẻ trong vòng vây mỹ nhân.

Mạc Từ Duệ anh dám!! Không ở nhà ăn bữa cơm cùng cô, ở nơi đấy lại tình tứ cùng người khác.

Vừa cưới cô về nhà đã muốn cho cô đội mũ xanh, bị cấm sùng à. Hừ, anh giỏi lắm, anh được, vụ này cô không để yên đâu.

Thẩm Ninh Ninh lao thẳng ra khỏi nhà, cô không còn suy nghĩ gì khác, lửa nóng trong người bốc lên, một mực hùng hổ xông ngay đến hiện trường.

Bên kia, Mạc đại tổng giám đốc neoh mắt nhìn nhân viên của mình. Trợ lý Lâm đứng trước mặt cũng thầm run rẩy.

“Xong chưa?” Giọng nói lạnh tanh hỏi.

“Thưa tổng giám đốc đã nhận tin cho phụ nhân.”

Lâm Phó nhanh chóng báo cáo, trong lòng mồ hôi lạnh đang thấm rơi. Nếu Thẩm gia đại tiểu thư kia biết anh lừa cô, chắc chắn anh bị băm vằm không thành thây.

Nhưng anh nén nhìn vị tổng giám đốc cao cao tại thượng đang ngồi đây, âm thầm khuất phục, anh trực tiếp dưới quyền của Mạc Từ Duệ, nếu bị tổng giám đốc xử thì còn thảm hơn.

“Gửi thêm cho cô ấy bức hình, nếu không cô ấy sẽ không tin.”

“Vâng thưa giám đốc.”

Ngay lập tức một bức ảnh khiến người ta suy nghĩ nhiều nhất bị gửi đi. Mạc Từ Duệ nhìn bức ảnh, cười đắc ý, thông thả cài cúc áo đi xuống đại sảnh nơi tổ chức bữa tiệc.

47. Chương 24: Chương 24

Thẩm Ninh Ninh đến khách sạn thì đã gần 9h đêm, cô lao nhanh vào trong, vì tức giận mà khuôn mặt đỏ bừng, nhìn người người tấp lập chúc rượu nhau.Ồn ào, huyền ảo, và vô cùng mập mờ.

Nhanh chóng, Ninh Ninh nhận ra Mạc Từ Duệ trong một đám người. Anh mặc áo comle tươm tất, đang đứng ở giữa bữa tiệc cầm một ly rượu vang đỏ, lịch sự cười nói, thỉnh thoảng ưu nhã uống một vài ngụm, mà trước mặt anh là một cô gái, đó chính là cô gái đứng đầu trong bức ảnh, da trắng, mắt xanh đậm chất Châu Âu.

Họ nói chuyện, cười đùa và cô ta, ...cô ta hôn lên má anh, nụ cười bên khóe môi chuẩn bị hướng lên môi của anh.

“Mạc Từ Duệ. Anh dám.”

Thẩm Ninh Ninh hét lên, chen chúc vào trong đám đông. Tất cả mọi người trở mắt nhìn cô. Đại sảnh toàn người đột nhiên yên lặng đến đáng sợ, mở một con đường nhỏ cho cô đi vào. Phóng viên, nhà báo thấy biến động cũng lao nhanh về phía Thẩm Ninh Ninh, nhận ra miếng mồi ngon béo bở, liên tục chụp ảnh.

“Là Thẩm tiểu thư...”

“Thẩm tiểu thư cho tôi hỏi...”

Ninh Ninh xuất hiện ở trung tâm vị trí đang đứng của Mạc Từ Duệ, cô mạnh tay kéo anh ra sau, nhìn chăm chăm vào cô gái lai tây kia, cầm lấy ly rượu trên bàn uống cạn một hơi, tức giận nghiêng răng:

“Cô tự trọng, anh ấy là chồng của tôi.”

Sau đó, dưới thanh thiên bạch nhật và đèn flash nhấp nháy, Thẩm Ninh Ninh kéo đầu Mạc Từ Duệ xuống, kiễng chân hôn lên môi anh.

“Mạc Từ Duệ em tính sổ với anh sau.” Cô rít lên thật nhỏ, không kiêng dè gì cắn mạnh lên đôi môi mỏng nghiêm nghị kia của anh. Không cam lòng, Ninh Ninh lại cắn mạnh thêm lần nữa.

Kết thúc nụ hôn thông báo chủ quyền, cô nhìn vào tình địch ánh mắt đầy thách thức.

Mà cô gái kia cũng tràn đầy tò mò nhìn Thẩm Ninh Ninh, lúc này cô mới tá hỏa lên, bối rối về bộ đồ của mình. Bộ đồ ngủ mèo kitty nhăn nhúm, trên vạt áo lại xuất hiện mấy vết nhơ vàng vàng do nấu thức ăn, tóc tai còn thảm họa hơn, rối như tổ quạ, còn chân cô đang nghiêng nhiên đi đôi dép trong nhà.

Ưu thế chiều cao gây lên cho con người sự áp bức, đối diện với cô gái này, Thẩm Ninh Ninh xấu hổ giật lùi xuống, tay không ngừng che vết nhơ trên áo, sự tự ti bùng lên, cô cố nén nước mắt đang sắp rơi xuống, muốn nhanh chóng lao ra ngoài.

Đúng lúc đó, một chiếc áo phủ kín người cô. Thẩm Ninh Ninh ngược ánh mắt âm ỉ nhìn anh, giận dữ, Mạc Từ Duệ, chính anh làm em thất vọng như vậy.

Trước kia lần vui đùa đánh ghen nhằm với Mạc Đình, Ninh Ninh còn công phu chuẩn bị một bộ phượng hoàng thất sắc, nhưng bây giờ cô làm sao vậy, liên quan đến anh là không còn tỉnh táo được nữa, bộ dáng này, thật thảm.

Anh xin lỗi, thành khẩn nhìn Ninh Ninh, Mạc Từ Duệ đau lòng nhắc nhở cô lên, bế cô ra khỏi đoàn người.

Giây phút sững sờ qua đi, tiếng bình luận ầm ầm vang lên, phóng viên lao vào như tên bắn, ngăn cản bước đi của hai người.

“Thẩm tiểu thư, cô có khúc mắc gì với Aena tiểu thư phải không?”

“Liệu có phải đây là sóng gió trong cuộc sống hôn nhân của hai người?”

“Chuyện này có liên quan gì đến việc Mạc thị đạo đứng hiện nay?”

Thẩm Ninh Ninh vùi sâu vào trong lồng ngực anh, hoảng sợ trước sự truy hỏi của đám đông, cô khóc thút thít.

“Ngoan, anh xin lỗi.”

Là anh, đã đùa sai

48. Chương 24: Đại Kết Cục

Thẩm Ninh Ninh đến khách sạn thì đã gần 9h đêm, cô lao nhanh vào trong, vì tức giận mà khuôn mặt đỏ bừng, nhìn người người tấp lập chúc rượu nhau.Ồn ào, huyền não, và vô cùng mập mờ.

Nhanh chóng, Ninh Ninh nhận ra Mạc Từ Duệ trong một đám người. Anh mặc áo comle tươm tất, đang đứng ở giữa bữa tiệc cầm một ly rượu vang đỏ, lịch sự cười nói, thỉnh thoảng ưu nhã uống một vài ngụm, mà trước mặt anh là một cô gái, đó chính là cô gái đứng đầu trong bức ảnh, da trắng, mắt xanh đậm chất Châu Âu.

Họ nói chuyện, cười đùa và cô ta, ...cô ta hôn lên má anh, nụ cười bên khóe môi chuẩn bị hướng lên môi của anh.

“Mạc Từ Duệ. Anh dám.”

Thẩm Ninh Ninh hét lên, chen chúc vào trong đám đông. Tất cả mọi người trở mắt nhìn cô. Đại sảnh toàn người đột nhiên yên lặng đến đáng sợ, mở một con đường nhỏ cho cô đi vào. Phóng viên, nhà báo thấy biến động cũng lao nhanh về phía Thẩm Ninh Ninh, nhận ra miếng mồi ngon béo bở, liên tục chụp ảnh.

“Là Thẩm tiểu thư...”

“Thẩm tiểu thư cho tôi hỏi...”

Ninh Ninh xuất hiện ở trung tâm vị trí đang đứng của Mạc Từ Duệ, cô mạnh tay kéo anh ra sau, nhìn chăm chăm vào cô gái lai tây kia, cầm lấy ly rượu trên bàn uống cạn một hơi, tức giận nghiêng rằng:

“Cô tự trọng, anh ấy là chồng của tôi.”

Sau đó, dưới thanh thiên bạch nhật và đèn plash nhấp nháy, Thẩm Ninh Ninh kéo đầu Mạc Từ Duệ xuống, kiễng chân hôn lên môi anh.

“Mạc Từ Duệ em tính sổ với anh sau.” Cô rít lên thật nhỏ, không kiêng dè gì cắn mạnh lên đôi môi mỏng nghiêm nghị kia của anh. Không cam lòng, Ninh Ninh lại cắn mạnh thêm lần nữa.

Kết thúc nụ hôn thông báo chủ quyền, cô nhìn vào tình địch ánh mắt đầy thách thức.

Mà cô gái kia cũng tràn đầy tò mò nhìn Thẩm Ninh Ninh, lúc này cô mới tá hỏa lên, bối rối về bộ đồ của mình. Bộ đồ ngủ mèo kitty nhả nhúm, trên vạt áo lại xuất hiện mấy vết nhơ vàng vàng do nấu thức ăn, tóc tai còn thảm họa hơn, rối như tổ quạ, còn chân cô đang nghiêm nhiên đi đôi dép trong nhà.

Ưu thế chiều cao gây lên cho con người sự áp bức, đối diện với cô gái này, Thẩm Ninh Ninh xấu hổ giật lùi xuống, tay không ngừng che vết nhơ trên áo, sự tự ti bùng lên, cô cố nén nước mắt đang sắp rơi xuống, muốn nhanh chóng lao ra ngoài.

Đúng lúc đó, một chiếc áo phủ kín người cô. Thẩm Ninh Ninh ngược ánh mắt ảm ức nhìn anh, giận dữ, Mạc Từ Duệ, chính anh làm em thảm hại như vậy.

Trước kia lần vui đùa đánh ghen nhằm với Mạc Đình, Ninh Ninh còn công phu chuẩn bị một bộ phượng hoàng thất sắc, nhưng bây giờ cô làm sao vậy, liên quan đến anh là không còn tỉnh táo được nữa, bộ dáng này, thật thảm.

Anh xin lỗi, thành khẩn nhìn Ninh Ninh, Mạc Từ Duệ đau lòng nhắc nhở cô lên, bế cô ra khỏi đoàn người.

Giây phút sững sờ qua đi, tiếng bình luận ầm ầm vang lên, phóng viên lao vào như tên bắn, ngăn cản bước đi của hai người.

“Thẩm tiểu thư, cô có khúc mắc gì với Agena tiểu thư phải không?”

“Liệu có phải đây là sóng gió trong cuộc sống hôn nhân của hai người?”

“Chuyện này có liên quan gì đến việc Mạc thị đạo đứng hiện nay?”

Thẩm Ninh Ninh vùi sâu vào trong lồng ngực anh, hoảng sợ trước sự truy hỏi của đám đông, cô khóc thút thít.

“Ngoan, anh xin lỗi.”

Là anh, đã đùa sai rồi.

Mạc Từ Duệ nhẹ nhàng xoa đầu cô, vượt qua vòng vây, từ thang máy đi lên. Dừng ở căn phòng cao nhất, anh bế cô vào. Ninh Ninh đang được ôm trong lòng Mạc Từ Duệ cũng ngẩn người ra nhìn.

Một căn phòng tràn ngập hoa hồng, Thẩm Ninh Ninh vui sướng bước nhẹ lên rừng hoa ấy, lấy tay tung nhẹ, những cánh hoa mềm mại theo gió mà bay lên, mưa hoa không ngừng rơi xuống phủ đầy lên người cô.

“A, thích quá. Mạc Từ Duệ”

Ninh Ninh reo lên không ngừng, cô vui sướng gọi tên anh nhưng không thấy người đâu.

Phút chốc tiếng đàn ngân nga vang lên, Ninh Ninh nghi hoặc nhìn vào nơi phát ra âm thanh huyền hoặc đó, âm thầm giật mình. Những ngón tay của anh đang lướt nhẹ trên phím đàn, Mạc Từ Duệ anh ấy đánh đàn cho cô nghe.

Ninh Ninh cảm động đến khóc nhoe mắt, cô chăm chú lắng nghe âm thanh ngọt ngào này, tuy thỉnh thoảng có những nốt sai nhịp tạo nên dàn âm thanh rất kì dị, vô cùng chói tai, nhưng bài ca này, có lẽ chính là bài hát hay nhất từ trước đến giờ cô nghe.

“Mạc Từ Duệ.” Thẩm Ninh Ninh thở thở từ phía sau ôm lấy người anh, từng chút từng chút một áp má lên cổ anh, nơi ấy thật ấm.

“Ninh Ninh”. Mạc Từ Duệ khẽ xoay người cô lại, nhìn thẳng vào ánh mắt sáng lấp lánh kia, giọng nói nỉ non:

“Bà xã...”

Cô nói cô thích nghe tiếng đàn, anh ngày đêm học tập để đàn một bài hát hoàn chỉnh cho cuộc đời cô.

“Bà xã... lấy anh nhé.”

Thẩm Ninh Ninh nghe xong vừa khóc vừa cười. Cô lau nước mắt, nhưng chẳng hiểu sao nước mắt lại cứ theo đó tràn ra.

Mạc Từ Duệ, ngày hôm nay em mới biết em yêu anh nhiều như thế nào.

Gật gật đầu, Ninh Ninh lại lao vào trong lòng anh khóc ầm lên.

Mạc Từ Duệ yêu thương xoa đầu cô, nhẹ lau đi những giọt nước vương trên mi của cô, từ từ in nụ hôn lên đôi môi bé bỏng đấy.

“Ngoan, đêm nay là đêm động phòng của chúng ta.”

Thẩm Ninh Ninh giật mình, xấu hổ vùi sâu vào người anh, anh cười vui sướng ôm chặt lấy cô.

“Không, em muốn đi tắm.” Ninh Ninh ngượng ngùng thoát khỏi ma chảo của Mạc Từ Duệ, thân hình nhỏ nhắn chui vào phòng tắm liền kề, nhanh chóng đóng cửa lại.

Giây phút cô đã buông lỏng nhịp tim một chút thì xuất hiện một bàn tay giữ chặt cánh cửa không cho nó khép vào.

“Anh, anh làm gì?” Nhịp tim của cô lại vang dội không ngừng.

“Anh mang quần áo cho em.” Mạc Từ Duệ nhanh tay đưa bộ đồ tắm cho Ninh Ninh, cười vô cùng kích thích, vui vẻ chọc cô:

“Em đang nghĩ anh sẽ làm gì?”

“Em không có nghĩ anh sẽ làm gì đâu.” Cô phản bác ngay lập tức, che dấu sự chột dạ trong lòng mình, mặt cũng như thế mà đỏ bừng lên.

“Vậy sao? Tiếc thật.” Bỏ lại một tiếng thở dài đầy tiếc nuối, Mạc Từ Duệ chăm ngâm ở ngưỡng cửa tầng 5s, mặt anh tỏ vẻ đắm chiêu suy nghĩ, cuối cùng bày tỏ ý kiến của mình, thông báo với cô một tiếng rồi áp gần tới:

“Nhưng làm sao đây, anh nghĩ sẽ phải ăn em.”

Loạt xoạt tiếng quần áo rơi nhẹ xuống. Hai thân hình thoáng chốc hiện lên trên ô cửa kính, đối diện với thời khắc nguyên thủy của con người, trong hơi nước nóng nhàn nhạt dễ dàng che giấu sự ngượng ngùng và sự say mê, Thẩm Ninh Ninh nhìn thấy trong mắt anh là cả một ngọn lửa bùng cháy.

Anh trêu đùa cô, theo những giọt nước trên người cô hôn sâu, say mê, quẩn quýt. Thẩm Ninh Ninh xấu hổ nắm chặt lấy tay anh không cho di chuyển xuống dưới, cảm giác nóng bừng tận sâu trong lòng bỗng trỗi dậy, vì muốn che dấu nên cô lặn nhanh xuống bồn tắm. Như vậy sẽ không nhìn thấy mặt anh, không nghe thấy tiếng tim đập bình bịch trong lồng ngực.

Mạc Từ Duệ hiểu ý định của cô, nhanh tay ôm chặt lấy thân hình mảnh mai kia, vì thế khoảng cách giữa hai người càng lúc càng gần:

“Không cho trốn. Nhìn anh.”

“Em có trốn đâu.” Ninh Ninh miễn cưỡng mở mắt ra, ôm lấy cổ của anh, bá đạo tuyên bố: “Em muốn bá vương ngành thượng cung.”

“Ngoan,... Ninh Ninh....một chút nữa...”

“...Dùng sức....Ninh Ninh...a....đúng rồi...”

“....thật ngọt...”

Tiếng cười nói vang lên khắp nơi, không gian tràn ngập hơi nóng bất thường, và những tiếng rên rỉ trầm thấp. Hai người hiểu rõ nhau đến từng động tác, suy nghĩ, nên khoảnh khắc giao hòa ấy thật hài hòa.

Từ những tiếng kêu của cô, những giọt nước mắt của cô, những cơn run nhẹ kích động ấy, Mạc Từ Duệ anh hiểu, người con gái mà anh mong ước đã là của mình.

“Anh yêu em, Thẩm Ninh Ninh.”

-HOÀN CHÍNH VĂN-

49. Chương 25: Chương 25

50. Chương 26: Chương 26

51. Chương 27: Chương 27

Mạc Từ Duệ kết hôn, chuyện này không nằm ngoài dự đoán. Nhưng quá trình để người này thực sự lấy được bà xã về nhà, lại không hề đơn giản.

“Con đường của cậu còn rất dài.” Anh đã nói với Mạc Từ Duệ như vậy, một câu đầy châm chọc, khi nhìn thấy sự yêu thương của anh ta dành cho Thẩm Ninh Ninh.

“Không sao cả, tôi nguyện ý chờ.”

Mạc Từ Duệ bỏ lại một câu, rồi vui vẻ dắt tay cô gái nhỏ kia đi. Anh lúc đấy không hiểu, con người có thể đánh đổi nhiều thứ như vậy để theo đuổi tình yêu tầm thường sao? Bỏ cả một rừng hoa?

Nhưng ngày hôm nay, nhìn thấy nụ cười tràn ngập hạnh phúc của đôi nam nữ chính, lần đầu tiên, nhị thiếu gia của Tề gia, cuộc đời phong lưu với hàng trăm bông hồng, cảm thấy ghen tỵ.

Tĩnh Kỳ chăm chú nhìn vào không khí tràn ngập màu hồng ấy, cô dâu rất xinh đẹp, chú rể rất anh tuấn, nhưng người con gái đứng đằng sau họ lại hấp dẫn ánh mắt của anh hơn.

Nụ cười đầy tinh ranh, phong thái tự do thoải mái, và cả ánh mắt đầy sự giảo hoạt, cô gái này, không những khiến trái tim đã ngủ lâu của anh đập trở lại mà còn khiến nó đập thành thịch.

“Anh là Tĩnh Kỳ sao?”

Lại thế nữa, ánh mắt to long lanh tràn đầy tình quái ấy nhìn thẳng vào anh, khiến cho con người kinh nghiệm tình trường phong phú như anh cũng phải đỏ mặt lúng túng:

“Ừm.”

“Nè uống đi.” Ánh mắt thách thức đưa ly rượu whisky cho anh.

“Cảm...ơn.” Tĩnh Kỳ, mày sao thế, mắt tự nhiên quá.

“Tôi là Triệu Dĩnh, biên tập viên tạp trí Phúc Vi. Anh có hứng thú tham gia phỏng vấn không?” Triệu Dĩnh thẳng thắn nói ra mục đích của mình, con người này a, đẹp mắt như vậy, tài giỏi như vậy, được phỏng vấn anh ta thật là tuyệt, nếu anh ta đồng ý tham gia vào bộ sưu tập BoyLove của cô thì còn tuyệt vời hơn nữa.

Cô gái này, ngay cả ngày vui trọng đại của bạn thân cũng không quên công việc, lợi ích của mình.

“Cũng được.”

“Haha.” Tiếng cười của cô làm cho anh rùng rợn, cảm giác anh đang giao mình cho đám buồn người, chuẩn bị lên thớt hành hình.

“Ok, số điện thoại của tôi đây, có gì tôi sẽ liên lạc với anh.”

Tĩnh Kỳ ngẩn ngơ cầm số điện thoại trong tay, bóng hồng đã rời xa mà nhịp tim của anh vẫn đập thành thịch không dứt.

Cô dâu chú rể tươi cười nắm tay nhau. Phù dâu, phù rể đi đằng sau. Tĩnh Kỳ lặng lẽ ngắm nhìn người đang đi bên cạnh mình. Cô đang cười nhẹ nhàng, dịu dàng nắm lấy làn váy của cô dâu. Người con gái này, xinh đẹp như thế, đáng yêu như thế, tinh ranh, giảo hoạt, lạnh lợi như thế, thật hạnh phúc nếu như đó là cô dâu của anh.

Khao khát phút chốc, dự định cả một đời, nhị thiếu gia Tĩnh gia âm thầm lên kế hoạch, đưa thỏ vào miệng hang. Phúc Vi sao? Cũng đúng lúc anh đang định đầu tư vào mảng giải trí, ừm làm cấp trên của cô cũng không tệ.

Thế mới nói ông bà này kẻ tám lạng, người nửa cân, mở ra một câu chuyện bá đạo tổng giám đốc và cô nhân viên tinh ranh.

Thẩm Ninh Ninh hôm nay đi dự đám cưới của Triệu Dĩnh. Cô bạn vốn theo đuổi chủ nghĩa độc thân bỗng dưng một cái thông báo một tin sét đánh ngang tai.

“Mình kết hôn. Là cậu hai Tĩnh gia, Tĩnh Kỳ.”

Người này cô biết, hai phù dâu phù rể trong đám cưới của cô bỗng lấy nhau, truyện này thật đặc sắc.

“Triệu Dĩnh, cậu đừng vì bắt hoa cưới của mình mà tức chiến nhá.” Ninh Ninh hét âm lên, bây giờ cô đã hiểu tâm trạng kích động trước kia của Triệu Dĩnh rồi.

Đúng vậy, người bắt được hoa cưới của Ninh Ninh là Triệu Dĩnh, lúc đấy cô bạn bất ngờ đến nỗi mặt tái mét đi. Giờ nghĩ lại quả nhiên là điềm báo, điềm báo mà.

“Nói bây giờ đấy.” Triệu Dĩnh phui phui tay: “Mình là thật lòng. Anh ấy rất tốt, lại ngây thơ như vậy, vì theo đuổi mình mà mua

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/truc-ma-la-ong-xa-ho>